

ความเสมอภาคทางทรัพยากร: ประเมินการอ้างเหตุผล

บทที่ผ่านมากล่าวถึงปัญหาของทฤษฎีความเสมอภาคทางทรัพยากร เมื่อมองจาก มโนทัศน์ต่างๆ ที่ดอว์คินใช้ซึ่งยังมีลักษณะของการมองปัญหาแบบแยกส่วน มากกว่าจะมองอย่าง เชื่อมโยงกันเป็นภาพรวม ในบทนี้จะวิจารณ์ทฤษฎีความเสมอภาคของดอว์คินในภาพรวมโดยนำ ความคิดที่ดอว์คินเสนอตั้งแต่งานเขียน *Liberalism, What is Equality? Part I* และ *II, The Place of Liberty* และ *Foundations of Liberal Equality* มาเชื่อมโยงกันและวิเคราะห์เพื่อประเมินว่าการ อ้างเหตุผลทั้งหมดของดอว์คินตอบปัญหาสำคัญๆ ของการจัดสรรได้หรือไม่ การอ้างเหตุผลเหล่านั้น มีปัญหาอย่างไร และน่าเชื่อถือหรือไม่? ผู้วิจัยเชื่อว่าปัญหาสำคัญที่ดอว์คินต้องเผชิญสรุปได้เป็น สองข้อหลักๆ คือ (1) การจัดสรรที่เสมอภาคที่เขาอธิบายเป็นไปได้จริงหรือไม่และ (2) หากเป็นไปได้ การจัดสรรดังกล่าวเป็นที่ยอมรับของคนมีเหตุผลที่เชื่อในสิ่งดีต่างกันได้อย่างไร ปัญหาทั้งคู่เกิดจาก การที่ดอว์คินรับเอาสมมติฐานหลายคู่ที่ขัดแย้งกันเองเช่น (1) บทบาทของกลไกตลาดเสรีในการจัด สรรกับอำนาจแทรกแซงของรัฐ (2) การเน้นเสรีภาพในการเลือกในระดับตลาดกับการเน้นเสรีภาพใน การเลือกที่ถูกจำกัดขอบเขตโดยหลักเสรีภาพ/เครื่องกีดขวางพื้นฐานที่รัฐกำหนดขึ้น เพื่อปกป้องคน มีความต้องการแตกต่างจากคนอื่น และ (3) การให้ความสำคัญกับความแตกต่างทางอัตตวิสัยเกี่ยวกับ ความเชื่อของบุคคล แต่ขณะเดียวกันก็ยอมรับว่าคนที่มีความแตกต่างเหล่านี้ยอมรับ จริยศาสตร์ ส่วนบุคคลที่เชื่อในสิ่งดีสิ่งเดียวกันคือ ส่วนแบ่งของทรัพยากรที่ยุติธรรม เนื่องจากดอว์คินขาดจุดยืน ที่ชัดเจนและเด็ดขาดในประเด็นเหล่านี้ ทฤษฎีการจัดสรรของเขาจึงอ้างในสิ่งที่ขัดแย้งกันเอง และเป็นเหตุเป็นผลน้อยกว่าทฤษฎีของนักปรัชญาเสรีนิยมอย่างจอห์น 롤ล์ส์และฟรีดริค ฮาเย็ค

ที่ผ่านมาเราพบว่า ทฤษฎีความเสมอภาคทางทรัพยากรถูกโต้แย้งในสองประเด็น หลักคือ การจัดสรรที่เสมอภาคทางทรัพยากรที่วางอยู่บนเหตุผลเรื่องการเลือกอย่างอิสระสามารถ เป็นไปได้หรือไม่ ข้อโต้แย้งที่มุ่งเน้นประเด็นนี้ได้แก่ข้อโต้แย้งของเซน, อเล็กซานเดอร์และชวาร์ทซ์ ซิลด์, โคเฮน, อาร์เนสันและแอนเดอร์สันซึ่งอ้างคล้ายๆ กันว่ามโนทัศน์เรื่องการเลือกเป็นมโนทัศน์ที่ ซับซ้อนและกำหนดยากเกินกว่าจะใช้เป็นพื้นฐานของการจัดสรรที่เสมอภาคและเป็นธรรมได้ อีก ประเด็นหนึ่งคือ การจัดสรรที่เสมอภาคทางทรัพยากรที่มีพื้นฐานมาจากหลักทางศีลธรรมและจริย ศาสตร์แบบเสรีนิยมสามารถเป็นที่ยอมรับของคนมีเหตุผลที่มีความเชื่อต่างกันหรือไม่ ข้อโต้แย้งที่ มุ่งประเด็นนี้ได้แก่ข้อโต้แย้งของนาร์วิสันและนิลซึ่งอ้างจากเหตุผลคล้ายๆ กันว่าดอว์คินยังไม่ได้ อธิบายชัดเจนถึงแรงจูงใจที่จะผลักดันให้คนมีเหตุผลยอมรับในหลักความเสมอภาคนามธรรม หรือ จริยศาสตร์แบบเสรีนิยมตั้งแต่ต้น แต่เมื่อขาดแรงจูงใจตรงนี้ไปสถานะของหลักและจริยศาสตร์ชนิด นั้นย่อมมีปัญหา ข้อโต้แย้งสองประการจึงเป็นคำถามหลักที่ดอว์คินต้องตอบให้ได้ก่อนจะอ้างว่า

ทฤษฎีการจัดสรรที่เสมอภาคของเขาสามารถเป็นทางเลือกในการตอบปัญหาเรื่องความยุติธรรมในการจัดสรรของรอลส์และของโนซิค การจะประเมินความสมเหตุสมผลของทฤษฎีที่ดอร์คินเสนอ ก่อนอื่นต้องเริ่มจากการพิจารณาว่า คำถามสองเรื่องนี้เป็นปัญหาจริงหรือไม่สำหรับดอร์คิน หากใช่ปัญหาดังกล่าวมีสาเหตุมาจากอะไร และดอร์คินมีทางออกอย่างไรสำหรับตอบปัญหานี้

การจัดสรรที่เสมอภาคทางทรัพยากรกับความเป็นไปได้

ข้อโต้แย้งที่พิจารณาไปในบทก่อนหน้าล้วนตั้งคำถามกับ “ความเป็นไปได้” ของทฤษฎีความเสมอภาคทางทรัพยากรในทางใดทางหนึ่ง ความเป็นไปได้ในที่นี้ไม่ใช่ความเป็นไปได้ในเชิงปฏิบัติ แม้นาร์วีสันอาจพยายามโต้แย้งทฤษฎีของดอร์คินจากเหตุผลของการปฏิบัติไม่ได้ของทฤษฎีด้วยก็ตาม¹⁹⁸ แต่ความเป็นไปได้ชนิดนี้ไม่ใช่สิ่งที่เราสนใจพิจารณา ที่เราสนใจคือความเป็นไปได้เชิงทฤษฎี คำถามเรื่องความเป็นไปได้เป็นคำถามที่เด่นชัดมากสำหรับดอร์คิน ที่ผ่านมาระบุว่าดอร์คินเหมือนจะอ้างในสิ่งที่ขัดแย้งกัน เช่น เขาทั้งปฏิเสธและไม่ปฏิเสธกลไกตลาด ขณะเดียวกันเขาอ้างถึงเสรีภาพในการเลือกอย่างอิสระตามความพอใจที่บุคคลมีแต่ยอมรับว่าการให้หลักประกันแก่เสรีภาพเหล่านั้นอาจต้องแลกมาด้วยการสูญเสียเสรีภาพบางอย่างไปก่อน สมมติฐานของบทนี้จึงอยู่ที่ว่า ปัญหาดังกล่าวเกิดจากความขัดแย้งพื้นฐาน 3 ประการที่แฝงอยู่ในทฤษฎีการจัดสรรของดอร์คินอันได้แก่

ความขัดแย้งที่ 1: รัฐและตลาดเสรีกับการจัดสรรที่เสมอภาค: “การจัดสรรที่เสมอภาคไม่อาจแยกจากกลไกตลาดแต่ก็ปฏิเสธกลไกดังกล่าวในเวลาเดียวกัน”¹⁹⁹

ในทางหนึ่งดอร์คินรับว่ากลไกตลาดมีข้อจำกัดที่ทำให้มันยังไม่เพียงพอจะเป็นหลักประกันแก่การจัดสรรที่เกิดจากตัวมันเองว่าเสมอภาคตามเกณฑ์ความอิจฉาที่ดอร์คินกำหนดไว้ได้¹⁹⁹ ตลาดก่อให้เกิดผลกระทบภายนอกแก่บุคคลบางคนมากกว่าคนอื่นๆ และข้อมูลของแต่ละคนต้องรู้เกี่ยวกับผลกระทบเหล่านี้ เพื่อจะตัดสินใจได้ถูกต้องนั้นมีหลากหลายเกินกว่าความสามารถของแต่ละคนที่จะรู้ได้ การยอมรับเช่นนี้ทำให้ดอร์คินรับว่ารัฐจำเป็นต้องมีบทบาทแทรกแซงการจัดสรรโดยกลไกตลาด คนยากจนเพราะขาดพรสวรรค์หรือคนที่ต้องเผชิญกับผลกระทบภายนอกรูปแบบต่างๆ ที่ตลาดก่อให้เกิดขึ้นต้องได้รับการชดเชยสำหรับต้นทุนที่สูงมากเป็นพิเศษสำหรับชีวิตของเขา ที่ผ่านมาระบุแล้วว่า การยอมรับเช่นนี้ของดอร์คินแสดงถึงความสงสัยที่เขาเกี่ยวข้องกับความยุติธรรมของข้อเท็จจริงเชิงโครงสร้างของการจัดสรรโดยตลาดเสรี ตลอดจนความเพียงพอของเกณฑ์ความอิจฉา ในแง่ที่ว่าเนื่องจากเกณฑ์ดังกล่าวถูกกำหนดและเข้าใจ (conceptualized) จากภายใต้ความ

¹⁹⁸ Narveson, Jan. 1983. On Dworkinian Equality. In *Social Philosophy and Policy*. pp. 19-23

¹⁹⁹ Dworkin, Ronald. 1987. The Place of Liberty. In *Iowa Law Review*. pp. 21-22

คิดเรื่องการจัดสรรโดยกลไกตลาด เกณฑ์ที่ว่าจึงสามารถสอดคล้องกับการจัดสรรโดยกลไกดังกล่าวได้ แม้การจัดสรรนั้นอาจดูเหมือนขาดความยุติธรรม และไม่สนองตอบผลประโยชน์ของทุกคนอย่างเท่าเทียมกันหากประเมินจากเกณฑ์ชนิดอื่นที่ถูกเข้าใจจากภายนอกกลไกตลาดก็ตาม²⁰⁰ เหตุผลของดอว์คินในการยอมรับว่าการแทรกแซงโดยรัฐเป็นสิ่งจำเป็นเพราะข้อจำกัดของเกณฑ์ความอิจฉาซึ่งเป็นเกณฑ์ตัดสินความยุติธรรมอย่างเป็นอัตนัยเช่นนี้ จึงดูเหมือนเป็นเหตุผลเรื่องความเสมอภาคที่ดอว์คินเชื่อว่า การจะแสดงออกว่ารัฐเป็นห่วงชีวิตที่ดีของพลเมืองของรัฐทุกคนอย่างเท่าเทียมกันนั้นจำเป็นที่รัฐต้องละเมิดเสรีภาพบางอย่างที่คนเหล่านี้มี เพื่อแลกกับการจัดสรรทรัพยากรให้แก่ทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน ความเสมอภาคจึงเป็นเหตุผลสำคัญกว่าที่ต้องมาก่อนเสรีภาพของปัจเจกบุคคล (อย่างน้อยที่สุดเสรีภาพในระดับตลาด)

อย่างไรก็ดี เราจะพบว่าแม้ในขณะที่ดอว์คินสนับสนุนอำนาจแทรกแซงอย่างเต็มที่ของรัฐในตลาดประมูลและตลาดประกันภัยโดยอ้างเหตุผลเรื่องความเสมอภาค แต่ความเสมอภาคนั้นก็ถูกเขาเชื่อมโยงเข้ากับต้นทุนค่าเสียโอกาส ซึ่งเป็นมนต์เสน่ห์ที่ถูกเข้าใจได้ภายใต้ความคิดเรื่องตลาดเสรีเท่านั้น²⁰¹ โดยเหตุผลที่ดอว์คินใช้สนับสนุนการแทรกแซงของรัฐในการจัดสรรก็คือ การแทรกแซงดังกล่าวเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับให้หลักประกันแก่ทุกคนว่า จะไม่มีใครถูกบังคับให้ต้องแบกรับต้นทุนการใช้ชีวิตที่สูงกว่าคนอื่น ๆ เพราะผลกระทบภายนอกที่ตลาดก่อให้เกิดขึ้นแก่เขา ความเสมอภาคที่รัฐต้องให้หลักประกันสำหรับดอว์คินจึงหมายถึงความเสมอภาคของต้นทุนค่าเสียโอกาสที่ทุกคนต้องเผชิญแบบเดียวกันจากการทำงานของกลไกตลาด และต้นทุนค่าเสียโอกาสนี้ที่ผ่านมาเราได้พบแล้วก็คือ เหตุผลเดียวกันกับที่ดอว์คินใช้สนับสนุนการจัดสรรโดยกลไกตลาดประมูลมาก่อน โดยต้นทุนที่ว่าคือสิ่งที่ดอว์คินอ้างว่าถูกกำหนดมาจากข้อเท็จจริงเชิงโครงสร้างของการจัดสรรสองประการ และเป็นสิ่งที่คนในตลาดเสรีต้องค้นให้พบและปรับความต้องการของตนให้สอดคล้องกับมัน การปฏิเสธตลาดเสรีและอัตตวิสัยของคนในตลาดเสรีโดยอ้างว่ารัฐต้องให้หลักประกันแก่ทุกคนโดยกำหนดเสรีภาพพื้นฐานขึ้นมาปกป้องต้นทุนค่าเสียโอกาสของแต่ละคนไม่ให้บิดเบือนไปในที่นี้จึงไม่ใช่การปฏิเสธตลาดเสรีอย่างเบ็ดเสร็จ ต้นทุนค่าเสียโอกาสเป็นมนต์เสน่ห์ที่ถูกพันกับตลาดเสรีและจะมีความหมายแบบที่ดอว์คินตั้งใจได้ ต่อเมื่อมันถูกใช้ภายในกรอบความคิดแบบตลาดเสรีเท่านั้น²⁰² การที่ดอว์คินอ้างมนต์เสน่ห์ชนิดนี้สะท้อนว่าเขายังคงมองเห็นคุณค่าบางอย่างของการจัดสรรโดยตลาดเสรี และไม่ต้องการละทิ้งคุณค่านั้นในการสนับสนุนความเสมอภาคในการจัดสรรของเขา แต่การยอมรับคุณค่าดังกล่าวบังคับให้ดอว์คินต้องยอมรับในหลักเหตุผล (เสรีภาพในการเลือกบนพื้นฐานของความพอใจที่บุคคลมีอยู่) และวิถีปฏิบัติ (การแลกเปลี่ยนอย่างเสรีที่มีพื้นฐานอยู่บนการ

²⁰⁰ ดูปทที่ 2 หน้า 33-34

²⁰¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 21-24

²⁰² ดูปทที่ 2 หน้า 28

เคารพในระบบกรรมสิทธิในทรัพย์สินส่วนบุคคล) ซึ่งเป็นบรรทัดฐานที่มาจากภายในกลไกตลาดไปพร้อมกัน ความคิดเรื่องความเสมอภาคที่อิงอยู่กับต้นทุนค่าเสียโอกาสของบุคคลในตลาดเสรีในแง่นี้จึงมีความเปราะบางต่อข้อโต้แย้งและวิพากษ์วิจารณ์แบบเดียวกับที่ตลาดเสรีเผชิญ

เหตุผลที่ดอว์คินไม่ต้องการสละคุณค่าของกลไกตลาด อันทำให้เขาต้องยอมรับบรรทัดฐานของกลไกดังกล่าว ในการตัดสินความยุติธรรมของการจัดสรรส่วนหนึ่งมาจากสมมติฐานแบบปัจเจกบุคคลนิยมที่เขายึดถือ ดอว์คินเชื่อเช่นเดียวกับนักคิดในสายเสรีนิยมส่วนใหญ่ว่าปัจเจกบุคคลมีการดำรงอยู่อย่างแยกขาดจากกัน เพราะทุกคนมีความพอใจเป็นของตนเองและแสวงหาเป้าหมายบางอย่างซึ่งสอดคล้องกับความเชื่อของตน การให้เสรีภาพแก่ทุกคนอย่างเท่าเทียมกันที่จะค้นพบและแสวงหาสิ่งที่คนเหล่านี้ปรารถนาอย่างแท้จริงจึงเป็นหลักทางศีลธรรมขั้นพื้นฐานที่สุดสำหรับรัฐ และด้วยเหตุผลเดียวกัน จึงทำให้เขาเชื่อว่าในแง่ของความยุติธรรมในการจัดสรร การจัดสรรโดยกลไกตลาดประมุขสามารถตอบสนองความต้องการของแต่ละคน ที่แสวงหาสิ่งดีที่หลากหลายแตกต่างกันได้ดีกว่าการจัดสรรโดยวิธีการอื่นๆ จุดประสงค์ของดอว์คินในการรับความคิดเรื่องตลาดเสรีเข้ามาเป็นหัวใจของทฤษฎีการจัดสรรที่เขาเสนอตั้งแต่ต้นเกี่ยวเนื่องโดยตรงกับ การปกป้องคุ้มครองโอกาสในชีวิตของบางคน ซึ่งมีความต้องการที่แตกต่างหรือแปลกแยกจากคนอื่นทั่วไป²⁰³ แต่เมื่อดอว์คินอ้างต่อมา ว่ารัฐต้องแทรกแซงการจัดสรรเพื่อให้หลักประกันแก่ความเท่าเทียมทางต้นทุนค่าเสียโอกาส นั่นคือเขากำลังอ้างเกินกว่าเหตุผลของตลาดเสรี ตลาดเสรีส่งผลกระทบต่อต้นทุนชีวิตของปัจเจกบุคคลทุกคนจริง แต่ไม่ได้ให้หลักประกันว่าทุกคนจะเผชิญกับต้นทุนเท่าเทียมกัน เงื่อนไขที่บางคนเผชิญอยู่ก่อนเช่น ความพิการหรือการมีพรสวรรค์บางแบบอาจส่งผลให้คนเหล่านี้เผชิญกับต้นทุนการใช้ชีวิตที่สูงกว่าคนอื่นๆ ภายใต้การจัดสรรโดยกลไกตลาดเสรี ในแง่นี้ มโนทัศน์เรื่องความเสมอภาคกับมโนทัศน์ต้นทุนค่าเสียโอกาสจึงไม่ใช่สิ่งที่จำเป็นต้องมาด้วยกัน หรือเป็นเงื่อนไขของกันและกัน มโนทัศน์ทั้งคู่แยกขาดจากกัน (mutually exclusive) เราอาจคิดถึงความเสมอภาคได้โดยไม่ต้องนึกถึงต้นทุนค่าเสียโอกาส หรือคิดถึงค่าเสียโอกาสได้โดยไม่ต้องนึกถึงความเสมอภาค ความขัดแย้งตรงนี้จึงอยู่ระหว่างมโนทัศน์เรื่องความเสมอภาค กับมโนทัศน์ต้นทุนค่าเสียโอกาสที่ดอว์คินใช้

การเข้าใจความขัดแย้งนี้จะทำให้เรามองเห็นการอ้างเหตุผลเรื่องค่าเสียโอกาส เพื่อปฏิเสธตลาดเสรีของดอว์คินในเวลาต่อมาได้ชัดเจน ดอว์คินปฏิเสธความคิดเรื่องตลาดเสรีด้วยเหตุผลเรื่องต้นทุนค่าเสียโอกาส ซึ่งเป็นเหตุผลแบบปัจเจกบุคคลนิยมเช่นเดียวกันกับที่เขาใช้สนับสนุนตลาดประมุขในตอนเริ่มต้น ตลาดปล่อยให้โชคซึ่งเป็นสิ่งแปลกปลอมของการเลือก และเป็นสิ่งที่ถูกจัดสรรให้แก่คนบางคนอย่างไม่ยุติธรรมเข้ามามีอิทธิพลกำหนดสิ่งที่คนได้รับจากการจัดสรร คน

²⁰³ Dworkin, Ronald. 1981. What is Equality? Part II: Equality of Resources. In *Philosophy & Public Affairs*. p. 284

เหล่านี้เช่น คนพิการ หรือคนขาดพรสวรรค์จึงถูกกีดกันไม่ให้ได้รับในสิ่งที่เขาสมควรได้รับหากการจัดสรรสนองตอบเฉพาะการเลือกอย่างอิสระของเขาเท่านั้น คนเหล่านี้จึงถูกทำให้เสียเปรียบโดยไม่เป็นธรรมจากตลาดเสรี เพราะถูกบังคับให้ต้องใช้ชีวิตโดยมีต้นทุนที่สูงกว่าคนอื่น ๆ โดยเปรียบเทียบ ตรงจุดนี้จุดยืนแบบปัจเจกบุคคลนิยมเรียกร้องให้ดอร์คินต้องอ้างว่าคนที่เผชิญกับโชคร้าย เช่น ความพิการ หรือความยากจนเพราะไร้พรสวรรค์ต้องได้รับการชดเชยโดยตลาดประกันภัยซึ่งสามารถเปลี่ยนบางส่วนของโชคให้เป็นสิ่งที่บุคคลเลือก ทำให้คนในตลาดมีทางเลือกที่จะซื้อประกันคุ้มครองตนจากโชคร้ายที่เกิดขึ้นกับเขาได้ และจึงสามารถปรับให้ต้นทุนชีวิตของเขาเท่าเทียมกับของคนร่างกายปรกติมากขึ้น²⁰⁴ เหตุผลเรื่องต้นทุนค่าเสียโอกาสในที่นี้จึงถูกดอร์คินใช้สนับสนุนและปฏิเสธตลาดเสรีไปพร้อมกัน การอ้างต้นทุนดังกล่าวทำให้ทฤษฎีการจัดสรรของดอร์คินแยกไม่ออกโดยเด็ดขาดจากการจัดสรรโดยกลไกตลาด แต่ขณะเดียวกันมันก็สร้างให้เกิด “พื้นที่” ที่ดอร์คินจะใช้วิพากษ์การทำงานของกลไกดังกล่าวในบางส่วนได้

ดอร์คินเองดูเหมือนไม่ได้ตระหนักว่าการอ้างเหตุผลเรื่องความเสมอภาคทางต้นทุนค่าเสียโอกาสของเขานั้นแฝงนัยถึงการอ้างในสองสิ่งที่ขัดแย้งกัน เหตุผลของดอร์คินในการอ้างความเสมอภาคทางต้นทุนค่าเสียโอกาสเป็นมาตรฐานสำหรับวัดความยุติธรรมในการจัดสรร เกิดจากการที่เขาพยายามจะรับข้อดีของทั้งความคิดแบบตลาดเสรีและรัฐสวัสดิการไปพร้อมกัน ทำให้ปัญหาที่ดอร์คินต้องเผชิญอยู่ในรูปที่ว่า ก.) การที่ดอร์คินรับเหตุผลเรื่องต้นทุนค่าเสียโอกาสที่ถูกกำหนดจากการเลือกอย่างอิสระของปัจเจกบุคคล ทำให้เขาต้องยอมรับข้อเท็จจริงของตลาดอันได้แก่ความต้องการรวม (อุปสงค์) และทรัพยากร (อุปทาน) เช่นที่มันเป็น แต่ ข.) การที่เขาได้รับเหตุผลเรื่องความเสมอภาคในการจัดสรรต้องไม่สนองตอบต่อโชค หรือสิ่งที่บุคคลได้รับติดตัวมาตามธรรมชาติโดยเขาไม่ได้เลือก ทำให้ดอร์คินต้องยอมรับว่าการจัดสรรที่เสมอภาคต้องไปไกลเกินกว่าข้อเท็จจริงของตลาด และไม่อาจถูกกำหนดจากข้อเท็จจริงเหล่านี้ได้ การที่ดอร์คินรับ ข. ทำให้เขามีท่าทีเชิงวิพากษ์ต่อการทำงานของตลาดเสรี แต่ท่าทีเชิงวิพากษ์ดังกล่าวกลับมาเป็นอุปสรรคสำหรับเขาในการรับ ก.) โดยไม่ขัดแย้งตัวเอง ทำนองเดียวกันการที่ดอร์คินรับ ก.) ทำให้การอ้างข. ของเขาปราศจากน้ำหนัก เพราะการชด

²⁰⁴ แอนเดอร์สันโต้แย้งทฤษฎีของดอร์คินตรงนี้โดยชี้ให้เห็นว่าความพิการส่วนหนึ่งเป็นปัญหาที่เกิดจากการให้ค่าทางสังคมเพื่อจะปฏิเสธว่าการชดเชยแก่คนพิการตามแนวทางของดอร์คินไม่ใช่วิธีแก้ปัญหาคิด ทัศนคติที่สังคมมีต่อคนพิการต้องถูกปรับเปลี่ยนก่อน แต่การอ้างเช่นนี้ยังมีจุดอ่อนและโต้แย้งได้ ความพิการเป็นปัญหาในตัวเองมันมากกว่าการไร้พรสวรรค์ โคเฮน อธิบายว่าคนพิการต้องเผชิญกับความขาดแคลนทั้งขีดความสามารถและความสุข ความขาดแคลนดังกล่าวคือสิ่งที่จริง ที่ไม่ได้มาจากการถูกเงื่อนไขของสังคมกดบังคับเท่านั้น การกดบังคับอาจมีส่วนทำให้ความขาดแคลนเช่นนี้เป็นปัญหาที่เข้มข้นยิ่งขึ้น แต่มันยังคงไม่ใช่สาเหตุโดยตรงของปัญหา และแม้การกดบังคับจะหมดไป ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าคนพิการยังเสียเปรียบคนอื่น ๆ อย่างมากในการดำเนินชีวิต เหตุผลสนับสนุนการชดเชยแก่ดอร์คินจึงยังรับฟังได้

เซย์โดยไม่ขัดแย้งกับหลักเหตุผลของตลาดเสรีเรื่องต้นทุนค่าเสียโอกาสที่ถูกกำหนดจากการเลือกอย่างอิสระของบุคคลนั้นเลยนั้นเป็นสิ่งที่เป็นไปได้

ในแง่หนึ่งการอ้างเหตุผลเรื่องการจัดสรรที่เสมอภาคโดยกลไกตลาดเสรีของดอร์คินไม่จำเป็นต้องนำไปสู่เหตุผลที่หักล้างตัวเองเช่นนี้ ทางออกหนึ่งสำหรับดอร์คินคือ อ้างแบบโรเบิร์ต โนซิค หรือฟรีดริค ฟอน ฮาเย็คได้ว่าทุกคนที่เข้าสู่ตลาดเสรีบนพื้นฐานที่เท่าเทียมกันต้องเผชิญกับต้นทุนของการเลือกแบบเดียวกัน แต่ไม่ใช่อย่างเท่าๆ กัน²⁰⁵ แต่การจะอ้างเช่นนี้ได้ดอร์คินต้องยอมรับก่อนว่า ความคิดเรื่องต้นทุนค่าเสียโอกาสที่เขาใช้สามารถถูกทอนลงได้เป็นเพียงความคิดเรื่องราคา และความเสมอภาคทางต้นทุนค่าเสียโอกาสก็หมายความว่าความเสมอภาคทางราคาหรือราคาของสินค้าและบริการต่างๆ ที่แต่ละคนเผชิญเหมือนกัน ไม่ว่าจะคนเหล่านั้นจะเป็นใครและมีอำนาจซื้อต่างกันอย่างไรก็ตาม ที่ทุกคนมีหน้าที่ต้องค้นหาคำตอบและปรับความต้องการของตนตามราคาตลาดของสิ่งที่เขาเหล่านั้นต้องการ ซึ่งก็เป็นสิ่งที่ทฤษฎีตลาดเสรีส่วนใหญ่อ้างอยู่แล้ว แต่การยอมรับเช่นนี้จะส่งผลอย่างยิ่งต่อทฤษฎีความเสมอภาคของดอร์คิน ในแง่ที่เขาจะอ้างต่อไปไม่ได้ว่าการจัดสรรของเขาสามารถให้หลักประกันของต้นทุนการใช้ชีวิตที่เท่าเทียมกันแก่คนทุกคนได้ ไม่ว่าจะคนเหล่านั้นจะแสวงหาชีวิตที่ดีแบบใด เพราะคนแสวงหาสิ่งที่ต่างกัน ราคาของสิ่งที่แต่ละคนแสวงหาอาจต่างกัน และนั่นทำให้ต้นทุนชีวิตที่คนเหล่านั้นแสวงหาต่างกันด้วยเช่นกัน การจัดสรรที่อ้างเพียงว่าทุกคนเผชิญกับราคาตลาดของสิ่งต่างๆ แบบเดียวกันไม่ใช่สิ่งเดียวกับการจัดสรรที่ให้หลักประกันว่า ต้นทุนการใช้ชีวิตของแต่ละคนจะเท่าเทียมกันแบบที่ดอร์คินต้องการ ความคิดเรื่องการชดเชยของดอร์คินสะท้อนว่าเขาเชื่อว่าการจัดสรรที่เสมอภาคและยุติธรรมต้องเป็นแบบหลัง ไม่ใช่แบบแรก ซึ่งหมายถึงเขาต้องไปไกลกว่าท่าทีของโนซิคและฮาเย็คในประเด็นนี้ แต่ขณะเดียวกัน การอ้างของดอร์คินที่ว่า การจัดสรรที่เสมอภาคทางทรัพยากรต้องอาศัยความคิดเรื่องกลไกตลาดเสรีในฐานะกลไกกำหนดราคาเป็นแกนหลัก²⁰⁶ ก็สะท้อนว่า ดอร์คินเองก็เห็นด้วยกับฮาเย็คและโนซิคในประเด็นเรื่องความชอบธรรมของราคาตลาด และของกลไกตลาดเสรีในฐานะเครื่องมือที่กำหนดราคาของสินค้าและบริการต่างๆ สำหรับบุคคลเช่นกัน แต่การยอมรับเช่นนี้ไม่อาจเกิดขึ้นและอยู่อย่างลอยๆ มันต้องอยู่ควบคู่กับการยอมรับความชอบธรรมของกลไกตลาดเสรีในระดับหนึ่งเช่นกัน ซึ่งทำให้ดอร์คินต้องกลับไปเผชิญกับคำถามเดิมอีกครั้งที่ว่า เหตุใดจึงไม่ยากกว่าที่เขาจะรับเอาทฤษฎีเรื่องการจัดสรรแบบอิสระเสรีนิยมแบบของโนซิคหรือฮาเย็คเสียเลย เหตุผลที่ดอร์คินให้ตรงนี้คือ เขาไม่ต้องการให้ทฤษฎีการจัดสรรของเขาต้องเผชิญกับปัญหาที่ทฤษฎีตลาดเสรีส่วนใหญ่เผชิญ เขาวิจารณ์

²⁰⁵ ดู Nozick, Robert. 1974. *Anarchy, State and Utopia*; Hayek, F. A. 1960. *The Constitution of Liberty*. Chicago: University of Chicago Press

²⁰⁶ Dworkin, Ronald. 1981. What is Equality? Part II: Equality of Resources. In *Philosophy & Public Affairs*. p. 284

ทฤษฎีการจัดสรรแบบ starting-gate ซึ่ง “เชื่อว่าความยุติธรรมเรียกร้องเฉพาะการจัดสรรทรัพยากรอย่างเท่าเทียมในตอนเริ่มต้นเท่านั้นแต่.....เชื่อว่าหลังจากนั้นความยุติธรรมหมายถึงการจัดสรรโดยตลาดเสรี”²⁰⁷ ดอว์คินเห็นว่าทฤษฎีดังกล่าวผิดเนื่องจากอ้างเหตุผลขัดแย้งตัวเอง “หากความยุติธรรมเรียกร้องการประมูลที่เท่าเทียมตั้งแต่ต้น มันต้องเรียกร้องการประมูลที่เท่าเทียมตามมาอีกอย่างเป็นทางการครั้งคราวหลังจากนั้น หรือหากความยุติธรรมเรียกร้องตลาดเสรีในภายหลัง มันต้องเรียกร้องแบบเดียวกันนั้นตั้งแต่ตอนเริ่มต้นเช่นกัน”²⁰⁸ การไม่ยอมรับความคิดเรื่องการจัดสรรโดยตลาดเสรีของดอว์คินจึงมาจากเหตุผลเรื่องการอ้างเหตุผลที่ขัดแย้งกันเอง ซึ่งแอนเดอร์สันวิจารณ์ทฤษฎี ของดอว์คินว่าโดยเนื้อแท้แล้วก็คือทฤษฎีแบบ starting-gate ที่เขาปฏิเสธชนิดหนึ่งนั่นเอง²⁰⁹ แต่เหตุผลของแอนเดอร์สันต่างจากเหตุผลที่พิจารณาในที่นี้ แอนเดอร์สันเชื่อว่าทฤษฎีความเสมอภาคสนับสนุนตลาดเสรีซึ่งเป็นสถาบันที่ไม่ชอบธรรม เพราะเหตุผลเรื่องการเลือกในตลาดประกันภัย เธออ้างว่า “ตรวจเท่าที่คนได้รับส่วนแบ่งที่เป็นธรรมในตอนเริ่มต้นชีวิต มัน [ทฤษฎีของดอว์คิน] ไม่สนใจมากนักว่าการตกลงในตลาดเสรีจะส่งผลให้บางคนถูกเอาเปรียบ และบังคับให้ต้องทนทุกข์อย่างไร ข้อเท็จจริงที่ว่า ความชั่วร้ายเหล่านี้คือ ผลของการเลือกอย่างสมัครใจไม่ได้ทำให้มันกลายเป็นสิ่งถูกต้อง: การเลือกอย่างเสรีภายใต้ชุดของทางเลือกแบบหนึ่งไม่ได้ทำให้ชุดของทางเลือกนั้นตัวมันเองถูกต้อง”²¹⁰ ข้อโต้แย้งของแอนเดอร์สันชี้ให้เห็นว่า การพยายามหนีความขัดแย้งตัวเองของทฤษฎีที่สนับสนุนตลาดเสรีของดอว์คินไม่ได้ช่วยให้เขาหนีปัญหาดังกล่าวได้อย่างแท้จริง ปัญหาความขัดแย้งตัวเองกลับมาอีกครั้งในรูปของความขัดแย้งระหว่างการยอมรับตลาดเสรี กับการยอมรับอำนาจแทรกแซงการทำงานของตลาดเสรีโดยรัฐ ดอว์คินไม่สามารถอ้างว่าการจัดสรรที่เสมอภาคต้องสะท้อนต้นทุนค่าเสียโอกาสที่เท่าเทียมสำหรับทุกคน โดยไม่ทั้งปฏิเสธและยอมรับกลไกตลาดเสรีไปพร้อมกัน แต่การยอมรับกลไกดังกล่าวบนพื้นฐานของมโนทัศน์และบรรทัดฐานที่ออกมาจากกลไกดังกล่าวเองเป็นอุปสรรคต่อการตั้งคำถามกับความชอบธรรมของสถาบันพื้นฐานชนิดนี้ และทำให้การอ้างอำนาจรัฐที่จะแทรกแซงการจัดสรรโดยกลไกตลาดประสบกับปัญหา เราไม่อาจแน่ใจได้ว่าต้นทุนค่าเสียโอกาสที่เท่าเทียมที่รัฐมีหน้าที่ต้องให้หลักประกันแก่ทุกคนนั้นเท่าเทียมจริง ตรวจดูที่มันยังเป็นความเท่าเทียมชนิดที่ถูกกำหนดมาจากตลาดเสรีตั้งแต่ต้น

อนึ่ง ปัญหาชนิดเดียวกันนี้ไม่เกิดกับรอลส์ รอลส์เผชิญกับความขัดแย้งชนิดที่จะตามมาจากการยอมรับการจัดสรรโดยรัฐ และโดยกลไกตลาดเสรีไปพร้อมกันด้วยวิธีการคนละแบบกับ

²⁰⁷ เรื่องเดียวกัน, หน้า 311

²⁰⁸ เรื่องเดียวกัน, หน้า 311-312

²⁰⁹ Anderson, Elizabeth S. 1999. What is the Point of Equality?. In *Ethics*. p. 308

²¹⁰ เรื่องเดียวกัน

บดอว์คิน เขาให้ความสำคัญกับเสรีภาพพื้นฐานที่เท่าเทียมกันของปัจเจกบุคคลก่อนเป็นเบื้องต้น และรองลงมาจึงเป็นความเสมอภาคทางเศรษฐกิจ หลักแห่งความยุติธรรมที่รอลส์อ้างว่าบุคคลอิสระเท่าเทียมและมีเหตุผลจะเลือกภายใต้สถานการณ์ตัดสินใจแบบสมมติที่เสมอภาค และเที่ยงธรรม ประกอบด้วย 1.) ทุกคนต้องได้รับจัดสรรเสรีภาพที่สอดคล้องกันกับเสรีภาพของคนทั้งหมด และ 2.) ความไม่เสมอภาคทางเศรษฐกิจและสังคมต้องถูกจัดแจงเพื่อให้มัน ก.) เป็นประโยชน์ที่สุดแก่คนยากไร้ที่สุด...และ ข.) ผูกพันกับตำแหน่งและฐานะที่เปิดกว้างสำหรับทุกคนภายใต้เงื่อนไขของความเท่าเทียมทางโอกาส²¹¹ ตามหลักดังกล่าวบุคคลอิสระจึงต้องได้รับหลักประกันถึงเสรีภาพที่เท่าเทียมก่อนเป็นอันดับแรก การพูดถึงความเสมอภาคทางเศรษฐกิจต้องเกิดขึ้นภายหลัง ในแง่นี้ การชดเชยจึงอยู่ในขอบเขตของเสรีภาพพื้นฐานที่ทุกคนได้รับจัดสรรอย่างเท่าเทียมกัน และภายใต้เงื่อนไขที่หากปราศจากการชดเชย จะก่อให้เกิดความไม่เสมอภาคทางเศรษฐกิจและสังคมซึ่งเป็นอุปสรรคต่อความร่วมมือทางสังคมเท่านั้น ท่าทีของรอลส์ต่อการจัดสรรโดยกลไกตลาดจึงมีลักษณะเป็นกลางมากกว่าบดอว์คิน ในแง่หนึ่งรอลส์ยอมรับว่าการจัดสรรโดยกลไกดังกล่าวเป็นความยุติธรรมเชิงกระบวนการรูปแบบหนึ่ง²¹² แต่ในการอ้างถึงเหตุผลที่ต้องนำไปสู่การชดเชย รอลส์ไม่ได้อ้างมโนทัศน์ใดเลยจากภายในกลไกดังกล่าว เขาพูดถึงสวัสดิการหรือโอกาสชีวิตที่เพิ่มสูงขึ้นของคนด้อยโอกาสหรือคนยากไร้ที่สุด แต่ไม่มีสิ่งใดที่ชี้ว่าสวัสดิการหรือโอกาสชีวิตดังกล่าวผูกพันกับความคิดเรื่องต้นทุนค่าเสียโอกาสในตลาดเสรีแบบเดียวกับที่บดอว์คินใช้อ้างหรือกับมโนทัศน์อื่นๆ ของตลาดเสรี รอลส์ไม่ได้เน้นที่บทบาทความสำคัญของกลไกตลาดในฐานะกลไกกำหนดราคาของก ระจัดสรรแบบเดียวกับบดอว์คิน สวัสดิการที่เขาพูดถึงจึงไม่จำเป็นต้องถูกกำหนดจากตลาดทั้งหมด ในแง่นี้ รอลส์จึงไม่ต้องเผชิญกับภาวะความขัดแย้งแบบเดียวกับที่บดอว์คินเผชิญ

ความขัดแย้งที่ 2: เสรีภาพในการเลือก (ในตลาด) กับเสรีภาพพื้นฐานที่รัฐ

กำหนด: “การจัดสรรที่เสมอภาคต้องอยู่บนเงื่อนไขของเสรีภาพพื้นฐานที่รัฐกำหนดเพื่อคุ้มครองเสรีภาพในการระดับตลาดของบุคคล”

คำถามต่อมาที่บดอว์คินต้องเผชิญจากการรับความคิดเรื่อง การจัดสรรโดยตลาดเสรีกับรัฐสวัสดิการที่มุ่งชดเชยแก่คนยากไร้ไปพร้อมกันคือ คำถามแบบเดียวกับที่นักปรัชญาเสรีนิยมเสมอภาคนิยมส่วนใหญ่เผชิญมาแล้ว ที่ว่าการจัดสรรโดยการชดเชยละเมิดเสรีภาพในการเลือกของปัจเจกบุคคลในสองลักษณะ (1) การชดเชยบั่นทอนเสรีภาพของคนร่ำรวยและมั่งคั่ง หรือคนที่ประสบความสำเร็จเพราะความพยายาม และพรสวรรค์ที่เขามี โดยนำทรัพยากรที่เขามีอยู่มากกว่าคนอื่น ๆ ไปใช้สนับสนุนสวัสดิการของคนยากไร้โดยที่คนเหล่านี้ไม่เต็มใจ หากรัฐไม่นำทรัพยากรที่

²¹¹ Rawls, John. A Theory of Justice. p. 61

²¹² เรื่องเดียวกัน หน้า 45

เขามีอยู่ไปชดเชยให้แก่คนอื่น คนเหล่านี้ย่อมมีเสรีภาพอย่างเต็มที่ที่จะนำมันไปใช้ในแบบที่เขาต้องการโดยไม่ละเมิดเสรีภาพแบบเดียวกันของคนอื่น (2) การชดเชยส่งเสริมให้คนมีความรับผิดชอบต่อการเลือกของตนน้อยลงไม่ว่าจะเป็นการเลือกใช้ชีวิตหรือการเลือกบริโภคสิ่งต่างๆ ทำให้หลายคนเลือกสิ่งที่ไม่ดีสำหรับตนแต่กลับไม่ต้องรับผิดชอบต่อผลของเลือกนั้น จากคำอธิบายของเขาเกี่ยวกับตลาดประมูลเสรีภาพ/เครื่องกีดขวางพื้นฐาน เราพบว่าดอร์คินตอบคำถามนี้โดยอ้างถึงเสรีภาพแบบที่เป็นพื้นฐานกว่าการเลือกในตลาดเสรี การแยกระหว่างโชคที่บุคคลได้มาด้วยการเลือก (option luck) กับโชคที่เกิดจากอิทธิพลภายนอกตัวเขา (brute luck) สะท้อนถึงการพยายามจะอธิบายการเลือกอิสระชนิดหลังนี้ ในตอนเริ่มต้นดูเหมือนดอร์คินจะเชื่อว่าการเลือกอิสระชนิดที่ไปไกลเกินกว่าการเลือกอิสระในตลาดเสรีเป็นไปได้ในตลาดประกันภัย ตลาดเสรีชนิดอื่นไม่มีคุณสมบัติแบบเดียวกับตลาดประกันภัย เพราะมันปล่อยให้สิ่งที่บุคคลได้รับกับสิ่งที่เขาจะเลือกเป็นคนละสิ่งกัน ส่วนแบ่งที่คนด้อยพรสวรรค์ได้รับไม่สะท้อนความเชื่อ ความสนใจ รสนิยมและเป้าหมายชีวิตที่เป็นของตัวเองจริงๆ ออกมา แต่สะท้อนอิทธิพลของพรสวรรค์ ร่างกาย ฯลฯ ที่เป็นเรื่องของโชคซึ่งแต่ละคนได้รับมาไม่เท่ากัน เงื่อนไขที่ทำให้ตลาดประกันมีลักษณะเช่นนี้ได้เพราะการทำงานของมันเป็นลักษณะแบบเดียวกับม่านแห่งความไม่รู้ (veil of ignorance) ของรอลส์ ที่เมื่อคนเข้าสู่ตลาดประกัน ทุกคนจะเผชิญกับความเสี่ยงแบบเดียวกัน เพราะต่างคนต่างไม่รู้ว่าจะตนมีโอกาสเสี่ยงมากน้อยกว่าคนอื่นแค่ไหน การตัดสินใจของคนในตลาดประกันจึงมีลักษณะที่เสมอภาคและเป็นธรรมแบบเดียวกันกับการตัดสินใจของคนในสถานะแรกเริ่มของรอลส์ ที่ต่างกันคือทุกคนยังรู้ข้อมูลทุกอย่างที่เกี่ยวกับตนเองเช่น เป็นคนอย่างไร มีความโน้มเอียง บุคลิก พรสวรรค์ ความสามารถอะไร ความรู้เกี่ยวกับตนเองเหล่านี้ ดอร์คินเชื่อว่า เป็นเงื่อนไขจำเป็นที่ทำให้การเลือกอย่างอิสระในตลาดประกันเป็นไปได้ แต่ปัญหาของการยอมรับเช่นนี้คือทำให้ดอร์คินต้องรับเช่นกันว่า การเลือกที่บุคคลกระทำในตลาดประกันภัยไม่เป็นอิสระจากความพอใจที่คนเหล่านี้มีอยู่ก่อน ซึ่งเป็นประเด็นที่จะกล่าวถึงต่อไป และเพราะตลาดประมูลและตลาดประกันภัยคือพื้นที่ที่บุคคลอิสระมาแสดงออกถึงเสรีภาพในการเลือกดำเนินชีวิตตามความพอใจของตน เหตุผลเรื่องการเลือกจึงเป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้การจัดสรรที่เสมอภาคของดอร์คินตัดไม่ขาดจากกลไกตลาดแบบเสรี ซึ่งดอร์คินเชื่อว่าสนองตอบเป้าหมาย ความทะเยอทะยานและแผนการชีวิต (ambition-sensitiv) ของแต่ละคนได้ดีกว่ากลไกการจัดสรรชนิดอื่น

ที่ผ่านมาการที่ดอร์คินไม่ปฏิเสธตลาดเสรีอย่างสิ้นเชิง ทำให้เขาต้องเผชิญกับความยุ่งยากที่ว่า ความคิดเรื่องค่าเสียโอกาสที่เสมอภาคในตลาดเสรีนั้นเป็นแค่ภาพลวงตาที่เกิดจากการเข้าใจว่าการทำงานของตลาดเสรีเป็นธรรมกับทุกคนจริง เพราะเมื่อวิเคราะห์กันจริงๆ แล้วก็จะพบว่าต้นทุนดังกล่าวไม่ยุติธรรมสำหรับคนบางคนตั้งแต่เริ่มต้นแล้ว ความคิดเรื่องต้นทุนชนิดนี้ต่อมากลายมาเป็นจุดอ่อนที่บั่นทอนน้ำหนักของเหตุผลที่ดอร์คินใช้สนับสนุนการที่รัฐเข้ามาบีบบังคับจำกัดการ

เลือกอย่างอิสระของบุคคลในตลาดเสรี และทำให้เราไม่เห็นประเด็นที่ดอว์กินอ้างว่าการแทรกแซงของรัฐเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับรักษาไว้ซึ่งต้นทุนค่าเสียโอกาสที่แท้จริง ภายใต้สถานการณ์ที่คนมีขีดจำกัดในการรับรู้ว่า ต้นทุนค่าเสียโอกาสในการใช้ชีวิตของตนคืออะไรเป็นเหตุผลที่มีน้ำหนักสำหรับใช้สนับสนุนการแทรกแซงของรัฐอีกต่อไป เพราะไม่มีต้นทุนค่าเสียโอกาสที่แท้จริงดังกล่าวอยู่ตั้งแต่ต้น อย่างไรก็ตาม ต้นทุนค่าเสียโอกาสในตลาดเสรีไม่ใช่เหตุผลเดียวที่ดอว์กินใช้สนับสนุนการจัดสรรที่เสมอภาค เขายังอ้างถึงเสรีภาพในการเลือกในฐานะคุณค่าของการจัดสรรดังกล่าวด้วยเช่นกัน การจัดสรรที่ยุติธรรมนั้นดอว์กินอ้างว่าอยู่บนพื้นฐานของความคิดเรื่องการเลือกอย่างเสรีและสมัครใจ²¹³

ความเสมอภาคทางต้นทุนค่าเสียโอกาส และการเลือกอย่างเสรีหรือเสรีภาพจึงเป็นสองคุณค่าของตลาดเสรีที่ดอว์กินสนับสนุน แต่เมื่อเป็นเช่นนี้ คำถามเรื่องเสรีภาพจึงเป็นคำถามที่เร่งด่วนสำหรับดอว์กินเช่นเดียวกับคำถามเรื่องความชอบธรรมของตลาดเสรี และความเสมอภาคทางต้นทุนค่าเสียโอกาสที่ตลาดกำหนดให้แก่ปัจเจกบุคคล ในการให้เหตุผลสนับสนุนตลาดประมูลและตลาดประมูลเสรีภาพ ดอว์กินเชื่อมโยงเสรีภาพเข้ากับอัตวิสัยเกี่ยวกับคุณค่าที่แตกต่างกันของบุคคล เขอ้างว่าเสรีภาพมีลักษณะเป็นคุณค่าแบบหนึ่งเนื่องจากมันนำไปสู่ชีวิตที่ดีขึ้นสำหรับบุคคล และคุณค่าดังกล่าวต้องถูกตีความโดยปัจเจกบุคคลเอง ซึ่งดอว์กินอ้างว่าคนแต่ละคนอาจแสวงหาเสรีภาพชนิดที่ต่างกัน และเสรีภาพเหล่านี้อาจขัดแย้งกัน²¹⁴ เมื่อเป็นเช่นนี้สิ่งที่รัฐต้องทำจึงไม่ใช่จัดสรรเสรีภาพแบบเดียวกันให้แก่ทุกคน เพราะบางคนอาจไม่พอใจกับเสรีภาพที่รัฐจัดสรรให้ แต่รัฐมีหน้าที่ต้องให้หลักประกันแก่เสรีภาพพื้นฐานบางอย่างสำหรับปัจเจกบุคคล โดยเคารพสิ่งที่เรียกว่า “หลักแห่งเสรีภาพพื้นฐาน” ซึ่งประกอบด้วยเสรีภาพพื้นฐาน 2 ชนิดและเครื่องกีดขวางต่อการใช้เสรีภาพอีก 2 ชนิด ดอว์กินเชื่อว่าหลักแห่งเสรีภาพพื้นฐานหากถูกนำมาใช้โดยรัฐจะสามารถให้หลักประกันแก่ปัจเจกบุคคลได้ว่า เสรีภาพพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับการใช้เสรีภาพในระดับตลาดของบุคคลจะได้รับการคุ้มครองอย่างเท่าเทียมกัน โดยจุดประสงค์ที่ดอว์กินกำหนดหลักแห่งเครื่องกีดขวาง 2 ชนิดขึ้นมาใช้จำกัดเสรีภาพส่วนบุคคลบางอย่างก็เพื่อเป็นหลักประกันว่า ในการใช้เสรีภาพอย่างกว้างขวางของคนแต่ละคนนั้น มันจะไม่ก่อให้เกิดผลกระทบภายนอกต่อการใช้เสรีภาพของคนอื่นๆ เพื่อให้แน่ใจว่าทุกคนมีโอกาสชีวิตอย่างเท่าเทียมกันที่จะเลือกแสวงหาสิ่งที่แต่ละคนเชื่อว่าเป็นสิ่งดีและมีคุณค่าสำหรับตน ในแง่นี้ การแสวงหาเสรีภาพบางอย่างของคนต้องถูกกำหนดขอบเขตเพื่อไม่ให้ละเมิดเสรีภาพชนิดที่คนอื่นเชื่อว่ามีค่าสำหรับตน แต่ทำที่ตรงนี้ของดอว์กินเป็นสิ่งที่เราสามารถสงสัยได้ หากเสรีภาพที่สำคัญสำหรับแต่ละคนต้องถูกตีความและเข้าใจอย่างเป็น

²¹³ Dworkin, Ronald. 1981. What is Equality? Part II: Equality of Resources. In *Philosophy & Public Affairs*. pp. 287, 293, 303

²¹⁴ Dworkin, Ronald. 1987. The Place of Liberty. In *Iowa Law Review*. pp. 29-30

อัตวิสัยโดยคนแต่ละคนเองเช่นที่ดอว์กินอ้าง และเสรีภาพเหล่านี้อาจขัดแย้งกัน การอ้างเสรีภาพพื้นฐานที่รัฐมีหน้าที่ต้องคุ้มครองให้แก่ปัจเจกบุคคลเหมือนกันของดอว์กินตรงนี้ได้ความชอบธรรมมาจากที่ใด? ดอว์กินเองดูเหมือนเชื่อว่า เสรีภาพพื้นฐานชนิดเป็นวัตถุประสงค์กับเสรีภาพที่บุคคลเข้าใจแบบเป็นอัตวิสัยตรงนี้มีความเชื่อมโยงกัน ในแง่ที่ว่า เสรีภาพชนิดแรกจำเป็นสำหรับการแสวงหาเสรีภาพชนิดหลัง และเนื่องจากปัจเจกบุคคลมองเห็นความเชื่อมโยงตรงนี้ ทุกคนจึงมีเหตุผลที่ดีที่จะยอมรับได้ตั้งแต่ต้นที่ว่าตนอาจต้องถูกลิดรอนเสรีภาพชนิดหลังบางส่วน เพื่อแลกกับเสรีภาพพื้นฐานที่รัฐจัดสรรให้สำหรับทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน การอ้างเหตุผลของดอว์กินตรงนี้จึงสามารถถูกตั้งคำถามได้ในสองระดับคือ (1.) หากอัตวิสัยของปัจเจกบุคคลสำคัญและต้องมาก่อนจริง (ซึ่งดอว์กินดูเหมือนเชื่อเช่นนั้น เมื่อดูจากที่เขาอ้างว่า เพราะคนแสวงหาและเข้าใจเสรีภาพสำหรับตนต่างกัน การอ้างคุณค่าชนิดใดชนิดหนึ่งเป็นคุณค่าพื้นฐานร่วมกันสำหรับทุกคนหรือเป็นผลประโยชน์ร่วมกันจึงไม่อาจกระทำได้) เป็นไปได้อย่างไรที่อัตวิสัยของทุกคนจะเห็นพ้องกันเกี่ยวกับคุณค่าของเสรีภาพบางอย่างที่รัฐกำหนดสำหรับทุกคนเป็นแบบเดียวกัน เป็นไปได้อย่างไรที่ทุกคนจะเห็นพ้องกันว่าเสรีภาพพื้นฐานเหล่านี้สำคัญสำหรับตนจริงและจึงมีเหตุตั้งแต่ต้นที่จะยอมสละเสรีภาพแบบอื่นๆ เพื่อแลกกับเสรีภาพชนิดนี้ที่รัฐกำหนดให้ การอ้างว่าคนเหล่านี้แม้จะแสวงหาเสรีภาพคนละชนิดกัน แต่ยอมรับเหมือนกันว่ามีเสรีภาพบางอย่างที่เป็นเครื่องมือที่จำเป็นต้องมีก่อนสำหรับบรรลุเสรีภาพส่วนบุคคลของตนไม่ช่วยแก้ปัญหาสำหรับดอว์กิน และทำให้การอ้างเหตุผลของเขายุ่งเหยิงและขัดแย้งกันเองมากขึ้น (2.) หากดอว์กินอ้างว่าการรับรู้ว่าเป็นอัตวิสัยของปัจเจกบุคคลใช้อธิบายความชอบธรรมตรงนี้ได้ เพราะขีดจำกัดทางความรู้ที่บุคคลมีหรือเหตุผลอื่นก็ตาม หลักเหล่านี้จึงมีความชอบธรรม แม้อาจมีบางคนไม่เห็นด้วยและไม่ยอมรับมันก็ตาม อย่างน้อยเขาก็ต้องสามารถแสดงให้เห็นว่า การอ้างความเหนือกว่าของหลักแห่งเสรีภาพพื้นฐานที่รัฐใช้เป็นหลักประกันแก่เสรีภาพพื้นฐานที่เท่าเทียมของพลเมืองทั้งที่พลเมืองเองอาจไม่เต็มใจสละเสรีภาพส่วนบุคคลแบบอื่นๆ ของตนเพื่อแลกกับเสรีภาพเหล่านี้ไม่ถือว่าเป็นการบังคับและละเมิด (oppression) เสรีภาพของปัจเจกบุคคลด้วยเหตุผลอะไร เหตุใดเสรีภาพที่รัฐกำหนดขึ้นจึงมีสถานะเหนือเสรีภาพที่บุคคลรับรู้ว่าเป็นอัตวิสัย การอ้างเหตุผลเรื่องขีดจำกัดทางความรู้หรือผลกระทบภายนอกที่เกิดจากการทำงานของตลาดเพื่อสนับสนุนประเด็นนี้ยังไม่เพียงพอ ดอว์กินต้องแสดงให้เห็นว่า เกณฑ์อัตวิสัยล้มเหลวตรงนี้เพราะเหตุผลอะไร ซึ่งหากเรานำคำถามนี้ไปเชื่อมโยงกับจริยศาสตร์ส่วนบุคคลของดอว์กิน คำถามที่เขาต้องเผชิญคือเหตุใดบุคคลต้องยอมรับว่าเสรีภาพพื้นฐานที่ถูกรับรู้โดยรัฐซึ่งเป็นจุดยืนภายนอก (third person perspective) มีความสำคัญเหนือกว่าเสรีภาพในระดับตลาดที่แต่ละคนรับรู้เองจากจุดยืนของตนในฐานะเจ้าของชีวิต (first person perspective) ปัญหาตรงนี้มีลักษณะแบบเดียวกับที่แอนเดอร์สันโต้แย้งการอ้างเหตุผลเรื่องการชดเชยของดอว์กินว่า การตัดสินใจเลือกในตลาดประกันภัยซึ่งเป็นการเลือกจากเหตุผลเชิงอัตวิสัยของปัจเจกบุคคลนั้นจะมีผลผูกมัด

ให้คนเหล่านี้ต้องยอมรับการชดเชยซึ่งมีสถานะเป็นพันธะที่ทุกคนต้องยอมรับปฏิบัติร่วมกันได้อย่างไร ในเมื่อการชดเชยต้องการพันธะที่มั่นคงที่เกิดจากการเลือกร่วมกันบนเหตุผลที่เป็นวัตถุประสงค์บางอย่าง ไม่ใช่การเลือกของใครคนใดคนหนึ่งและจากเหตุผลแบบอัตวิสัยเท่านั้น

ดอว์คินไม่เห็นปัญหานี้ เพราะเขาเชื่อว่าหลักเสรีภาพ/เครื่องกีดขวางพื้นฐาน และเสรีภาพในการเลือกในตลาดของบุคคลไม่ขัดแย้งกัน เสรีภาพชนิดแรกสำคัญกว่าและเป็นผลประโยชน์ที่ทุกคนมีส่วนร่วมเพราะมันจำเป็นต่อการบรรลุถึงเสรีภาพชนิดหลัง ความยุติธรรมชนิดเป็นวัตถุประสงค์และความยุติธรรมชนิดเป็นอัตวิสัยจึงอยู่ร่วมกันได้โดยไม่ปฏิเสธซึ่งกันและกัน การจัดสรรที่เสมอภาคในแง่นี้จึงไม่ขาดพื้นฐานที่เป็นวัตถุประสงค์รองรับอยู่ เหมือนกับการจัดสรรที่เสมอภาคตามแนวทางอื่นที่เขาปฏิเสธไป แต่ทั้งนี้ดอว์คินยังไม่ได้ตอบคำถามของแอนเดอร์สัน คำถามดังกล่าวจึงยังมีพลังอยู่ ความยุติธรรมชนิดเป็นวัตถุประสงค์ของหลักแห่งเสรีภาพ/เครื่องกีดขวางพื้นฐานที่รัฐกำหนดขึ้นเป็นไปได้อย่างไรตั้งแต่ต้น หากมันขัดแย้งหรือมีแนวโน้มจะขัดแย้งกับความยุติธรรมชนิดเป็นอัตวิสัยที่ทุกคนรับรู้ด้วยตนเอง ดอว์คินจึงต้องตอบให้ได้ก่อนว่าหลักแห่งเสรีภาพพื้นฐานที่รัฐกำหนดขึ้นได้รับความชอบธรรมมาจากที่ใด ทั้งๆ ที่มันขัดแย้งกับการแสดงออกถึงเสรีภาพในการเลือกที่บุคคลมีในตลาดเสรี หากเขายังตอบประเด็นนี้ไม่ได้ การอ้างความเป็นวัตถุประสงค์ของหลักแห่งเสรีภาพดังกล่าวเพื่อมาเป็นพื้นฐานความชอบธรรมแก่การจัดสรรโดยตลาดเสรีย่อมประสบกับความล้มเหลวและการอ้างว่าการจัดสรรโดยกลไกที่ต่างกันสองชนิดนี้จะไม่ขัดแย้งกันเช่นที่ดอว์คินอ้างจึงเป็นการทวนคำถาม

โดยปรกติ การแทรกแซงของรัฐในตลาดเสรีมักถูกมองโดยนักปรัชญาเสรีนิยมที่เน้นการให้เสรีภาพอย่างกว้างขวางแก่ปัจเจกบุคคลในการเลือก และแสวงหาสิ่งที่ดีสำหรับตนว่าเป็นการละเมิดและบั่นทอนเสรีภาพในการเลือกของบุคคลอิสระและมีเหตุผล ฟรีดริค ฟอน ฮาเยคอ้างว่าการแทรกแซงของรัฐโดยการเข้ามากำหนด กำกับหรือวางแผนทิศทางการทำงานของตลาดไม่ว่าในลักษณะใดล้วนเป็นการบิดเบือนธรรมชาติที่แท้จริงของตลาดเสรี ซึ่งเป็นการเคลื่อนไหวอย่างอิสระ (spontaneous order) ไร้แบบแผนและเป็นกลางต่อทุกเป้าหมายของทุกคนอย่างเท่าเทียมกันทั้งสิ้น การกำหนดและกำกับการเคลื่อนไหวของตลาดหมายถึงตลาดต้องมุ่งสู่บางทิศทางแทนที่จะเคลื่อนไหวไปในทุกทิศทาง และต้องตอบสนองบางเป้าหมายเท่านั้น ความเป็นกลางและความเป็นอิสระในการเคลื่อนไหวของตลาดจึงถูกทำลายลง ตลาดในแง่นี้จึงไม่อาจถูกมองว่าเป็นพื้นที่ที่ทุกคนมาใช้เสรีภาพของตนในการเลือก และแสวงหาสิ่งที่ดีสำหรับตน โดยปราศจากการแทรกแซงซึ่งกันและกันอีกต่อไป เป้าหมายของบางคนถูกกีดกันไม่ให้อาจบรรลุได้เมื่อเทียบกับเป้าหมายของคนอื่น²¹⁵ หากเรารับว่าความคิดเรื่องต้นทุนค่าเสียโอกาสของดอว์คินลดทอนลงได้เป็นเพียงเรื่องของราคา เราจะ

²¹⁵ Hayek, F.A. 1944. *The Road to Serfdom*. pp. 60, 64-71

พบว่าพรรคชนของดอว์คินและของฮาเย็คใกล้เคียงกันมาก ทั้งคู่เชื่อว่าปฏิสัมพันธ์กันของคนในตลาดอยู่ในรูปที่ต่างคนต่างพยายามค้นหาจากข้อมูลที่หมุนเวียน เปลี่ยนแปลงอยู่ทุกวันว่าราคาของสิ่งต่างๆ คืออะไร เพื่อจะประเมินและปรับความต้องการของตนเข้าหาราคาที่ค้นพบนี้ ซึ่งฮาเย็คเชื่อว่าการปรับตัวเข้าหาราคาตลาดจะส่งผลให้ความสัมพันธ์ในตลาดมีลักษณะของการที่ต่างคนต่างปรับตัวเข้าหากัน (mutual accommodation) จนกระทั่งความขัดแย้งและการเผชิญหน้ากันมีโอกาสที่จะเกิดขึ้นน้อยมาก²¹⁶ ซึ่งสำหรับฮาเย็คเขาเชื่อว่าข้อมูลที่คนต้องแสวงหาและปรับความต้องการเข้าหานี้มีจำนวนมหาศาล หลากหลายไม่จำกัดและไม่มีที่สิ้นสุด (open-ended) ซึ่งหมายความว่า ไม่มีใครแม้แต่รัฐที่สามารถเข้าถึงข้อมูลเหล่านี้ได้อย่างครบถ้วนโดยไม่ทำลายธรรมชาติของข้อมูลเหล่านั้น และของกระบวนการตลาดที่สร้างมันขึ้นมา²¹⁷ แต่สำหรับดอว์คินเขาเชื่อว่าอย่างน้อยรัฐคือผู้สามารถเข้าถึงข้อมูลเหล่านี้ได้ อีกทั้งเขายังยอมรับได้ที่ในการทำเช่นนั้นรัฐอาจต้องบิดเบือนธรรมชาติบางอย่างของกลไกตลาดเองด้วย

ดอว์คินดูเหมือนจะเชื่อว่าการจัดสรรโดยกลไกตลาดภายใต้หลักแห่งเสรีภาพ/เครื่องกีดขวางพื้นฐานที่เขาเสนอจะไม่นำไปสู่ความขัดแย้งระหว่างบุคคลอิสระด้วยกัน แต่เหตุผลที่ทำให้ดอว์คินเชื่อเช่นนี้ได้เป็นเหตุผลคนละแบบกับฮาเย็ค เขาไม่เชื่อว่าการปรับตัวเข้าหากันจะเกิดขึ้นเองโดยอัตโนมัติจากธรรมชาติและกระบวนการทำงานของตลาด แต่เขาเชื่อว่าการปรับตัวดังกล่าวต้องเกิดขึ้นโดยอาศัยการแทรกแซงของรัฐ รัฐกำหนดหลักแห่งเสรีภาพพื้นฐานขึ้นเพื่อคุ้มครอง “คนที่มีความต้องการแตกต่างจากคนอื่นหรือเป็นคนกลุ่มน้อย”²¹⁸ เพื่อที่จะแน่ใจได้ว่า 1) คนเหล่านี้จะไม่ถูกทำร้ายโดยอคติของคนอื่น หรือของสถาบันที่มีอยู่ที่ทำให้เขาต้องแบกรับต้นทุน หรือราคาในการใช้ชีวิตที่สูงกว่าต้นทุนจริง และ 2) เสรีภาพในการเลือกในตลาดเสรีของเขาจะได้รับการคุ้มครองอย่างเท่าเทียมกันกับเสรีภาพของคนอื่น ดอว์คินเชื่อว่าหลักแห่งเสรีภาพ/เครื่องกีดขวางพื้นฐานที่รัฐกำหนดขึ้นช่วยคุ้มครองเสรีภาพในการเลือกในตลาดเสรีของบุคคลเหล่านี้ การแทรกแซงของรัฐจึงไม่ผิดศีลธรรม เพราะมันปกป้องปัจเจกบุคคลโดยให้เสรีภาพแก่เขาในการเลือกดำเนินชีวิตในวิถีทางที่ตนปรารถนา ความชอบธรรมของรัฐในการแทรกแซงจึงมาจากความชอบธรรมของตลาดเสรี เพราะเสรีภาพที่แต่ละคนมีในตลาดเสรีเป็นเสรีภาพที่เขาปรารถนาที่สุด แต่การอ้างเช่นนี้มีนัยว่าเสรีภาพชนิดหลังคือสิ่งที่ให้หลักการแก่การแทรกแซงของรัฐ และทำให้ดอว์คินประสบปัญหาในการแสดงให้เห็นว่าหลักแห่งเสรีภาพพื้นฐานที่รัฐกำหนดขึ้นเป็นสิ่งที่คนมีเหตุผลเหล่านี้ยอมรับได้ว่าไม่ขัดแย้งกับเสรีภาพส่วนตัวของตนอย่างไร เป็นไปได้ที่อาจเกิดกรณีที่มีความขัดแย้งกันระหว่างสิ่งที่หลักแห่งเสรี

²¹⁶ Hayek, F. A. 1960. *The Constitution of Liberty*. pp. 148-149

²¹⁷ เรื่องเดียวกัน

²¹⁸ Dworkin, Ronald. 1997. *The Place of Liberty*. In *Iowa Law Review*. pp. 34-35

ภาพพื้นฐานห้ามทำกับสิ่งที่คนมีเหตุผลต้องการทำ เพราะเชื่อว่าสิ่งนั้นคือ เสรีภาพที่สำคัญที่สุด สำหรับตนในฐานะมนุษย์ ตามหลักการของดอว์คิน คนมีเหตุผลต้องยอมสละเสรีภาพชนิดหลัง เพื่อคงไว้ซึ่งเสรีภาพชนิดแรก แต่ตราบโดที่เขายังไม่ชัดเจนว่า ก.) ความขัดแย้งดังกล่าวต้องถูกตัดสินอย่างเป็นทางการเป็นอรรถวิสัย หรือ ข.) ต้องถูกตัดสินอย่างเป็นทางการเป็นวัตถุวิสัยและด้วยเหตุผลอะไร ก็ยังมีความเป็นไปได้ที่บางคนอาจมีสิทธิฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามหลักแห่งเสรีภาพ/เครื่องจำกัดที่รัฐกำหนดขึ้นสำหรับใช้ร่วมกันโดยไม่ผิดศีลธรรม (จากจุดยืนของตนเอง)

แอนเดอร์สันวิจารณ์ปัญหาของดอว์คินตรงนี้ว่า เกิดจากที่เขาให้ความสำคัญมากเกินไปกับการเลือกอย่างเป็นทางการเป็นอรรถวิสัยของปัจเจกบุคคลในตลาดเสรีตั้งแต่ต้นในการคิดถึงปัญหาความยุติธรรมในการจัดสรร เธออ้างว่า “การที่ทุกคนจะตัดสินว่าตนต้องการบริโภคอะไรนั้นเป็นเรื่องหนึ่ง แต่การจะตัดสินว่าพลเมืองซึ่งมีการแสดงออกบางอย่างร่วมกัน (acting collectively) ควรจะมีพันธะอย่างไรในการชดเชยการบริโภคแก่คนอื่น ๆ ทุกคนนั้นก็เป็นอย่างอื่นหนึ่ง.....การเลือกทั้งในตลาดจริง และตลาดสมมติไม่สามารถเป็นแนวทางได้ว่าแต่ละคนควรมีพันธะที่ต้องช่วยเหลือคนอื่นอย่างไร.....ข้อพิจารณาสำหรับทฤษฎีเสมอภาคนิยม.....ต้องสามารถให้หลักสำหรับการมีเจตน์จำนงร่วมกันในเรื่องนี้” เหตุผลของแอนเดอร์สันคือพันธะที่คนมีต่อกันไม่ได้ถูกกำหนดจากรสนิยมของผู้ให้หรือผู้รับ แต่ถูกกำหนดจากการตกลงร่วมกันในฐานะสิ่งที่ดีร่วมกัน ดังนั้นแม้บางคนอาจยินดีเสี่ยงแบบที่คนอื่นไม่ทำ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าในการเสี่ยงนั้นคนอื่นต้องหมดพันธะในการช่วยเหลือเขาจากความโชคร้ายที่เขาเผชิญจากการเสี่ยงนั้นซึ่งเขาเองไม่ได้เลือกมันอย่างสมัครใจ²¹⁹ ซึ่งเมื่อเรานำเหตุผลของแอนเดอร์สันมาปรับใช้กับการอธิบายความชอบธรรมของหลักแห่งเสรีภาพพื้นฐานของรัฐ เราจะพบว่าการยอมรับหลักแห่งเสรีภาพพื้นฐานที่รัฐกำหนดขึ้นจะเป็นไปได้ต่อเมื่อมันอยู่ในรูปของการที่ทุกคนตกลงยอมรับพันธะร่วมกันบางอย่าง ที่มีสถานะทางศีลธรรมเหนือกว่าการตัดสินค่าอย่างเป็นทางการเป็นอรรถวิสัยของแต่ละคนเท่านั้น ซึ่งหมายถึงคนทุกคนต้องเชื่อก่อนว่าพันธะนั้นคือสิ่งที่ดีในตัวเอง (categorical หรือ unconditional) ที่ทำให้คนอิสระและมีเหตุผลแต่ละคนสามารถตกลงที่จะยอมรับ และปฏิบัติตามข้อตกลงที่มีผลผูกพันทุกคนแบบเดียวกันได้ โดยไม่ขัดแย้งกับความเชื่อในสิ่งที่ดีส่วนตัวของตน แต่สำหรับพันธะของดอว์คินแม้มันจะเรียกร้องให้บุคคลยอมสละบางสิ่งที่ตนเชื่อว่าดีและมีคุณค่าสำหรับตนจริง แต่ไม่ใช่เพราะเหตุผลที่ว่าพันธะนั้นคือสิ่งที่ดีในตัวเอง แต่เพราะมันนำไปสู่ผลรวมของสิ่งที่บุคคลเชื่อว่าดีและมีคุณค่าที่เพิ่มขึ้นกว่าหากบุคคลไม่ยอมรับพันธะที่วางตั้งแต่ต้น พันธะดังกล่าวจึงมีลักษณะที่เป็นเงื่อนไขกับสิ่งดีที่บุคคลแสวงหาก่อน (conditional) จึงเกิดปัญหาได้ว่าหากมีคนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งปฏิเสธไม่ยอมรับพันธะดังกล่าวย่อมเป็นอุปสรรคที่ทำให้การยอมรับพันธะอันเดียวกันนั้น โดยคนกลุ่มอื่นเป็นไปได้อย่างลำบากมาก

²¹⁹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 303

ขึ้น เพราะคนกลุ่มหลังย่อมรู้สึกว่ามันถูกปฏิบัติอย่างไม่เท่าเทียมเพราะมีคนบางกลุ่มสามารถมีอิทธิพลเหนือพวกตน ในขณะที่เสรีภาพในตลาดของพวกเขาจะไม่ถูกจำกัดหรือลดทอนแบบเดียวกัน จากตรงนี้เราจึงพบว่า การที่ทฤษฎีของดอร์คีนเน้นความสำคัญของการเลือกชนิดเป็นอัตวิสัยมากเกินไป ทำให้ทฤษฎีของเขาไม่สามารถอ้างพันธะที่บุคคลจะปฏิบัติตามหลักเสรีภาพพื้นฐานที่รัฐกำหนดขึ้นได้สะดวกที่ดอร์คีนเองเข้าใจ พันธะดังกล่าวจะมีความชอบธรรมและใช้อ้างได้จริงมันต้องเป็นสิ่งที่ทุกคนจงใจให้มีขึ้นร่วมกัน คือ เกิดจากเจตน์จำนงร่วมกันของทุกคนที่จะยอมให้พันธะดังกล่าวมาผูกมัดตน แต่หากปราศจากเจตน์จำนงร่วมกันตรงนี้ก่อนแล้ว การอ้างพันธะดังกล่าวก็อาจเป็นไปได้ตั้งแต่ต้น ปัญหาที่เกิดขึ้นตรงนี้ชื่อว่า ดอร์คีนไม่สามารถปฏิบัติกับเสรีภาพพื้นฐานแบบเดียวกับที่เขาปฏิบัติต่อเสรีภาพส่วนบุคคลที่แต่ละคนรับรู้อย่างเป็นอัตวิสัยได้ เสรีภาพอย่างหลังอาจไม่เรียกร้องการตีความหรือการใส่เนื้อหารูปธรรมให้แก่มัน เพราะมันต้องถูกปล่อยให้ขึ้นกับความเข้าใจและความพอใจของคนแต่ละคนเอง แต่สำหรับเสรีภาพพื้นฐานแล้วไม่ใช่เช่นนั้น การอ้างว่ามีเสรีภาพบางอย่างที่สำคัญสำหรับทุกคนเหมือนกัน เรียกร้องการตีความหรือใส่เนื้อหารูปธรรมแก่เสรีภาพให้แก่เสรีภาพชนิดนี้ เราต้องรู้ก่อนว่าเสรีภาพพื้นฐานที่ทุกคนต้องการเหมือนกันในการอยู่ร่วมกันคืออะไร ก่อนจะตัดสินได้ว่า เสรีภาพเหล่านี้เป็น “พื้นฐาน” จริงหรือไม่ตามที่ดอร์คีนอ้าง

โดยตรรกะของการอ้างเหตุผลที่เขาใช้ ทำให้ดอร์คีนเหมือนกับยืนอยู่ระหว่างทางสองแพร่งในการเผชิญกับความขัดแย้งที่สองนี้คือ ต้องเลือกระหว่าง (1) รับว่าเสรีภาพในการเลือกในตลาดเสรีคือสิ่งสำคัญที่สุดสำหรับบุคคล และจากสมมติฐานเรื่องอัตวิสัยเชิงคุณค่าที่แตกต่างกันที่เขาได้อยู่ก่อนทำให้เขาต้องรับด้วยว่า เป็นไปได้ที่แต่ละคนอาจตีความ และเข้าใจเสรีภาพเหล่านี้สำหรับตนอย่างแตกต่างและขัดแย้งกัน ซึ่งทำให้เกิดกรณีใดกรณีหนึ่งต่อไปนี้คือ ก.) บางคนพบว่าตนเองถูกละเมิดเสรีภาพโดยหลักเครื่องกีดขวางเสรีภาพพื้นฐานบางอย่างที่รัฐนำมาใช้ ขณะที่คนอื่นไม่พบเช่นนั้น คนเหล่านี้ย่อมรู้สึกว่าคุณค่าของตนมีต้นทุนสูงกว่าคนอื่น และจึงปฏิเสธการจัดสรรที่เสมอภาคภายใต้การแทรกแซงของรัฐที่ดอร์คีนสนับสนุน ซึ่งเขามีสิทธิที่จะคิดเช่นนั้นได้โดยไม่ขัดแย้งกับเสรีภาพที่เขามีในตลาดเสรี เกณฑ์ความอิจฉาจึงถูกละเมิด ข.) คนสองคนอาจขัดแย้งกันเกี่ยวกับเสรีภาพส่วนบุคคลที่ต่างคนต่างรับรู้ต่างกัน และความขัดแย้งนั้นเป็นอันตรายสำหรับเสถียรภาพของตลาดเสรี เช่น คนหนึ่งปฏิเสธว่ากติกาที่รองรับการแลกเปลี่ยนในตลาดเสรีรวมถึงระบบกรรมสิทธิ์ และการทำสัญญาซื้อขายแลกเปลี่ยนระหว่างกันเป็นสิ่งชั่วร้าย และไม่ยุติธรรมเพราะละเมิดเสรีภาพในการเลือกของตน และจึงไม่ยอมรับกติกาเหล่านั้น จนทำให้มันไม่สามารถนำมาบังคับใช้อย่างเป็นเอกฉันท์ได้ต่อไป ในแง่นี้ไม่ว่าจะรับ ก.) หรือ ข.) ย่อมไม่เป็นผลดีกับตลาดเสรีทั้งสิ้น การรับแบบแรกกระทบความยุติธรรมของการจัดสรรโดยตลาดเสรีตามเกณฑ์ที่ดอร์คีนอ้าง ส่วนการรับแบบหลังกระทบต่อเสถียรภาพที่จำเป็นต่อการดำรงอยู่ของระบบดังกล่าว การจะเลียงสถานการณ์ที่เป็นปัญหาตรงนี้ดอร์คีนอาจทำได้โดย (2) รับว่าแม้คนแต่ละคนอาจตีความเสรีภาพระดับ

รองของตนต่างกันแต่นั้นไม่ใช่ปัญหา เพราะเสรีภาพดังกล่าวไม่ใช่สิ่งสำคัญที่ทุกคนต้องการร่วมกัน ในฐานะมนุษย์แบบเดียวกับเสรีภาพพื้นฐานที่รัฐคุ้มครองให้สำหรับเขา แต่การอ้างเช่นนี้ขัดกับเหตุผลของดอว์คินเองที่เขาอ้างว่า การอ้างเสรีภาพเป็นประโยชน์ร่วมกันของทุกคนเป็นข้ออ้างที่ผิดพลาด เนื่องจากคนแต่ละคนรับรู้เสรีภาพที่สำคัญสำหรับตนต่างกัน และความต่างกันตรงนี้มี ความหมายที่ทำให้การจัดสรรต้องสนองตอบทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน ดอว์คินต้องยอมรับว่ามีเสรีภาพบางชุดที่สำคัญกว่าเสรีภาพแบบอื่นๆ และเสรีภาพพื้นฐานที่รัฐกำหนดให้สำหรับปัจเจกบุคคลในตลาดประมูลเสรีภาพ/เครื่องกีดขวางพื้นฐานคือเสรีภาพในความหมายนี้ การยอมรับเช่นนี้เรียกร้องให้ดอว์คินต้องให้คำอธิบายที่รับฟังได้มาใช้สนับสนุนประเด็นของเขาว่า เสรีภาพชนิดบ้างที่มีความสำคัญเป็นพื้นฐานกว่าเสรีภาพชนิดอื่นๆ ไม่เช่นนั้นดอว์คินก็ต้องเผชิญกับเหตุผลโต้แย้งของแอนเดอร์สันที่ว่า ความชอบธรรมของหลักแห่งเสรีภาพพื้นฐานของรัฐนั้นเป็นไปได้อย่างไรตั้งแต่ต้นเมื่อมันอาจขัดแย้งกับการตัดสินอย่างเป็นอัตวิสัยของคนแต่ละคน การจะอ้างเช่นนี้หมายถึงดอว์คินต้องยอมรับก่อนว่าเสรีภาพพื้นฐานที่รัฐคุ้มครองให้แก่ทุกคนอย่างเท่าเทียมกันนั้นเป็นสิ่งเดียวกันหรืออย่างน้อยที่สุดเป็นเงื่อนไขที่ส่งเสริมให้บุคคลสามารถบรรลุถึงเสรีภาพชนิดที่สูง และมีค่ากว่าเสรีภาพในการเลือกในระดับตลาดได้ ซึ่งขณะเดียวกันเรียกร้องให้ดอว์คินต้องอธิบายต่อไปด้วยว่า การจัดสรรที่เสมอภาคทั้งหมดที่เขาเสนอมาสอดคล้องอย่างไรกับเสรีภาพที่สำคัญอย่าง เป็นพื้นฐานนี้

ฮาเย็คเห็นด้วยกับดอว์คินว่า ตลาดเสรีต้องถูกแทรกแซงในระดับหนึ่งเพื่อจะยังคงมี เสรีภาพอยู่ได้²²⁰ แต่เขาปฏิเสธว่าหน้าที่แทรกแซงดังกล่าวไม่ใช่หน้าที่ของรัฐ เขาอ้างว่าคณะผู้ ออกกฎ (legislators) ต้องถูกคัดเลือกขึ้นมาจากผู้ทรงคุณวุฒิที่เชื่อถือได้กลุ่มหนึ่งซึ่งมีความเป็น กลางที่ทุกคนยอมรับ เพื่อมาทำหน้าที่ออกกฎสากลนามธรรมสำหรับใช้บังคับเป็นหลักประกัน เสรีภาพพื้นฐานสำหรับทุกคน กฎสากลดังกล่าวจำกัดเสรีภาพในการเลือกในตลาดเสรีของแต่ละคนจริง แต่ฮาเย็คเชื่อว่า โดยเนื้อแท้แล้วกฎเหล่านั้นไม่ขัดแย้งกับเสรีภาพอย่างหลังเนื่องจากที่มาของกฎมาจากภายในตลาดเสรีเอง โดยคณะผู้ออกกฎจะทำหน้าที่เป็นเพียงผู้รวบรวมและสะท้อนกฎภายในที่ ดำเนินไปอยู่แล้วในตลาดออกมา เขาจึงไม่ใช่ผู้กำหนดกฎเหล่านั้นขึ้นมาในลักษณะที่อาจทำให้กฎ แห่งเสรีภาพกับเสรีภาพที่คนในตลาดจริงๆ เข้าใจมีความแปลกแยกกันได้²²¹ ในแง่นี้ เหตุผลแบบฮาเย็คจึงเป็นทางออกหนึ่งที่ดอว์คินสามารถเลือกใช้ เพื่อออกจากปัญหาความขัดแย้งระหว่างเสรีภาพ สองชนิด เพราะเสรีภาพที่ฮาเย็คพูดถึงมีเพียงชนิดเดียวคือ เสรีภาพในการเลือกในตลาดเสรี (market freedom) กฎแห่งเสรีภาพถูกสร้างขึ้นมาให้สอดคล้องกับเสรีภาพชนิดหลัง มันจึงเป็นกฎ ชนิดที่มีเงื่อนไข (conditional) ขึ้นกับเสรีภาพชนิดที่ว่า ปัญหาความขัดแย้งระหว่างเสรีภาพพื้นฐาน

²²⁰ Hayek, F. A. 1960. *The Constitution of Liberty*. pp. 148-171, 178-182

²²¹ เรื่องเดียวกัน

กับเสรีภาพในการเลือกจึงไม่เกิดขึ้น แต่ทั้งนี้เหตุผลของฮาเย็คจะน่าเชื่อถือหรือไม่ขึ้นกับว่าเขาสามารถแสดงให้เห็นได้หรือไม่ว่าการค้นพบและถ่ายทอดกฎแห่งการเคลื่อนไหวอย่างอิสระที่แฝงอยู่ในการทำงานของตลาดเสรีมาอยู่ในรูปของกฎแห่งเสรีภาพพื้นฐานสามารถกระทำได้จริง โดยไม่ถูกบิดเบือนจากอัตวิสัยของคณะผู้ออกกฎ ซึ่งในแง่หนึ่งเราต้องยอมรับว่า คือผู้ที่ต้องมีบทบาทอย่างสำคัญในการตีความ และทำความเข้าใจกฎของตลาดก่อนที่จะแปลงมันมาอยู่ในรูปของกฎแห่งเสรีภาพพื้นฐานที่ยุติธรรมสำหรับทุกคน หากฮาเย็คแสดงตรงนี้ได้ เขาย่อมเผชิญกับปัญหาความขัดแย้งระหว่างเสรีภาพพื้นฐานที่คณะผู้ออกกฎกำหนดขึ้น กับเสรีภาพในการเลือกของปัจเจกบุคคลไม่ต่างจากดอว์คินเช่นกัน

ความคิดเรื่องนี้ของฮาเย็คถูกวิจารณ์โดย ริชาร์ด เบลลามี่ (Richard Bellamy) ซึ่งเชื่อว่าฮาเย็คสับสนในเรื่องการให้หลักการสองลักษณะเนื่องจาก (1) การอ้างว่าที่มาของกฎต้องมาจากภายในตลาดทำให้ทฤษฎีการปกครองโดยกฎ (the Rule of Law) ของเขาได้หลักการมาจากวิถีปฏิบัติของตลาดเสรีเองซึ่งเป็นเหตุผลทางสังคมแบบหนึ่ง (social thesis) แต่การอ้างบรรทัดฐานกติกาศึกษาและวิถีปฏิบัติที่เป็นอยู่ ก.) ไม่อาจเป็นหลักประกันว่าบรรทัดฐานเหล่านี้สอดคล้องกับความถูกต้อง บรรทัดฐานและกติกาศึกษาที่ถูกใช้เช่น ระบบกรรมสิทธิในทรัพย์สิน, การเคารพสัญญาอาจเป็นสิ่งที่ถูกสงสัยได้เช่นกันจากจุดยืนของความถูกต้องที่อยู่นอกบรรทัดฐานของตลาดเสรี ยิ่งกว่านั้น ข.) วิถีปฏิบัติทางสังคมไม่มีผลผูกมัดคนทางศีลธรรมแบบเดียวกับข้อตกลงที่คนเห็นชอบ และทำร่วมกันเพื่อใช้เป็นพื้นฐานในการอยู่ร่วมกันเป็นชุมชน ดังนั้น เมื่อใดที่คนพบว่าวิถีปฏิบัติบางแบบไม่สอดคล้องกับผลประโยชน์ของตน พวกเขา ก็อาจเปลี่ยนไปรับวิถีปฏิบัติแบบอื่นที่ให้ประโยชน์มากกว่า ในแง่ตลาดจึงขาดเสถียรภาพที่จะรองรับให้มันสามารถคงอยู่ได้ ดังนั้นเราจึงพบว่าการอ้างเหตุผลจากธรรมชาติของกลไกตลาดเพื่อสนับสนุนกลไกตลาดของฮาเย็คจึงมีปัญหาสองต่อในแง่ว่าเขาต้องเผชิญกับปัญหาทั้งแบบ ก.) และแบบ ข.) ของการรับ (1)²²² เบลลามี่วิจารณ์ต่อไปว่าจากปัญหาดังกล่าวทำให้ฮาเย็คต้องหันไปแสวงหาหลักการให้แก่วิธีการปกครองที่เขาเสนอ โดยอ้างจากกฎหรือหลักศีลธรรมสากลขั้นสูงที่คนอิสระสามารถยอมรับเป็นพื้นฐานของพันธะระหว่างกันได้ แต่ผลจากการอ้างหลักเช่นนี้ เบลลามี่อ้างว่า (2) การรับว่ามีกฎสากลที่อยู่เหนือวิถีปฏิบัติของตลาดเสรีมีนัยที่ส่งเสียความชอบธรรมของวิถีปฏิบัติเหล่านั้น และจึงทำลายเหตุผล (point) ของการอ้างหลักดังกล่าวของฮาเย็คเพื่อสนับสนุนตลาดเสรีเองในที่สุด ฮาเย็คเชื่อว่าหลักสากลนามธรรมเหล่านี้จำเป็นสำหรับให้หลักการแก่ตลาดเสรี แต่ที่ เบลลามี่วิจารณ์คือ การอ้างหลักดังกล่าวโดยตัวมันเองเท่ากับยิ่งตอกย้ำปัญหาความชอบธรรมของตลาดเสรีให้เห็นเด่นชัดขึ้น ตลาดเสรีจึงไม่ชอบธรรมหากมอง

²²² ดู Bellamy, Richard. 1999. *Liberalism and Pluralism Towards a Politics of Compromise*.

จากจุดยืนของหลักศีลธรรมสากลที่ฮาเย็คอ้าง²²³ นอกจากนี้ อีกประเด็นหนึ่งที่เบลลามิไม่ได้พูดถึงคือการอ้างเสรีภาพพื้นฐานในฐานะผลประโยชน์สูงสุดที่บุคคลมีก็ยังไม่เป็นที่ยอมรับของแต่ละคน เห็นว่ามันขัดแย้งกับเสรีภาพในการเลือกของตน ฮาเย็คเชื่อว่าลักษณะที่เป็นวัตถุประสงค์ เป็นสากลนามธรรมและเป็นกลางของกฎแห่งเสรีภาพที่คณะผู้ออกกฎได้จากการศึกษาการทำงานของคนในตลาดคือสิ่งที่ทำให้กฎแห่งเสรีภาพเหล่านี้มีความชอบธรรม แต่ความชอบธรรมตรงนี้ยังสามารถสงสัยได้ต่อไป การที่กฎหนึ่งจะมีความชอบธรรมหรือไม่จะวัดจากว่ามันมีผลต่อทุกคนเหมือนกันยังไม่พอ นอกจากคำถามเรื่องขอบเขตของกฎเหล่านี้แล้วยังมีคำถามอื่นอีกเกี่ยวกับที่มา เนื้อหาและผลเชิงปฏิบัติของกฎเหล่านี้ที่ต้องถูกตรวจสอบเช่นกันก่อนจะแน่ใจได้ว่ามันคือกฎที่ยุติธรรมสำหรับทุกคนจริง เป็นไปได้ที่กฎหมายบางอย่างแม้จะมีผลบังคับกับทุกคนอย่างเสมอภาค แต่ก็ส่งผลกระทบต่อคนบางกลุ่ม เช่น เพศหญิง, คนชรา หรือคนยากไร้มากกว่าคนกลุ่มอื่นๆ

เหตุผลโต้แย้งฮาเย็คของเบลลามิข้างต้นมีผลกับดอว์คินด้วยเช่นกัน ไม่มีเหตุผลที่คนที่เชื่อว่า เสรีภาพในการเลือกในตลาดเสรีคือเสรีภาพสูงสุดที่เป็นไปได้สำหรับตน จะต้องยอมรับหลักแห่งเสรีภาพพื้นฐานไม่ว่าหลักนั้นจะกำหนดโดยรัฐ (ดอว์คิน) หรือรวบรวมจากกฎภายในของตลาดเองโดยคณะผู้ออกกฎ (ฮาเย็ค) การหาทางออกจากปัญหานี้อาจเป็นไปได้อีกทางหนึ่งโดยดอว์คินหันมารับการให้หลักการแบบพันธสัญญาเช่นเดียวกับรอลส์ ซึ่งมองเสรีภาพในการเลือกที่บุคคลมี และสามารถแสดงออกไว้ในระดับที่สูงกว่าการเลือกที่เกิดขึ้นจริงในตลาด (actual choices) ในความหมายของการกำหนดตนเอง (autonomy) เพื่อจะอ้างว่าการยอมรับหลักแห่งเสรีภาพพื้นฐานที่ทุกคนร่วมกันกำหนดขึ้นนั้นไม่ขัดแย้งกับเสรีภาพในการเลือกของแต่ละคน การรับเช่นนี้จะนำดอว์คินไปสู่ปัญหาอีกแบบหนึ่งซึ่งเป็นคนละลักษณะกับที่เขาประสบมา ซึ่งต่อไปเราจะพิจารณาว่าปัญหาดังกล่าวคืออะไร

ที่ผ่านมาเราได้พบว่าดอว์คินเชื่อว่าเสรีภาพในการเลือกในตลาดเสรี (freedom of choice) เป็นทั้งหลักการและเป้าหมายของการจัดสรรที่เสมอภาคและยุติธรรม ขณะเดียวกันเราพบว่าดอว์คินพูดถึงเสรีภาพในความหมายของอิสระในการกำหนดตนเองตามแนวทางของรูสโซ, ค้านท์ และรอลส์เช่นกัน²²⁴ เมื่อเขาอ้างว่าทฤษฎีการจัดสรรที่ยุติธรรมต้องไปไกลกว่าอิสระของบุคคลในการ

²²³ เรื่องเดียวกัน

²²⁴ รูสโซ, รอลส์ รวมถึงอิมมานูเอล ค้านท์เชื่อว่า ความรับผิดชอบทางศีลธรรมเกิดขึ้นได้จากการที่บุคคลใช้หรือแสดงออกซึ่งความสามารถในการกำหนดตนเอง โดยเคารพตามกฎบางอย่างที่ตนกำหนดขึ้นมาบังคับใช้กับตน และสังคมร่วมกัน นักปรัชญาเหล่านี้เชื่อว่า การกำหนดตนเองนี้คือศีลธรรมขั้นสูงสุดที่บุคคลมีในฐานะมนุษย์ ดู Jean Jacques Rousseau. *The Social Contract*; John Rawls 1978.. *The Basic Structure as Subject*. In A.I.Goldman and J.Kim (ed.) *Values and Morals*. Dordrecht, Holland: D. Reidel Publishing Company; Immanuel, Kant. 1963. *The Metaphysical Elements of Justice*.

เลือกที่ตลาดเสรีอำนวยความสะดวก เพื่อตอบปัญหาเรื่องการเลือกกับโชค การพูดถึงโชคเป็นไปได้อย่างดีเมื่อมองจากจุดยืนที่มีลักษณะของการวิพากษ์และตั้งคำถามว่าสิ่งใดที่บุคคลให้แก่กำหนดตนเองและสิ่งใดที่บุคคลถูกกำหนดจากเงื่อนไขภายนอกเท่านั้น แต่โดยพื้นฐานแล้วเสรีภาพในการเลือกกับอิสระในการกำหนดตนเองมักถูกเข้าใจว่าเป็นคุณค่าคนละระดับกัน และมีนัยที่แตกต่างกันสำหรับการจัดสรร การอ้างเรื่องเสรีภาพในการเลือกสอดคล้องกับที่ดอว์คินส์รับว่าการเลือกอย่างอิสระของบุคคลหมายถึงการเลือกจากความพอใจที่มีอยู่ก่อน โดยไม่ต้องตรวจสอบความพอใจเหล่านี้ว่าตัวมันเองถูกกำหนดมาอย่างไม่ชอบธรรมหรือไม่ แต่การอ้างอิสระในการกำหนดตนเองของรูสโซและรอลส์ไม่ยอมรับเสรีภาพในการเลือกและความพอใจที่ถูกกำหนดมาล่วงหน้าเช่นนี้ สำหรับทั้งคู่อิสระที่แท้จริงต้องเกิดจากการเลือกที่ความพอใจของบุคคลไม่ได้ถูกกำหนดจากสถาบันโครงสร้างพื้นฐานที่ไม่เป็นธรรม รวมถึงจากสถาบันตลาดเสรี

การเปรียบเทียบเหตุผลของดอว์คินส์กับโนซิก จะช่วยให้เราเห็นชัดเจนขึ้นว่า ดอว์คินส์ให้ความสำคัญอย่างมากกับการเลือกตามความพอใจที่บุคคลมีอยู่ก่อน และมันกลับมาเป็นปัญหาสำหรับการให้เหตุผลสนับสนุนเสรีภาพในระดับที่สูงขึ้น ซึ่งจำเป็นสำหรับการคลี่คลายความขัดแย้งชนิดที่ 2 ในการอ้างเหตุผลสนับสนุนทฤษฎีความเสมอภาคทางทรัพยากรของเขายังไง ทฤษฎีการถือครองที่ยุติธรรมของโนซิกอ้างว่าการถือครองที่ยุติธรรมต้อง (1) เป็นผลจากกระบวนการได้มาซึ่งการถือครองสมบัติแรกเริ่มที่ถูกศีลธรรม และ (2) เป็นผลจากกระบวนการ ถ่ายโอนสมบัติที่เกิดขึ้นภายหลังซึ่งถูกศีลธรรม²²⁵ โนซิกเชื่อว่าการถือครองแรกเริ่มและการถ่ายโอนที่ชอบธรรมเป็นเงื่อนไขเพียงพอของการจัดสรรที่ยุติธรรม และการจัดสรรโดยกลไกตลาดสนองตอบสองเงื่อนไขนี้ได้อย่างเพียงพอ²²⁶ เขาพูดถึงการแก้ไขความไม่ยุติธรรมที่เกิดจากสองกระบวนการข้างต้นที่ไม่ชอบธรรม แต่ไม่ได้พัฒนาประเด็นนี้อย่างจริงจังว่าการแก้ไขหมายถึงอะไร และเป็นไปได้อย่างไร เราอาจสรุปเกี่ยวกับการจัดสรรที่ยุติธรรมสำหรับโนซิกได้ว่าต้องมีลักษณะต่อไปนี้คือ เป็นการเลือกที่ 1) บังเจกบุคคลเป็นผู้เลือกให้แก่ตนเองโดยสมัครใจว่าตนต้องการอะไร 2) บนพื้นฐานของความต้องการหรือความเชื่อของตนว่าสิ่งใดดีและมีคุณค่า และ 3) เป็นการเลือกที่เกิดในตลาดเสรี

เงื่อนไขที่หนึ่ง 1) กำหนดว่าการตัดสินใจที่เกิดขึ้นของบุคคลต้องเป็นไปอย่างสมัครใจโดยปราศจากการบังคับขู่เข็ญจากผู้อื่น แต่ไม่ปฏิเสธว่าการตัดสินใจนั้นอาจถูกผลักดันจากอิทธิพลของปัจจัยเชิงสถานการณ์หรือเหตุผลภายนอกบางอย่างที่บุคคลไม่ได้เป็นผู้เลือก หรือเกิดจากการโน้มน้าวชักจูงใจโดยบุคคลอื่นเพื่อผลประโยชน์ของคนที่เป็นผู้โน้มนำนั้น เราอาจเรียกเงื่อนไขนี้ว่า **หลักของการเลือกโดยปราศจากการขู่บังคับ** เงื่อนไขที่สอง 2) กำหนดว่าการตัดสินใจที่เกิดขึ้น

²²⁵ Nozick, Robert. 1974. *Anarchy, State and Utopia*. p. 72

²²⁶ เรื่องเดียวกัน, หน้า 169

ขึ้นต้องเป็นไปเพื่อตอบสนองพอใจที่มีเหตุผลของบุคคลที่บุคคลมีติดตัวหรือเชื่ออยู่ก่อน แต่ไม่ปฏิเสธว่าความต้องการเหล่านั้นที่มาของมันเป็นอาจไม่ได้เกิดจากบุคคลเลือกเอง แต่ถูกกำหนดมาจากเงื่อนไขที่บุคคลควบคุมไม่ได้ เช่น การเลี้ยงดู สิ่งแวดล้อม พรสวรรค์หรือสภาพร่างกายที่ติดตัวมาแต่กำเนิด เราอาจเรียกเงื่อนไขนี้ว่า **หลักของความพอใจที่มีเหตุผลที่มีอยู่ก่อนของบุคคล** เงื่อนไขข้อแรกและข้อที่สองนั้นต่างกัน ข้อแรกกำหนดว่าขั้นตอน (procedures) ของการใช้เหตุผลเพื่อไปสู่การตัดสินใจทั้งหมดต้องไม่ถูกแทรกแซงหรือบีบบังคับโดยบุคคลอื่น แต่เกิดจากบุคคลไตร่ตรองด้วยเหตุผลและพบเองว่า การตัดสินใจเช่นนั้นตอบสนองความพอใจที่ตนมีอยู่มากที่สุด มันจึงเป็นหลักเกี่ยวกับความเป็นอิสระของกระบวนการตัดสินใจ แต่ข้อที่สองกำหนดว่าแรงจูงใจของการตัดสินใจต้องมาจากสิ่งที่บุคคลเชื่ออยู่ก่อนว่าดีและควรแสวงหา เพราะเขาเชื่อเช่นนั้น เขาจึงตัดสินใจทำบางสิ่งหรือใช้วิธีการบางอย่างเพื่อให้ได้สิ่งที่ดีนั้นมาเป็นของตน มันจึงเป็นหลักเกี่ยวกับความเป็นอิสระของเหตุผลที่นำไปสู่การเลือก ส่วนเงื่อนไขข้อที่สาม 3) กำหนดว่าการตัดสินใจที่เกิดขึ้นต้องเป็นการตัดสินใจในสถานการณ์ที่เป็นจริง คือภายในตลาดแบบเสรีที่เป็นอยู่ ไม่ใช่ภายในสถานการณ์สมมติแบบที่รอลส์ใช้อ้างสนับสนุนหลักความยุติธรรมของเขา รอลส์อ้างว่าหลักความยุติธรรมคือสิ่งที่จะตามมาหากบุคคลที่มีเหตุผลมาตัดสินใจร่วมกันเพื่อค้นหารูปแบบที่เหมาะสม และเป็นประโยชน์สำหรับทุกคนในการจัดระเบียบโครงสร้างและสถาบันพื้นฐานทางสังคม เศรษฐกิจและการเมืองที่จำเป็นสำหรับการอยู่ร่วมกัน ความยุติธรรมดังกล่าวคือความเที่ยงธรรม เพราะการตัดสินใจของทุกคนเกิดขึ้นในสถานการณ์ที่ต่างคนต่างเป็นอิสระ และเท่าเทียมกัน อีกทั้งแต่ละคนไม่มีใครรู้อะไรเลยที่เป็นข้อมูลเฉพาะเกี่ยวกับตนเองที่จะทำให้คนเหล่านี้มองผลประโยชน์ของตนต่างกัน²²⁷ ในซิคปฏิเสธสถานการณ์แรกเริ่มของรอลส์ เขาอ้างว่า สถานการณ์ที่ว่าถูกออกแบบมาอย่างมีอคติตั้งแต่ต้น สถานการณ์แรกเริ่มปราศจากความยุติธรรมเชิงกระบวนการเช่นที่รอลส์อ้าง ซึ่งต่างจากการจัดสรรโดยตลาดเสรี ที่เป็นไปตามกลไกของมือที่มองไม่เห็น (invisible hands) ซึ่งเกิดจากการใช้เสรีภาพของคนในตลาดเพื่อแลกเปลี่ยนถ่ายโอนระหว่างกัน โนซิคเห็นว่ากลไกการทำงานของตลาดเสรีมีลักษณะของความยุติธรรมเชิงกระบวนการมากกว่าสถานการณ์แรกเริ่มของรอลส์ ด้วยเหตุผลนี้ในซิคจึงปฏิเสธการพูดถึงสิทธิในการกำหนดตนเองในระดับสมมติแบบรอลส์ เขาเชื่อว่าบุคคลกำหนดตนเองได้ภายในความสัมพันธ์แบบตลาด ความยุติธรรมในการจัดสรรไม่ต้องไปไกลเกินกว่าการจัดสรรที่ยุติธรรมโดยกลไกตลาดเสรี ไม่มีสถานการณ์สมมติใดที่เป็นธรรมกว่าการจัดสรรโดยกลไกตลาด เงื่อนไขข้อนี้เราจึงอาจเรียกได้ว่า **หลักของการเลือกที่เกิดขึ้นจริงในตลาดเสรี**

ทฤษฎีความเสมอภาคทางทรัพยากรของดอว์คินปฏิเสธเงื่อนไขข้อที่ 1) และ 3) ของโนซิค แต่ยอมรับเงื่อนไขข้อที่ 2) ดอว์คินปฏิเสธหลักของการเลือกอย่างอิสระ (เงื่อนไข 1) โดย

²²⁷ Rawls, John. 1971. *A Theory of Justice*. p. 12

ปราศจากการบังคับ เขาเชื่อว่าการเลือกแต่ละครั้งเป็นอิสระหรือไม่ นั่นไม่ได้ขึ้นกับว่าคุณคิดตัดสินใจเพราะถูกบังคับหรือไม่เพียงอย่างเดียว การบังคับเป็นเพียงหนึ่งในหลายๆ เหตุผลที่ทำให้การตัดสินใจของคุณไม่เป็นอิสระ การบังคับเป็นเหตุผลที่เห็นเด่นชัดกว่าเหตุผลอื่น แต่นั่นไม่ได้ทำให้มันสำคัญกว่า การตัดสินใจที่เกิดภายใต้อิทธิพลของตัวแปรที่มีผลต่อการตัดสินใจ แต่ตัวมันเป็นผลจากโชคเช่น สภาพร่างกาย คุณภาพของครอบครัวและการเลี้ยงดู ที่ส่งผลต่อสติปัญญา ความรู้ความสามารถที่มีผลกำหนดว่าคุณจะเลือกทำอะไร ไม่ถือเป็นการตัดสินใจอย่างอิสระสำหรับดอว์กิน เขาเห็นว่า การเลือกชนิดที่ก่อให้เกิดผลผูกพันทางศีลธรรมแก่ผู้เลือกต้องเกิดขึ้นภายใต้อิทธิพลของตัวแปรที่เกิดจากการเลือกอย่างอิสระ เช่น ความทะเยอทะยานหรือเป้าหมายชีวิตที่คุณตั้งให้แก่มันเองเท่านั้น

การที่ดอว์กินไม่แยกแยะความพอใจที่เป็นเหตุผลของการเลือกออกเป็น ก.) ความพอใจที่คุณเลือกเอง กับ ข.) ความพอใจที่เกิดจากบุคคลถูกบังคับภายนอกกำหนดแสดงให้เห็นว่าเขายอมรับเงื่อนไข (2) แต่ตรงนี้ทำให้เขาถูกนิลวิจารณ์ว่า อ้างเหตุผลผิดพลาดเพราะการแยกเรื่องนี้เป็นพื้นฐานมากกว่าสำหรับการพูดถึงอิสระในการเลือกของคุณ การแยกตรงนี้จึงสำคัญและต้องกระทำก่อน เพราะความพอใจคือสิ่งที่กำหนดว่าคุณจะเลือกหรือไม่เลือกอะไร ความพอใจจึงมาก่อนในเชิงตรรกะเมื่อเปรียบกับการเลือก แต่การยอมรับหลักความพอใจที่มีเหตุผลที่มีอยู่ก่อนแสดงว่า ดอว์กินเองไม่ต้องการให้การแยกแยะของเขาลงไปถึงระดับพื้นฐานเช่นนั้น เขายอมรับได้ที่ความพอใจชนิดที่เป็นฐานของการเลือกอย่างอิสระอาจถูกกำหนดจากสถาบัน หรือกลไกของตลาดเสรี แต่นั่นก็ทำให้เขาไปไม่ถึงการวิเคราะห์เงื่อนไขทางสังคมของการเลือก (social conditions of freedom/autonomy) ที่นิลอ้างว่าต้องถูกเข้าใจก่อนการพูดถึงการเลือกจะเป็นไปได้ เพราะโครงสร้างของการจัดสรรที่ดอว์กินอ้างว่าสะท้อนการเลือกนั้นจริงๆ มันอาจเป็นศัตรูที่สำคัญของการเลือกได้เช่นกัน

ดอว์กินตอบข้อโต้แย้งที่ว่าเสรีนิยมเป็นทรยศที่ผิด เพราะมันเชื่ออยู่ก่อนว่าความเห็นที่แต่ละคนมีเกี่ยวกับชีวิตแบบที่เขาต้องการคือสิ่งที่คนๆ นั้นสร้างขึ้นเอง ในขณะที่ความเห็นเหล่านี้จริงๆ แล้วเป็นผลผลิตของระบบเศรษฐกิจว่า ข้อโต้แย้งนี้ไม่เป็นปัญหาสำหรับทฤษฎีของเขา เพราะทฤษฎีดังกล่าวไม่เชื่อว่า ความยุติธรรมในการจัดสรรเป็นเรื่องของการส่งเสริมให้ความพอใจของทุกคนได้รับตอบสนองมากที่สุด แต่เน้นว่าความยุติธรรมของการจัดสรรอยู่ที่มันทำให้การคุ้มครองคนที่มีความต้องการพิเศษหรือมีรสนิยมผิดแปลกจากคนอื่นๆ จากความจริงที่ว่าความต้องการของคนส่วนใหญ่ถูกปลุกฝังจากทางสถาบันและระบบสังคมที่เป็นอยู่เป็นไปได้อัน²²⁶ หากเราเข้าใจว่าประเด็นของข้อโต้แย้งข้างต้นคือ เสรีนิยมเป็นทรยศที่ผิดเพราะความเชื่อที่คุณควรมีถูกกำหนดจาก

²²⁶ Dworkin, Ronald. 1981. Liberalism, in *A Matter of Principle*. p. 143

ระบบเศรษฐกิจ หรือระบบอื่นๆ ในสังคมที่เขาเป็นสมาชิกอยู่ ข้อโต้แย้งนี้ย่อมมีน้ำหนักในการปฏิเสธความคิดเรื่องการเลือกอย่างอิสระ หากความพอใจที่เป็นเหตุผลของการเลือกบางสิ่งถูกกำหนดจากสภาพแวดล้อมภายนอก การพูดว่าการเลือกเป็นเหตุผลของการตัดสินใจครั้งนั้นย่อมไม่ถูกต้องประเด็นหนึ่งที่จอห์น เอลสเตอร์และจอห์น โรเมอร์อ้างที่เกี่ยวข้องกันตรงนี้คือการเลือกบางครั้งเกิดจากความพอใจที่เป็นผลของการปรับตัวภายใต้เงื่อนไขที่บุคคลรู้แน่ๆ ความพอใจก่อนหน้านั้นของตนไม่มีทางได้รับการตอบสนอง (adaptive preferences) “ความเข้าใจเรื่องความสำเร็จ [หรือการที่ความพอใจได้รับการตอบสนอง] ที่บุคคลรับรู้เกิดจากอิทธิพลของทรัพยากรและสถานการณ์ที่พวกเขาถืออยู่ หากคนหนึ่งไม่ต้องรับผิดชอบกับสถานการณ์ของเขา เขาก็ไม่สมควรต้องรับผิดชอบต่อความพอใจที่เป็นผลของมัน”²²⁹ เหตุผลของโรเมอร์ชี้ให้เห็นว่าข้อเรียกร้องของดอร์คินที่ว่า การจัดสรร 1) ต้องสนองตอบต่อความทะเยอทะยานและแผนการชีวิตที่บุคคลเลือกสำหรับตนเอง แต่ 2) ต้องไม่สะท้อนหรือสนองตอบสิ่งที่บุคคลได้รับติดตัวมาตามธรรมชาติที่เขาไม่ได้เป็นผู้เลือกไม่สอดคล้องกับความจริงที่ความทะเยอทะยานบางส่วนเกิดจากการปรับตัวเข้าหาสถานการณ์ที่บุคคลเผชิญ การเริ่มต้นจากความพอใจที่เป็นอยู่จึงไม่มีหลักประกันว่าการเลือกจะอิสระจริง และแม้แต่ความพอใจที่ผิดแผกแตกต่างจากคนอื่นที่ดอร์คินให้ความสำคัญว่าต้องได้รับการปกป้องก่อน ก็ยังอาจเป็นสิ่งที่ถูกกำหนดมาจากสถานการณ์ที่บุคคลเผชิญเช่นกัน

มีบางส่วนในคำอธิบายของดอร์คินที่แสดงว่า เขาเองก็ต้องการก้าวข้ามข้อจำกัดเกี่ยวกับความพอใจที่ถูกกำหนดเช่นกัน ดอร์คินอ้างว่า 1) บุคคลสมมติในตลาดประมูลเข้าสู่ตลาดพร้อมกับความพอใจซึ่งติดตัวมากับเขาก่อนแล้ว เขาอธิบายบุคคลเหล่านี้ว่าเป็นผู้โดยสารเร็วแตกที่อพยพมาจากที่อยู่เดิมของตน (immigrants)²³⁰ ซึ่งหมายความว่าคนเหล่านี้พกพาความพอใจบางอย่างติดตัวมาด้วยก่อนจะเข้าสู่ตลาดประมูล ความพอใจที่เขามีจึงเป็นความพอใจก่อนมีตลาด (pre-market preferences) ซึ่งหมายความว่ามันไม่อาจถูกกำหนดโดยตลาดประมูลซึ่งเกิดขึ้นภายหลังได้²³¹ และ 2) ความพอใจของทุกคนในสถานการณ์สมมติรวมเป็นโครงสร้างความต้องการของ

²²⁹ Roemer, John E. 1996. *Theories of Distributive Justice*. p. 249. Cambridge, MA: Harvard University Press.

²³⁰ Dworkin, Ronald. 1981. What is Equality? Part II: Equality of Resources. In *Philosophy & Public Affairs*. p. 285

²³¹ ในแง่หนึ่งคำอธิบายของดอร์คินตรงนี้อาจถูกวิจารณ์ได้โดยเหตุผลที่มักถูกใช้วิจารณ์ความเป็นวัตถุวิสัย (objectivity) ของราคาดุลยภาพที่กำหนดจากการปรับตัวเข้าหากันของอุปสงค์และอุปทานในตลาดเสรี เหตุผลดังกล่าวอ้างว่า สิ่งที่บุคคลนำเข้าสู่ตลาดเสรีแม้ว่าจะเป็นความพอใจ (preferences) จริงแต่สิ่งที่มีผลกำหนดราคาหรือการตัดสินใจทางเศรษฐกิจจริงๆ แล้วไม่ใช่ความพอใจที่บุคคลมี แต่เป็นการประเมินค่า (valuations) ของคนแต่ละคนที่ว่า สินค้าและบริการชนิดใดที่ตนควรเลือกผลิตหรือบริโภค โดยพิจารณาจากราคาตลาดของสินค้าและบริการ

ทุกคน ความพอใจของทุกคนจึงมีน้ำหนักเท่ากันในการกำหนดว่าตนเองและคนอื่นจะได้รับสิ่งใดจากการจัดสรร เนื่องจากคินอ้างว่าคือความต้องการรวมที่ประกอบจากความพอใจของทุกคนคือข้อเท็จจริงหนึ่งในสองประการของการจัดสรร ที่มีผลกำหนดต้นทุนในการเลือกของทุกคนอย่างเท่ากัน ตลาดประมูลจึงทำงานภายหลัง (คำอธิบาย 1) และภายใต้ (คำอธิบาย 2) ความพอใจที่มีอยู่ก่อน ความพอใจเหล่านี้จึงเป็นสิ่งที่กำหนดตลาดประมูลมากกว่าจะถูกกำหนดโดยตลาด แต่เหตุผลตงนี้ในที่สุดถูกดอร์คินเองหักล้าง โดยเหตุผลเรื่องข้อจำกัดทางความรู้ของคนแต่ละคนเกี่ยวกับโครงสร้างของความต้องการและทรัพยากรที่เป็นอยู่ ซึ่งทำให้เขาได้รับรู้ต้นทุนค่าเสียโอกาสของตนบิดเบือน และจึงต้องอาศัยความช่วยเหลือจากรัฐในการแก้ปัญหาดังกล่าว โดยให้รัฐกำหนดเสรีภาพพื้นฐานเพื่อคุ้มครองส่วนแบ่งที่เป็นธรรมของตนจากผลกระทบของตลาด การกำหนดตลาดจึงต้องมาจากอำนาจรัฐแต่ไม่ใช่จากความพอใจที่บุคคลมี

ในการปฏิเสธเงื่อนไขข้อ 3) ของทฤษฎีการถือครองของโรเบิร์ต โนซิค ดอร์คินอ้างว่าการจัดสรรที่เสมอภาคคือการจัดสรรที่จะเป็นผลจากการเลือกของบุคคลในตลาดประกันภัยสมมติที่ต้องอาศัยสมมติฐานที่ว่าคนที่ตัดสินใจไม่รู้สิ่งทีพวกเขาไม่รู้ในความเป็นจริง²³² การเลือกต้องถูกแยกแยะจากโชค และมานแห่งความไม่รู้จำเป็นสำหรับการแยกแยะที่ว่า มานแห่งความไม่รู้ของ ดอร์คินจึงทำหน้าที่แบบเดียวกับมานแห่งความไม่รู้ที่รอลส์ใช้ในสถานการณ์แรกเริ่ม คือป้องกันไม่ให้เกิดเลือกผูกมัดอยู่กับความไม่เท่าเทียมกันทางธรรมชาติและทางเศรษฐกิจที่เกิดในโลกของความเป็นจริง เพื่อสนองตอบต่อความคิดเรื่องการกำหนดตนเองของบุคคล ที่จุดนี้ของการอ้างเหตุผล ดอร์คินดูเหมือนเข้าใจการอ้างถึงอิสระของบุคคลในการกำหนดตนเอง (autonomy) ของรอลส์ รุสโซและค่านิยมมากที่สุด การอาศัยความคิดเรื่องมานแห่งความไม่รู้แสดงว่าดอร์คินยอมรับหลักการบางส่วนของ การให้หลักการทางศีลธรรมและการเมืองแบบพันธสัญญา ที่เชื่อว่าการคิดถึงพันธะทางศีลธรรม การเมืองของบุคคลต้องไปไกลเกินกว่าสิ่งที่บุคคลเห็นว่าดี และมีค่าสำหรับตนในสถานการณ์

เหล่านั้น ฝ่ายที่ไม่เห็นด้วยกับตลาดเสรีให้ความสำคัญกับความแตกต่างระหว่างความพอใจและการประเมินค่าค่อนข้างมาก เพราะคนเหล่านี้มองว่าเนื่องจากการเลือกในตลาดเสรีไม่ได้สะท้อนความพอใจชนิดที่เป็นอัตวิสัยของบุคคลออกมา เท่ากับสะท้อนการตัดสินใจเลือกโดยอาศัยการประเมินค่าสินค้าและบริการต่างๆ โดยดูจากราคาขายหรือราคาซื้อของมันเป็นหลัก เท่ากับจริงๆ แล้วความพอใจของบุคคลไม่ใช่เหตุผลหลักของการเลือกเท่ากับราคาซึ่งถูกกำหนดมาจากการทำงานของความพอใจร่วมกันตัวแปรอื่นๆ อีกต่อหนึ่ง อิสระของผู้บริโภคและราคาดุลยภาพที่เป็นอัตวิสัยในแง่จึงเป็นสิ่งลวงตาที่ไม่มีอยู่จริง การให้หลักการแก่ตลาดเสรีบนพื้นฐานของความเป็นอัตวิสัยและอิสระดังกล่าวจึงเป็นก้าวที่ผิดพลาดตั้งแต่นั้น ดู Shaw, G. S. 1988. *Keynesian Economics: The Permanent Revolution*. Gower House Publishing.

²³² Dworkin, Ronald. 1981. What is Equality? Part II: Equality of Resources. In *Philosophy & Public Affairs*. pp. 296-298, 315-317

ปัจจุบันที่แต่ละคนถูกกำหนดจากลักษณะที่ไม่จำเป็นต้องเป็น (contingencies) ของสถาบันพื้นฐานและความสัมพันธ์ทางสังคม แต่ในที่สุดเราจะพบว่าการอ้างเหตุผลแบบพันธสัญญาของดอร์คินไปไม่ถึงไหน เพราะดอร์คินปฏิเสธอย่างหนักแน่นโดยตลอดว่า ความไม่รู้ตนเองไม่ใช่เงื่อนไขของความเที่ยงธรรม เขากำหนดให้มานแห่งความไม่รู้ของเขามีขอบเขตจำกัดกว่ามานแห่งความไม่รู้ของรอลส์ สถานการณ์สมมติของดอร์คินในตลาดประกันภัยยินยอมให้คนมีความรู้เกี่ยวกับตนเองมากพอ เพื่อจะคงไว้ซึ่งสำนึกแห่งความเป็นตัวตน บุคลิกภาพและความเชื่อของตนที่ว่าสิ่งใดที่ดีและมีคุณค่าในชีวิต²³³ ขณะที่สถานการณ์สมมติของรอลส์ตั้งใจปิดกั้นข้อมูลทั้งหมดที่บุคคลมีเกี่ยวกับตนเอง รวมทั้งความเชื่อหรือมโนทัศน์เกี่ยวกับสิ่งที่ดี โดยเจตนาของรอลส์คือเพื่อให้ข้อตกลงที่ได้ไม่เอนเอียง และเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการเลือกผูกมัดกับความไม่เท่าเทียมกัน รอลส์เห็นว่าการที่คนในสถานการณ์สมมติรู้เกี่ยวกับผลประโยชน์ของตนในรูปของแบบแผนชีวิตที่ดี หรือชุดของความเชื่อของตนเกี่ยวกับแบบแผนการดำเนินชีวิต สิ่งที่ทำให้ชีวิตตนมีค่าเช่นความเชื่อทางศาสนา ศีลธรรมและปรัชญา จะทำให้หลักความยุติธรรมที่ได้จากการตัดสินใจร่วมกันในสถานการณ์สมมติไม่เป็นอิสระจากผลประโยชน์ และจึงเป็นข้อตกลงที่เอนเอียงหรือมีอคติ

ดอร์คินวิจารณ์ว่าการอ้างสถานการณ์แรกเริ่มของรอลส์ขาดหลักการ รอลส์อ้างไม่ได้ว่า หลักแห่งความยุติธรรมคือสิ่งที่บุคคลอิสระและมีเหตุผลจะเลือกในสถานการณ์แรกเริ่มหากไม่อธิบายก่อนว่าคนเหล่านั้นเชื่อหลักศีลธรรมชนิดใดอยู่ ที่จะทำให้เขาตัดสินใจเลือกความยุติธรรมทางสังคมและการเมืองแบบที่รอลส์พูดถึง ดอร์คินเชื่อว่าความเสมอภาคทางทรัพยากรคือจุดเริ่มต้นแท้จริงของการตอบปัญหาความยุติธรรมทางการเมืองและการจัดสรร คนจะยอมรับในหลักความยุติธรรมของรอลส์ต่อเมื่อเขาเชื่อว่าความยุติธรรมหมายถึงส่วนแบ่งที่เท่าเทียมกันสำหรับทุกคน (fair shares of resources) ดอร์คินเองต้องการให้การเลือกอย่างอย่างอิสระยังคงผูกมัดกับผลประโยชน์ของแต่ละคน เขาเชื่อว่าหากการจัดสรรไม่สอดคล้องกับผลประโยชน์หรือความพอใจส่วนบุคคลแต่ละคนมี การจัดสรรนั้นอาจเป็นสิ่งที่คนมีเหตุผลไม่ยอมรับได้ทุกคนตามที่เกณฑ์ความอิจฉาเรียกร้อง จุดประสงค์ของดอร์คินตรงนี้จึงอยู่ที่การพิทักษ์ส่วนแบ่งที่เท่าเทียมของทุกคน แต่ในทางหนึ่งเขายอมรับความเป็นไปได้ที่ผลประโยชน์ของคนอาจขัดแย้งกัน ซึ่งทำให้เขาต้องพูดถึงผลประโยชน์สองระดับคือ (1) ผลประโยชน์ชนิดหยาบ (volitional interests) และ (2) ผลประโยชน์ชนิดสำคัญ (critical interests)²³⁴ เขาเชื่อว่าการแยกผลประโยชน์เป็นสองระดับสามารถตอบปัญหาเรื่องคุณค่าที่คนยึดถือแตกต่างกันได้ คนเหล่านี้แม้จะเชื่อและแสวงหาคุณค่าหรือชีวิตที่ดีคนละแบบแต่ความแตกต่างดังกล่าวไม่เป็นอุปสรรคต่อการที่พวกเขาจะยอมรับว่าตนมีผลประโยชน์ชนิดสำคัญบางอย่างร่วมกัน

²³³ เรื่องเดียวกัน

²³⁴ Dworkin, Ronald. 1990. Foundations of Liberal Equality. In *The Tanner Lectures on Human*

การอ้างเช่นนี้ทำให้ดอว์กินไม่ต้องอาศัยวิธีการแบบพันธสัญญาแบบของรอลส์ในการตอบปัญหา ความยุติธรรมในการจัดสรร แต่ก็ทำให้เขาถูกโต้แย้งจากแอนเดอร์สันถึงที่มาของพันธะในการชดเชย เช่นที่กล่าวไปในบทก่อน รวมทั้งจากนีลและนารวีสันว่า เหตุผลที่เขาใช้อ้างทฤษฎีการจัดสรรทั้งหมด นั้นมีลักษณะสนับสนุนตัวเอง (self-supporting) และขาดความน่าเชื่อถือ

นี่คือการวิจารณ์ว่า การที่ดอว์กินแยกผลประโยชน์ที่บุคคลมีออกเป็นสองระดับไม่ได้ช่วยให้เขาตอบปัญหาเรื่องความขัดแย้งทางผลประโยชน์ของคนมีเหตุผลได้ คนมีเหตุผลอาจรับรู้ผลประโยชน์สองระดับของเขาสลับกับที่ดอว์กินอ้าง ตรรกะที่ดอว์กินยังคงอ้างว่าคนแต่ละคนต้องเป็นผู้ตัดสินเกี่ยวกับผลประโยชน์และชีวิตของตนเอง (first-person perspective) ปัญหาของการตีความผลประโยชน์ชนิดสำคัญของบุคคลขัดแย้งกันก็ยิ่งเกิดขึ้นได้ เว้นเสียแต่ดอว์กินจะกำหนดไว้ตายตัวว่าผลประโยชน์ดังกล่าวต้องหมายถึงการจัดสรรส่วนแบ่งทรัพยากรอย่างเสมอภาคเท่านั้น ในการทำเช่นนั้นดอว์กินอาจรักษาทฤษฎีความเสมอภาคของเขาไว้ได้ แต่ก็ต้องแลกมาด้วยความน่าสนใจของมันโดยเฉพาะสำหรับคนที่ยังมองหาเหตุผลที่ดีที่จะรับทฤษฎีดังกล่าวอยู่ ในแง่หนึ่งการแยกแยะผลประโยชน์ของคนมีเหตุผลออกเป็นสองระดับของดอว์กินคล้ายกับเหตุผลที่รอลส์ใช้สนับสนุนความคิดเรื่องอิสระในการกำหนดตนเอง รอลส์เชื่อว่าการเลือกของบุคคลแบ่งออกเป็นสองระดับ (1) การเลือกที่บุคคลทำในฐานะที่เป็นเป้าหมายในตัวเอง (noumenal) ซึ่งเป็นการเลือกหลักการเช่น หลักแห่งความยุติธรรมที่ทุกคนยอมรับได้ร่วมกัน เพื่อมาจัดระเบียบสถาบันโครงสร้างพื้นฐานทางสังคม และ (2) การเลือกที่บุคคลทำในฐานะสิ่งที่ไม่ใช่เป้าหมายในตัวเอง (phenomenal)²³⁵ คือการเลือกเพื่อตอบสนองความปรารถนาส่วนตัวของแต่ละคนเอง รอลส์อ้างว่าการเลือกในระดับแรกมีลักษณะเป็นการเลือกทางศีลธรรมแบบที่การเลือกอย่างหลังไม่มี แต่ก็ไม่ขัดกับผลประโยชน์ส่วนตัว

²³⁶ การแสดงออกถึงอิสระในการเลือกคือผลประโยชน์สูงสุดที่บุคคลมี การตอบสนองความพอใจที่บุคคลมีไม่ถือว่าเป็นผลประโยชน์ระดับเดียวกับอิสระในการกำหนดตนเอง อิสระในการกำหนดตนเองหมายถึงบุคคลต้องสามารถกำหนด หรือจัดระเบียบความพอใจของตนตามหลักการทางศีลธรรมที่เขาและคนอื่นๆ เลือกมาใช้เป็นแนวทางปฏิบัติในการอยู่ร่วมกันได้ ในแง่นี้คือรอลส์ปฏิเสธว่าหลักความยุติธรรมไม่อาจเริ่มต้นจากความพอใจที่บุคคลมี หรือคุณสมบัติตามธรรมชาติของคนเหล่านี้ รวมถึงพรสวรรค์ของเขาเพราะความพอใจเหล่านี้ถูกกำหนดและคุณสมบัติของเขาถูกให้ค่าโดยโครงสร้างหรือระบบสังคมที่เป็นอยู่ ซึ่งเป็นเงื่อนไขที่ไม่จำเป็นต้องเป็น (contingencies)²³⁷ แต่ปัญหาคือดอว์กินไม่ปฏิเสธความพอใจชนิดนี้ เพราะในที่สุดเขาเชื่อในจริยศาสตร์ส่วนบุคคลซึ่งมีหัวใจอยู่ที่ว่าคนแต่ละคนต้องเป็นคนตัดสินใจสำหรับตนเองว่าผลประโยชน์ชนิดใดสำคัญสำหรับตน ซึ่งเป็นไปได้

²³⁵ Rawls, John. 1978. The Basic Structure as Subject. In *Values and Morals*. p. 68

²³⁶ Rawls, John. 1971. A Theory of Justice. p. 257

²³⁷ Rawls, John. 1978. The Basic Structure as Subject. In *Values and Morals*. pp. 47-71

ที่ผลประโยชน์ชนิดสำคัญนั้นอาจเป็นสิ่งที่เขาถูกกำหนดให้มีจากเหตุผลภายนอก แต่ไม่ได้เลือกเอง แต่การอ้างแบบรอลส์ก็มีปัญหาเช่นกัน หากเป้าหมายและความพอใจที่แต่ละคนมีอยู่เป็นผลผลิตจากรูปแบบสังคมที่เขาใช้ชีวิตอยู่ แต่ถ้าเช่นนั้นเป็นไปได้อย่างไรที่คนเหล่านี้จะสามารถแยกตัวออกจากรูปแบบสังคมและชีวิตที่เขาใช้อยู่ เพื่อใช้เหตุผลคิดร่วมกันได้ว่ารูปแบบชีวิตที่กำหนดเอกลักษณ์ให้แก่ตัวเขานั้นควรมีโครงสร้างพื้นฐานเป็นเช่นไร กล่าวอีกนัยหนึ่ง การถอดตัวเองออกจากเงื่อนไขของชีวิตจริงๆ ที่แต่ละคนเผชิญอยู่เพื่อเข้าสู่สถานการณ์แรกเริ่มนั้นเป็นไปได้ได้อย่างไร?²³⁸ แต่ในที่นี้เราจะไม่พิจารณาปัญหาของรอลส์

การยอมรับความพอใจที่มีอยู่ก่อนของบุคคลเป็นข้อตั้งในการพูดถึงการเลือกอย่างอิสระทำให้ดอร์คินให้น้ำหนักมากกว่ากับเสรีภาพในการเลือกในตลาดเสรี เมื่อเทียบกับเสรีภาพในความหมายที่สูงขึ้นที่เป็นผลประโยชน์ร่วมกันของบุคคลทุกคน เขากล่าวถึงข้อโต้แย้งที่ว่า ทฤษฎีการจัดสรรโดยอาศัยกลไกตลาดไม่เที่ยงธรรม เพราะ “ความยุติธรรมของตลาดประมุขเกิดจากความเชื่อว่าคุณพอใจที่คนนำสู่ตลาดประมุข หรือที่ถูกสร้างขึ้นระหว่างอยู่ในตลาดประมุขเป็นความพอใจที่แท้ (authentic) ของตน-ความพอใจจริงๆ ที่ต่างจากความพอใจซึ่งถูกกำหนดจากระบบเศรษฐกิจเอง บางทีการประมุขที่ซึ่งแต่ละคนแข่งกันประมุขวางอยู่บนสมมติฐานที่ไม่ชอบธรรมที่ว่าสิ่งที่สำคัญสำหรับชีวิตคือการเป็นเจ้าของกรรมสิทธิในทรัพย์สินบางอย่าง มากกว่าจะเป็นการร่วมมือกันเพื่อที่จะทำบางสิ่ง” ดอร์คินไม่ปฏิเสธสาระของข้อโต้แย้งนี้ว่าคุณพอใจที่คนนำเข้าสู่ตลาดประมุขอาจเป็นความพอใจที่ไม่ได้เกิดจากตัวเขาเองเป็นผู้เลือกทั้งหมด แต่เป็นความพอใจที่ถูกกำหนดจากระบบเศรษฐกิจแบบตลาด แต่เขาอ้างว่า “การตัดสินใจส่วนใหญ่แทบจะไม่ได้เกิดจากความสมัครใจในทุกขั้นของการตัดสินใจ”²³⁹ ในทรรศนะของดอร์คินการที่คุณพอใจถูกกำหนดบางส่วนจึงไม่ใช่ปัญหาสำหรับอ้างเสรีภาพในการเลือก ข้อโต้แย้งข้างต้นดอร์คินจึงตีความว่ามันมีนัยเพียงปฏิเสธความคิดเรื่องกรรมสิทธิในทรัพย์สินเท่านั้น แต่ไม่ได้ปฏิเสธระบบตลาดเสรีทั้งหมด²⁴⁰ และจึงเป็นคำถามที่ต้องถูกพิจารณาในการอภิปรายปัญหาทางการเมือง มากกว่าปัญหาของความยุติธรรมในการ

²³⁸ เหตุผลโต้แย้งรอลส์ในประเด็นนี้เป็นเหตุผลจากฝ่ายชุมชนนิยมที่ได้แย้งความคิดเรื่องตัวตนและบุคคล (the self) ของรอลส์ คำถามหลักที่นักปรัชญากลุ่มนี้ถามรอลส์คือ การแยกตนเองออกจากชุมชนหรือความสัมพันธ์ที่มีความสำคัญเชิงองค์ประกอบสำหรับตัวตนของบุคคลนั้นเป็นไปได้อย่างไร ความคิดเรื่องการแยกตัวตนออกจากชุมชนหรือสังคมจึงวางอยู่บนสมมติฐานที่ผิดพลาดที่ว่า การแยกดังกล่าวเป็นไปได้แม้แต่ในระดับของการคิดถึงด้วยเหตุผลก็ตาม

²³⁹ Dworkin, Ronald. 1981. What is Equality? Part II. Equality of Resources. In *Philosophy & Public Affairs*, p. 289

²⁴⁰ เรื่องเดียวกัน หน้า 289-290

จัดสรร²⁴¹ แต่เราอาจสงสัยได้ว่าดอว์คินกำลังเล่นตลก (trivialize) กับข้อโต้แย้งข้างต้นหรือไม่ ระบบกรรมสิทธิ์ไม่ใช่แค่ปัญหาทางการเมืองเท่านั้น ที่ผ่านมาประเด็นดังกล่าวคือหัวใจของการอ้างเหตุผลสนับสนุนตลาดเสรีของจอห์น ล็อก²⁴² ทั้งยังเป็นแก่นกลางของเหตุผลปฏิเสธระบบทุนนิยมและตลาดเสรีของคาร์ล มาร์กซ์และนักคิดสังคมนิยมที่สืบทอดความคิดต่อมาจากมาร์กซ์²⁴³ ระบบกรรมสิทธิ์จึงสัมพันธ์อย่างแน่นแฟ้นกับความคิดเรื่องตลาดเสรี ดังนั้น จึงเป็นเรื่องแปลกที่ดอว์คินซึ่งอ้างเหตุผลจากตลาดเสรีสนับสนุนทฤษฎีการจัดสรรของเขาจะมองไม่เห็นถึงความสำคัญของข้อโต้แย้งข้างต้น

คำอธิบายของดอว์คินเกี่ยวกับเสรีภาพในการเลือก จึงมีหลายความหมายที่ขัดแย้งกัน บางครั้งดูเหมือนดอว์คินเชื่อว่า การพูดถึงเสรีภาพในการเลือกต้องไปไกลกว่าการเลือกที่เกิดขึ้นจริง (actual choices) ในตลาดเสรีแบบที่โนซิค และนักทฤษฎีในกลุ่มทฤษฎีการเลือก (social choice) อ้างเมื่อเขาพูดถึงการเลือกในตลาดประกันภัย แต่เราได้พบแล้วในบทก่อนหน้านี้ว่าคำอธิบายของดอว์คินในประเด็นนี้ยังมีปัญหา ดอว์คินไม่สามารถให้คำอธิบายที่ชัดเจนและไม่วกวนได้ว่าการเลือกอิสระดังกล่าวหมายถึงอะไร แต่คำอธิบายดังกล่าวจำเป็นสำหรับทฤษฎีการจัดสรรที่เน้นการเลือกอย่างอิสระของเขา ทฤษฎีดังกล่าวจะเป็นไปได้การเลือกที่อิสระต้องเป็นไปได้ก่อน ดอว์คินเองเชื่อว่า การเลือกในตลาดประกันภัยซึ่งมีลักษณะเป็นการเลือกภายหลังผ่านแห่งความไม่รู้แบบหนึ่งนั้นเป็นการเลือกอย่างอิสระ²⁴⁴ เนื่องจากคนที่ตัดสินใจเลือกภายใต้เงื่อนไขชนิดนั้นต่างคนต่างไม่รู้เท่าๆ กันเกี่ยวกับความเสี่ยงที่แต่ละคนเผชิญอยู่ การตัดสินใจของคนเหล่านั้นจึงอยู่ในเงื่อนไขที่เสมอภาคและเท่าเทียมกัน เพราะปัจจัยภายนอกที่ขาดความยุติธรรม เช่น คุณสมบัติที่แต่ละคนได้รับมาตามธรรมชาติ หรือสภาพแวดล้อมของเขาที่ไม่ได้ถูกจัดสรรอย่างเท่าเทียมถูกขจัดออกไปจากเงื่อนไขของการเลือก การเลือกชนิดนี้จึงก่อให้เกิดผลผูกมัดทางศีลธรรมกับตัวผู้เลือกได้ แต่เราได้เห็นแล้วว่า ความหมายของการเลือกอิสระที่ดอว์คินให้ตรงนี้ใช้สนับสนุนการแยกโชครับการเลือกออกจากกันไม่ได้ เนื่องจากความหมายดังกล่าวมาจากการที่ดอว์คินเชื่ออยู่ก่อนว่าการแยกเช่นนั้น

²⁴¹ เรื่องเดียวกัน

²⁴² ดู Lock, John. 1963. *The Second Treatise of Government*. In Peter Laslett (ed.). *Two Treatises of Government*. Cambridge: Cambridge University Press

²⁴³ ดู Marx, Karl. 1967. *Capital*. New York: International Publishers; M.Cohen, T. Nagel, T.Scanlon (eds.) 1980, *Marx, Justice, and History*. Princeton, NJ: Princeton University Press; K.Nielson and S. Patten, (eds.) 1981. Marx and Morality. In *Canadian Journal of Philosophy*, supplemental Volume VII.

²⁴⁴ Dworkin, Ronald. 1981. What is Equality? Part II: Equality of Resources. In *Philosophy & Public Affairs*. pp. 293, 301

เป็นไปได้โดยอาศัยมานแห่งความไม่รู้ของตลาดประกันภัย เหตุผลของตลาดประกันจึงยังไม่พอรองรับการแยกโชคและการเลือกจากกัน ดอว์คินพยายามให้คำจำกัดความการเลือกว่ามีลักษณะเหมือนการเล่นพนันโดยไตร่ตรองอย่างรอบคอบแล้ว ซึ่งผู้เล่นยอมรับความเสี่ยงและความรับผิดชอบต่อผลที่ตามมาไม่ว่าจะดีหรือร้ายก็ตาม เหตุผลนี้ถูกโคเฮนวิจารณ์ว่า เป็นไปได้ที่อาจมีบางคนที่ขาดความสามารถในการไตร่ตรองด้วยเหตุผล (reflectiveness) แบบที่ดอว์คินพูดถึง โคเฮนกล่าวถึงข้อโต้แย้งนี้ เมื่อเขาปฏิเสธเหตุผลที่ดอว์คินให้เรื่องการแยกแยะคนมีรสนิยมราคาแพงออกจากคนพิกการ โดยดูว่าคนมีรสนิยมเหล่านี้ปรารถนาให้ตัวเองไม่มีรสนิยมเหล่านั้นหรือไม่ โคเฮนอ้างว่าเกณฑ์นี้ยังไม่พอ คนบางคนอาจมีรสนิยมราคาแพงด้วยเหตุผลที่เขาไม่ได้เลือก แต่กระนั้นเขาอาจไม่มีสำนึกรู้ตัวมากพอที่จะปฏิเสธว่ามันไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของตัวเขา²⁴⁵ การอ้างความสามารถในการไตร่ตรองในแง่นี้จึงทึทักมากเกินไป ไม่ใช่ทุกคนที่มีความสามารถในการไตร่ตรองแบบที่ดอว์คินอ้าง บางคนอาจมีรสนิยมราคาแพงเพียงเพราะเขาต้องการเป็นเช่นนั้น ไม่มีเหตุผลอื่น คนเหล่านั้นอาจไม่ถามตัวเองด้วยซ้ำว่ารสนิยมดังกล่าวส่งเสริมเป้าหมายเกี่ยวกับชีวิตที่ดีของเขาหรือไม่ แต่นั่นก็ไม่ใช่อะไรที่เพียงพอที่จะลงโทษเขาโดยปฏิเสธไม่ให้เกิดการชดเชย การอ้างเช่นนี้จึงเกิดจากที่ดอว์คินเชื่ออยู่ก่อนแล้วว่าทุกคนเลือกอย่างมีเหตุมีผลทุกครั้ง เหตุผลของโคเฮนตรงนี้ชี้ถึงข้อจำกัดที่แฝงอยู่ในการอ้างเหตุผลเพื่อแยกการเลือกของโชคออกจากกัน คนๆ หนึ่งจะเลือกอย่างอิสระได้ต่อเมื่อคนนั้นมีความสามารถที่จะไตร่ตรองผลดีผลเสีย ที่จะตามมาจากการตัดสินใจของตนได้อย่างมีเหตุผล คนไม่มีเหตุผลในแง่นี้จึงไม่สามารถเลือกอย่างอิสระแบบเดียวกันพนันได้ เราจะเข้าใจเหตุผลตรงนี้ของดอว์คินอย่างไร (1) หากนักพนันเลือกที่จะเล่นพนันอย่างมีเหตุมีผล แต่เหตุผลดังกล่าวเกิดจากนิสัยของเขาที่คนอื่นเรียกว่า “ผีพนันเข้าสิง” ที่ทำให้เขาเล่นพนันโดยไม่คิดหน้าคิดหลังแม้จะทำให้ตนต้องมีหนี้สินล้นพ้นตัวก็ตาม คนเหล่านี้จึงมีเหตุผลที่เล่นพนัน แต่ตัวเขาเองไม่ชอบนิสัยแบบนี้ที่ตัวเองมีและต้องการเลิกนิสัยดังกล่าว คนเหล่านี้ตามเหตุผลของดอว์คินแล้ว จะถือว่าเลือกหรือไม่เลือกที่จะเล่นพนัน (2) หากนักพนันเลือกเล่นพนันอย่างมีเหตุมีผล คือเขาพอใจที่ได้เล่นแม้ต้องมีหนี้สินล้นพ้นตัว คนเหล่านี้ตามเหตุผลของดอว์คินแล้วจึงถือว่าเลือกที่จะเล่นพนัน ประเด็นจึงไม่ได้อยู่ที่เขาเลือกอย่างมีเหตุมีผลหรือไม่ แต่อยู่ที่เหตุผลที่ทำให้เขาเลือกนั้นตัวมันเองมีความชอบธรรมหรือไม่ แต่ถ้าเช่นนั้นดอว์คินจะอ้างถึงการตัดสินใจที่มีการไตร่ตรองและใคร่ครวญอย่างรอบคอบเพื่อแยกการเลือกออกจากโชคจึงทำไม่ได้ เหตุผลที่ถูกนำมาไตร่ตรองอาจเป็นเหตุผลที่ไม่ได้มาจากการเลือกอย่างอิสระที่แท้จริงก็ได้ ดังนั้น เท่ากับความหมายของอิสระในการเลือกแบบที่หนึ่งที่ดอว์คินอ้างถึงจึงไม่ใช่อะไรนอกจากผลของการตกลงใจที่ปรากฏออกมาให้เห็นเป็นรูปธรรม ซึ่งไม่ต่างจากการเลือก

²⁴⁵ Cohen, G.A. 1989. On the Currency of Egalitarian Justice. In *Ethics*. pp. 920-921

อิสระที่โนซิคพูดถึงว่า เป็นสิ่งที่ให้ความชอบธรรมกับการแลกเปลี่ยนกันระหว่างคนในตลาดเสรีที่ ทฤษฎีความเสมอภาคของดอว์คินต้องการปฏิเสธนั่นเอง

อิสระในการเลือกความหมายที่ดอว์คินพูดถึงมากที่สุดคือ การเลือกในตลาดประมูล²⁴⁶ แต่เราได้เห็นแล้วว่าโครงสร้างของตลาดประมูลที่ดอว์คินอธิบายไว้ นั้นเชื่ออยู่ก่อนเกี่ยวกับความเสมอภาคทางด้านทุนค่าเสียโอกาส และเสรีภาพในการเลือกภายใต้กลไกตลาดเสรีซึ่งเขาไม่มีสิทธิทำเช่นนั้น และสมมติฐานที่เป็นปัญหามากที่สุดคือที่ดอว์คินอ้างว่าข้อเท็จจริงเชิงโครงสร้างของตลาดประมูลต้องถูกยอมรับเช่นที่มันเป็น แต่ข้อเท็จจริงดังกล่าวประกอบจากความต้องการที่มีอยู่ก่อนของคนในตลาดประมูล ซึ่งเป็นความต้องการหรือความพอใจที่อาจถูกสงสัยได้ว่าเป็นของจริงแท้หรือไม่ เป็นไปได้ที่มันอาจถูกกำหนดและไม่ใช่ผลจากการเลือก การเลือกอย่างอิสระในความหมายที่สองจึงประสบปัญหาแบบเดียวกับการเลือกในความหมายแรก ที่ความหมายของอิสระในการเลือกแฝงอยู่แล้วในความหมายของตลาดประมูลและตลาดประกันภัยเอง

อิสระในการเลือกความหมายสุดท้ายที่ดอว์คินพูดถึงคือ การเลือกที่เกิดในตลาดประมูลภายหลังเสรีภาพพื้นฐานถูกจัดสรรให้แก่ทุกคนอย่างเท่าเทียมกันโดยรัฐ²⁴⁷ ดอว์คินเชื่อว่าคนอิสระสามารถยอมรับหลักแห่งเสรีภาพ/เครื่องกีดขวางพื้นฐานที่รัฐกำหนดขึ้น เพื่อปกป้องไม่ให้เกิดการทำงานของกลไกตลาดบิดเบือนต้นทุนการใช้ชีวิตของเขาได้ เหตุผลของคนเหล่านี้เกี่ยวเนื่องกับ (1) เสรีภาพและ (2) ทรัพยากรที่เท่าเทียมกัน เพราะพวกเขาตระหนักว่าโดยอาศัยหลักแห่งเสรีภาพที่รัฐกำหนดขึ้นเท่านั้นที่เขาจะสามารถแน่ใจได้ว่าเสรีภาพ และทรัพยากรที่ตนได้รับจัดสรรจากรัฐในฐานะสมาชิกคนหนึ่งของสังคมจะเป็นส่วนแบ่งที่เท่าเทียมสำหรับทุกคนจริง ในแง่นี้ คนที่ไม่เคารพในหลักแห่งเสรีภาพที่รัฐกำหนดจึงต้อง “ถูกบังคับให้เป็นอิสระ” [forced to be autonomous] โดยรัฐ²⁴⁸ ดอว์คินเองดูเหมือนเชื่อว่าการถูกบังคับในที่นี้ไม่ผิดศีลธรรม. เพราะมันนำไปสู่ผลที่ดีกว่าคือเสรี

²⁴⁶ Dworkin, Ronald. 1981. What is Equality? Part II: Equality of Resources. In *Philosophy & Public Affairs*. pp. 285-290

²⁴⁷ Dworkin, Ronald. 1987. The Place of Liberty. In *Iowa Law Review*. pp. 36-45

²⁴⁸ ความคิดเรื่องบุคคลอิสระต้องถูกบังคับให้เป็นอิสระที่จะกำหนดตนเองเป็นความคิดที่เริ่มต้นจากรุสโซ รูสโซเชื่อว่าโดยธรรมชาติมนุษย์ทุกคนเป็นอิสระและเท่าเทียมกัน แต่การมาอยู่ร่วมกันเป็นสังคมทำลายอิสรภาพและความเท่าเทียมกันของมนุษย์ลงทำให้การดำรงอยู่ของมนุษย์ถูกกำหนดจากเงื่อนไขของการอยู่ร่วมกัน รูสโซเชื่อว่าการถูกกำหนดดังกล่าวมีผลต่อศีลธรรมของมนุษย์ มนุษย์ในธรรมชาติไม่ได้แต่ไม่ชั่วร้าย แต่การมาอยู่ร่วมกันเป็นสังคมภายใต้รูปแบบความสัมพันธ์ที่ไม่เท่าเทียมทำให้มนุษย์ชั่วร้าย จึงจำเป็นมนุษย์ต้องหาทางให้ตัวเองหลุดพ้นจากการกำหนดของสังคมที่ทำลายอิสรภาพ และความดีงามโดยธรรมชาติของมนุษย์ รูสโซเห็นว่าวิธีที่ดีที่สุดคือทุกคนต้องมาทำความตกลงร่วมกันเพื่อให้ได้มาซึ่งเจตนารมณ์ร่วมกัน (General Will) สำหรับใช้เป็นกติกาในการปกครองตนเองรวมกันและกำหนดสถาบันทางการเมือง สังคม และเศรษฐกิจทำลายธรรมชาติดั้งเดิมของมนุษย์ เจตนารมณ์เสรีจึงสะท้อนผลประโยชน์ที่มนุษย์มีส่วนร่วมในฐานะสมาชิกของชุมชนหรือสังคม แต่ไม่ใช่ผล

ภาพในการเลือกที่เพิ่มขึ้นสำหรับทุกคน เสรีภาพจึงเป็นเหตุผลที่ทำให้การบังคับไม่ผิดศีลธรรม แต่จะอ้างเช่นนี้ได้ดอว์คินต้องสามารถแสดงให้เห็นก่อนว่า การบังคับนั้นเป็นไปเพื่อบรรลุถึงเสรีภาพแต่ไม่ใช่ถูกจำกัดขอบเขตด้วยเสรีภาพแบบที่โนซิคอ้าง ประเด็นจึงกลับมาที่เดิมคือ ดอว์คินขาดคำอธิบายที่ยอมรับได้ในการแสดงว่าเสรีภาพที่สำคัญสำหรับบุคคลคืออะไร มันต่างจากเสรีภาพของบุคคลที่จะเลือกในตลาดเสรีอย่างไร และการจำกัดขอบเขตการใช้เสรีภาพส่วนบุคคลของรัฐเหตุใดจึงไม่ขัดแย้งกับเสรีภาพชนิดสำคัญนี้ ข้อความที่ว่า บุคคลอิสระ “ถูกบังคับให้เป็นอิสระจะมีน้ำหนักที่รับฟังได้ต่อเมื่อดอว์คินสามารถแสดงให้เห็นว่า อิสระภาพชนิดที่ต้องแลกมาด้วยการบังคับมีอยู่จริงและเป็นเสรีภาพที่เหนือกว่าเสรีภาพชนิดที่อื่น ในงานเขียน *The Place of Liberty* ดอว์คินอ้างถึงเสรีภาพในการมีชีวิตเป็นอิสระ (independent) ของคนแต่ละคนโดยไม่ถูกแทรกแซงด้วยอคติจากสถาบันและระบบการเมืองและเศรษฐกิจที่เขาใช้ชีวิตอยู่ อคติเหล่านี้ดอว์คินอ้างว่าเป็นอุปสรรคต่อชีวิตของบางคน หรือกระทั่งทำลายชีวิตนั้นจนเป็นเหตุผลที่รัฐต้องเข้าแทรกแซงการจัดสรรโดยกลไกตลาด โดยให้หลักประกันแห่งเสรีภาพเพื่อคงไว้ซึ่งเสรีภาพในความเป็นอิสระดังกล่าว²⁴⁹ เพื่อป้องกันชีวิตของทุกคนไม่ให้ถูกทำลายเพราะอคติที่เกิดขึ้น การที่ชีวิตของคนหนึ่งถูกทำลายได้ด้วยอคติที่คนอื่นมีต่อเขาบ่งบอกว่าชีวิตนั้นบุคคลไม่ได้เป็นผู้กำหนดเอง แต่เป็นชีวิตที่ถูกกำหนดมาจากภายนอก ความหมายของอิสระในการเลือกที่ดอว์คินอ้างถึงตรงนี้จึงเป็นความหมายที่มีพลัง แต่การอ้างเช่นนี้ก็ยังไม่ประสบปัญหา เพราะแม้ดอว์คินอาจดูเหมือนก้าวข้ามสถาบันทางเศรษฐกิจเช่นตลาดเสรีที่มีอิทธิพลกำหนดการเลือกอย่างอิสระของบุคคลไปแล้ว และทำให้การวิพากษ์ตลาดเสรีบนพื้นฐานของหลักสากลแห่งเสรีภาพที่รัฐกำหนดขึ้นนั้นเป็นไปได้ ในแบบที่การเข้าใจอิสระในการเลือกสองชนิดก่อนหน้านี้ที่ดอว์คินพูดถึงทำไม่ได้ แต่จริงๆ แล้วเขาก็ก้าวข้ามสถาบันของรัฐซึ่งเป็นผู้ออกหลักสากลดังกล่าวมาบังคับและบั่นทอนเสรีภาพในระดับรองลงไปของบุคคลได้ ความชอบธรรมของรัฐจึงเป็นคำถามที่ยังสงสัยได้อยู่

รอลส์และฮาเย็คตระหนักดีถึงปัญหานี้ แต่เลือกใช้ทางออกที่ต่างกัน รอลส์เชื่อว่าการก้าวข้ามดังกล่าวเรียกร้องให้บุคคลอิสระ มีเหตุผลและเท่าเทียมต้องมาทำความตกลงร่วมกันในสถานการณ์การตัดสินใจที่เสมอภาคและเป็นธรรมเพื่อหาหลักความยุติธรรมที่จะมาจัดระเบียบและกำหนดสถาบันโครงสร้างพื้นฐานของสังคมที่คนเหล่านี้เป็นสมาชิก²⁵⁰ รอลส์เชื่อว่าด้วยวิธีนี้เท่านั้นที่บุคคลอิสระจะสามารถแสดงออกถึงความสามารถในการกำหนดตนเอง โดยเริ่มจากการกำหนด

ประโยชน์ที่มนุษย์มีในฐานะปัจเจกบุคคล ผลประโยชน์ที่บุคคลมีในฐานะปัจเจกบุคคลเป็นไปได้ที่ขัดแย้งกับผลประโยชน์ของมนุษย์ที่สะท้อนมาในเจตนารมณ์ร่วมกัน แต่ผลประโยชน์ชนิดหลังคือสิ่งที่สำคัญกว่าสำหรับมนุษย์ในฐานะบุคคลทางศีลธรรม

²⁴⁹ Dworkin, Ronald. 1987. *The Place of Liberty*. In *Iowa Law Review*. p. 36

²⁵⁰ Rawls, John. 1978. *The Basic Structure as Subject*. In *Values and Morals*. p. 68.

สถาบันและโครงสร้างพื้นฐานที่จะมีอิทธิพลกำหนดตัวตนของเขาเหล่านั้นเสียก่อน ส่วนปัญหาของความชอบธรรมของหลักแห่งความยุติธรรมที่ได้มาจากกระบวนการดังกล่าววอลส์เชื่อว่าจะไม่เกิดขึ้นหลักดังกล่าวคือสิ่งที่บุคคลอิสระ มีเหตุผลและเท่าเทียมเลือกโดยสมัครใจในสถานการณ์ที่เสมอภาคและเป็นธรรมสำหรับทุกคน มันจึงเป็นความยุติธรรมเชิงกระบวนการที่มีผลผูกมัดให้คนที่เลือกหลักเหล่านั้นต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขของมัน การเลือกหลักความยุติธรรมของวอลส์ในแง่นี้จึงเกิดในสถานการณ์สมมติ ที่คนก้าวข้ามผลประโยชน์เฉพาะของตนในฐานะปัจเจกบุคคลไปสู่ผลประโยชน์ที่ทุกคนมีเหมือนกันในฐานะมนุษย์ที่ปราศจากลักษณะเฉพาะหรืออัตลักษณ์ส่วนตัว และตัดสินใจจากจุดยืนของผลประโยชน์ที่ไม่อิงกับลักษณะเฉพาะหรือความเป็นปัจเจกบุคคล ส่วนฮายเ็คเชื่อว่าปัญหาดังกล่าวเรียกร้องให้ บุคคลอิสระต้องเลือกคณะผู้ออกกฎขึ้นมาทำหน้าที่กำหนดหลักสากลนามธรรมสำหรับประกันเสรีภาพพื้นฐานของทุกคน โดยหลักดังกล่าวจะมีผลผูกมัดทุกคนแบบเดียวกันให้ต้องปฏิบัติตาม ฮายเ็คเชื่อว่าแม้หลักสากลนามธรรมที่ถูกกำหนดมานี้จะดูเหมือนจำกัดสิทธิเสรีภาพของปัจเจกบุคคล แต่ความเป็นจริงคือมันไม่ได้ขัดแย้งกับเสรีภาพส่วนบุคคลแต่อย่างใด เหตุผลก็คือ หลักดังกล่าวไม่ได้เกิดมาจากความเชื่อเชิงอัตวิสัยของคณะผู้ออกกฎว่าเสรีภาพชนิดใดที่สำคัญและต้องได้รับการคุ้มครองก่อน แต่มันมีที่มาจากกติกาของตลาดเสรีที่คณะผู้ออกกฎมีหน้าที่ค้นหาและรวบรวมเพื่อมาสรุปเป็นหลักสากลนามธรรมขึ้นและกติกาดังกล่าวสะท้อนเสรีภาพที่บุคคลยอมรับได้บนพื้นฐานของอัตวิสัยที่ต่างกันของแต่ละคนอยู่แล้ว ในแง่นี้หลักสากลนามธรรมดังกล่าวจึงไม่ขัดแย้งกับกระบวนการของตลาด แต่จะยิ่งส่งเสริมให้ตลาดเป็นอิสระและเป็นกลางต่อเป้าหมายส่วนตัวของทุกคนอย่างเท่าเทียมกันมากยิ่งขึ้น²⁵¹ ซึ่งเราจะพบว่าทางออกเหล่านี้สะท้อนการมองเห็นปัญหาของการเลือกอย่างอิสระได้ดีซึ่ง และเป็นทางออกที่มีเหตุผลมากกว่าที่ดอว์คินเลือกใช้ในแง่ที่ว่าทั้งวอลส์และฮายเ็คต่างมีความไหวทันต่อปัญหาเรื่องความชอบธรรมของรัฐในการแทรกแซงเสรีภาพส่วนบุคคลของปัจเจกบุคคลซึ่งเป็นประเด็นปัญหาพื้นฐานสำหรับนักปรัชญาเสรีนิยมมาตรฐานนับตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน อย่างไรก็ตามเนื่องจากปัญหาตรงนี้เกี่ยวเนื่องกับความชอบธรรมของรัฐ จึงจะพิจารณาอีกครั้งในส่วนที่ว่าด้วยปัญหาเรื่องการให้หลักการ

ปัญหาของดอว์คินจึงเกิดจากที่เขาเข้าใจการเลือกอย่างอิสระ ในหลากหลายความหมาย ซึ่งแต่ละความหมายก็มีนัยต่อการจัดสรรต่างกัน และบางนัยอาจถึงขั้นขัดแย้งกัน การเข้าใจเสรีภาพในการเลือกก็คืออิสระในการเลือกทั้งในตลาดประมูล และตลาดประกันภัยทำให้การเลือกผูกพันอยู่กับความพอใจที่บุคคลมีอยู่ก่อน ความพอใจเหล่านั้นแท้จริงอาจถูกกำหนดขึ้นโดยการทำงานของกลไกตลาดเสรีเอง ทำให้การวิพากษ์กลไกการทำงานและบทบาทของตลาดเสรีในการกำหนดความพอใจของบุคคลเป็นไปได้ยาก เพราะแม้ดอว์คินจะยอมรับวิธีการแบบ “มาน

²⁵¹ Hayek, F.A. 1960. *The Constitution of Liberty*. pp. 178-182

แห่งความไม่รู้” ของรอลส์มาใช้เพื่อแยกปัจจัยภายใน (a person) ออกจากปัจจัยภายนอก (circumstances) ของบุคคลแล้วก็ตาม แต่การที่ดอร์คินเชื่ออยู่ก่อนว่าตลาดทั้งคู่สะท้อนการเลือกอย่างอิสระของแต่ละคน ทำให้ “มานแห่งความไม่รู้” ของเขาไม่ขจัดข้อมูลเชิงอัตวิสัยเกี่ยวกับตัวบุคคลทั้งแบบเดียวกับ “มานแห่งความไม่รู้” ของรอลส์ ดอร์คินยังคงรับความพอใจและความเชื่อชนิดที่ติดตัวบุคคลมาก่อนเข้าสู่มานแห่งความไม่รู้ว่าเป็นสิ่งที่มีอยู่ก่อนการเลือกอย่างอิสระ เหตุผลเช่นนี้สอดคล้องกับจุดยืนแบบปัจเจกนิยมของเขา แต่ขณะเดียวกันมันปิดโอกาสที่จะเข้าถึงอิสระในการเลือกในความหมายที่บุคคลสามารถกำหนดตนเอง โดยตั้งคำถามเชิงวิพากษ์และใช้อิสระร่วมกันในการกำหนดสถาบันที่จะมีผลกลับมากำหนดเขาแบบเดียวกับทำที่ของรูสโซ หรือของรอลส์ ทั้งรูสโซและรอลส์เชื่อว่า อิสระในการเลือกชนิดที่คนมีในสถาบันพื้นฐานที่ตนไม่ได้เป็นผู้กำหนดด้วยตนเองนั้นเป็นได้เพียงอิสระในการเลือกระดับสอง (second-order) หรืออิสระของบุคคลในฐานะสิ่งที่ไม่ใช่เป้าหมายในตัวเอง (phenomenal) เท่านั้น มนุษย์ในฐานะสิ่งที่มีอยู่อย่างจำเป็นและมีแก่นของความ เป็นมนุษย์สามารถมีอิสระที่สูงกว่าได้คือ อิสระในการเลือกระดับที่หนึ่งหรืออิสระในการกำหนดตนเอง (first-order) ซึ่งบุคคลแต่ละคนสามารถบรรลุได้โดยทำข้อตกลงร่วมกันเพื่อหาหลักทางศีลธรรมบางอย่างมากำหนดและจัดระเบียบโครงสร้างและสถาบันพื้นฐานของสังคมที่ตนใช้ชีวิตอยู่²⁵² ทั้งรูสโซและรอลส์เชื่อว่า บุคคลจะเป็นเช่นไรนั้นถูกกำหนดส่วนหนึ่งจากลักษณะของสังคมที่เขาเป็นสมาชิก ซึ่งเอื้ออำนวยให้ชีวิตบางรูปแบบเท่านั้นเป็นไปได้ เมื่อเป็นเช่นนี้บุคคลจะมีอิสรภาพแท้จริงได้ต่อเมื่อทุกคนใช้สิทธิเสรีภาพของตนร่วมกันเพื่อกำหนดรูปแบบที่แต่ละคนเชื่อว่ายุติธรรมที่สุดให้แก่โครงสร้างและสถาบันพื้นฐานในสังคมของตน อย่างไรก็ตาม อิสระในการกำหนดตนเองไม่ได้มีแต่เฉพาะความหมายที่รูสโซและรอลส์เข้าใจเท่านั้น อิมมานูเอล ค้านท์ก็อ้างถึงอิสระในการกำหนดตนเองเช่นกัน เราอาจถามได้ว่าเป็นไปได้หรือไม่ที่อิสระในการกำหนดตนเองที่ดอร์คินอ้างถึงนั้นอาจเป็นแบบที่ค้านท์เข้าใจ (a la Kantian) และไม่ใช่ในแบบที่รูสโซเข้าใจ (a la Rousseau) ค้านท์พูดถึงอิสระในการกำหนดตนเองในฐานะสิ่งที่บุคคลเข้าถึงได้โดยอาศัยเหตุผล จุดประสงค์ของค้านท์ในการอ้างอิสระดังกล่าวเพื่ออธิบายว่าเราจะเข้าใจการกระทำและสำนึกทางศีลธรรมที่เรามีสำหรับใช้ตัดสินการกระทำหนึ่งว่าดี-ชั่ว ถูก-ผิดได้อย่างไร ค้านท์เชื่อว่าหากปราศจากอิสระดังกล่าวมนุษย์จะไม่สามารถเข้าใจตัวเองในฐานะตัวตนทางศีลธรรม ซึ่งต้องเผชิญกับความขัดแย้งระหว่างหน้าที่และผลประโยชน์ได้²⁵³ อิสระดังกล่าวสำหรับค้านท์จึงเป็นสิ่งที่เราต้องเข้าใจตนเองว่ามีอยู่ก่อนในฐานะมนุษย์ที่มีเหตุผลหากจะให้ระบบศีลธรรมเป็นไปได้ แต่ขณะเดียวกันมันก็ไม่ใช่หลักประกันว่าแต่ละ

²⁵² เรื่องเดียวกัน

²⁵³ Rawls, John. 1980. Kantian Constructivism in Moral Theory: The Dewey Lectures. In *Journal of Philosophy*. Vol. 77. pp. 552-553.

คนมีอิสระเช่นนั้นจริง คำานที่ไม่ได้เรียกร้องให้อิสระดังกล่าวต้องถูกแสดงออก ซึ่งต่างจากรัฐโซและ
 รอลส์ที่เน้นว่าอิสระในการกำหนดตนเองคือ ขีดความสามารถที่ต้องถูกแสดงออกทางการเมือง การ
 แยกไซคออกจากทางเลือกของดอว์คินต้องการอิสระในการกำหนดตนเองในความหมายหลัง เพราะ
 เขาเชื่อว่า บุคคลมีขีดความสามารถในการเลือก และทุกครั้งที่เขาเลือกคือเขากำลังใช้ขีดความ
 สามารถนั้น ในแง่นี้ อิสระในการกำหนดตนเองที่ดอว์คินใช้อธิบายความแตกต่างระหว่างไซคกับการ
 เลือกจึงเป็นอิสระชนิดเดียวกับที่รัฐโซและรอลส์เชื่อ แต่ถ้าเช่นนั้นมันก็นำเขาวนกลับไปสู่ปัญหาเดิม
 การที่ดอว์คินหันเหไปจากรอลส์โดยรับว่า ความพอใจที่บุคคลมีอยู่ก่อนสามารถเป็น
 พื้นฐานให้แก่การเลือกอย่างอิสระได้ มีผลให้หลักแห่งความเป็นกลางของเขาถูกโต้แย้งโดยนิสว่า
 อ้างถึงอุดมคติที่ปฏิบัติไม่ได้ทั้งยังขัดแย้งตนเองในเชิงตรรกะ รัฐไม่สามารถเป็นกลางต่อทุกความพอ
 ใจที่บุคคลมีที่เป็นไปได้ ความพอใจบางชนิดอาจบั่นทอนความเป็นระเบียบของสังคมซึ่งรัฐมีหน้าที่
 ค้ำครอง การปกป้องความพอใจชนิดนี้จึงขัดกับวัตถุประสงค์ของการดำรงอยู่ของรัฐ (Raison
 d'Etat) ปัญหาของหลักความเป็นกลางจึงสะท้อนปัญหาของความไม่ชัดเจนในการอธิบายความ
 สัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับโครงสร้าง และสถาบันพื้นฐานสังคมที่เป็นปัญหาของการแยกระหว่างการ
 เลือกและไซคของดอว์คินด้วยเช่นกัน ทำนองเดียวกัน การที่ดอว์คินเข้าใจเสรีภาพว่าหมายถึง (2)
 เสรีภาพที่สอดคล้องกับหลักประกันเสรีภาพพื้นฐานที่รัฐกำหนดขึ้น ก็นำดอว์คินไปสู่ปัญหาที่ว่า
 อำนาจรัฐกับอิสรภาพในการเลือก (freedom of choice) ที่เขาอ้างถึงนั้นเป็นไปได้พร้อมกันได้อย่างไร
 ไรจากจุดยืนแบบปัจเจกนิยมและอัตตวิสัยที่เขาปรับอยู่ในการอ้างการจัดสรรโดยกลไกตลาด สิ่งที่ดอว์
 คินทำจึงเท่ากับเขาแลกอิสระในการเลือกของบุคคลกับอำนาจรัฐ ทางเดียวที่เขาจะออกจากปัญหานี้
 คืออธิบายว่า อิสระในการเลือกชนิดที่ไม่ขัดแย้งกับอำนาจจำกัดเสรีภาพส่วนบุคคลของรัฐคือ อิสระ
 ในการกำหนดตนเองที่เป็นอิสระขั้นสูงสุดทางศีลธรรมของมนุษย์แบบเดียวกับที่รอลส์ รัฐโซและ
 ค้านท์อ้าง แต่การอธิบายเช่นนี้ก็ยังมีปัญหาเช่นกัน ตรงที่มันหมายถึงดอว์คินอาจต้องละทิ้งเหตุผลที่ว่า
 เสรีภาพในการเลือกในตลาดนั้นยังสำคัญอยู่สำหรับทฤษฎีของเขา อันนำไปสู่ข้อสรุปที่ว่า การจัดสรร
 บนพื้นฐานของตลาดประมูล และตลาดประกันภัยไม่สามารถเป็นการจัดสรรที่ยุติธรรมและเสมอ
 ภาคได้อีกต่อไป

การอ้างเหตุผลเรื่องการเลือกอย่างอิสระของดอว์คินจึงยังขาดความชัดเจน การอ้าง
 เหตุผลเช่นนี้สนับสนุนการจัดสรรที่เสมอภาคโดยกลไกตลาดประมูลและตลาดประกันภัยทำให้ (1)
 ดอว์คินต้องยอมรับว่า ทฤษฎีการจัดสรรของเขาสนับสนุนการจัดสรรที่ไม่เท่าเทียม เพราะปล่อยให้
 บางคนต้องเสียเปรียบบนพื้นฐานของโครงสร้างทรัพยากร และความต้องการรวมของแต่ละคนแบบ
 เดียวกับทฤษฎีการจัดสรรที่เน้นความเสมอภาคทางสวัสดิการที่เขาปฏิเสธ หรือ (2) บีบให้ดอว์คิน
 ต้องรับว่าทฤษฎีการจัดสรรที่เขาเสนอคือการจัดสรรโดยตลาดเสรี และไม่มีหลักประกันว่าการจัดสรร
 โดยแนวทางนี้จะมีความยุติธรรมหากประเมินจากคุณค่าอื่นที่มาจากภายนอกตลาดดังกล่าว ความ

ยุ่งยากสองประการนี้ทำให้ดอว์คินต้องเปลี่ยนจากที่แต่เดิมอ้างเหตุผลจากคุณค่า (ความเสมอภาคทางต้นทุนค่าเสียโอกาสและเสรีภาพในการเลือก) และกระบวนการของตลาดเพื่อสนับสนุนการจัดสรรโดยกลไกดังกล่าว มาสู่การรับหลักทางศีลธรรมเช่นหลักความเสมอภาคชนิดนามธรรมและจริยศาสตร์ส่วนบุคคลในการให้หลักการแก่ทฤษฎีความเสมอภาคบนพื้นฐานของกลไกตลาดแทน แต่เราได้เห็นแล้วว่าจากเหตุผลของเบลลามี่ในการโต้แย้งความคิดเรื่องการปกครองโดยกฎของฮาเย็ค ว่า การให้หลักการสองชนิดนี้ไปด้วยกันไม่ได้ การอ้างหลักสากลนามธรรมทำลายความชอบธรรมของตลาดเสรี มากกว่าจะสนับสนุนความชอบธรรมของกลไกดังกล่าว การจัดสรรโดยรัฐและตลาดเสรีในแง่นี้จึงเป็นคนละสิ่ง (distinct) กัน และไปด้วยกันไม่ได้ (incompatible) ทั้งในแง่ของหลักเหตุผลและเป้าหมาย ที่ดอว์คินเข้าใจว่าทฤษฎีการจัดสรรที่เสมอภาคของเขาคือการผสมผสานระหว่างระบบตลาดกับรัฐสวัสดิการจริงๆ แล้วจึงเป็นความเข้าใจผิด และเป็นเหตุผลที่ทำให้แอนเดอร์สันวิจารณ์ทฤษฎีของเขาว่ารับมาแต่ข้อเลขของทั้งสองระบบ และจึงให้หลักการไม่ได้

ความขัดแย้งที่ 3: พหุนิยมเชิงคุณค่าและเอกนิยมเชิงจริยะของบุคคลกับการจัดสรรที่เสมอภาค: “การจัดสรรที่เสมอภาคคือจริยศาสตร์เกี่ยวกับสิ่งดีร่วมกันของคน ที่เชื่อในสิ่งดีต่างกัน”⁶⁶

เนื่องจากการอ้างเหตุผลของดอว์คินในประเด็นทั้งหมด ตั้งแต่ความเสมอภาคทางทรัพยากรไปจนถึงจริยศาสตร์ส่วนบุคคลที่เห็นว่า ชีวิตที่ดีขึ้นกับการเผชิญหน้ากับสิ่งทำลายของชีวิตอย่างสร้างสรรค์ มากกว่าผลของการเผชิญหน้านั้นต่อโลกและสังคมส่วนรวม ล้วนเกี่ยวพันกันเป็นเรื่องเดียว ท่าทีของดอว์คินต่อประเด็นหนึ่งจึงมีผลต่อท่าทีในประเด็นอื่นๆ ของเขาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้เช่นกัน เราจึงพบว่าเมื่อดอว์คินต้องเผชิญกับปัญหาการให้หลักการแก่การแทรกแซงของรัฐเพื่อกำหนดหลักแห่งเสรีภาพ/เครื่องกีดขวางพื้นฐาน สิ่งที่เขาอ้างถึงคือเหตุผลแบบเอกนิยมทางจริยะ (ethical monism) ซึ่งขัดแย้งกับข้ออ้างเรื่องความเป็นพหุนิยมเชิงคุณค่าของคนในสังคมเสรีที่เขาเชื่ออยู่ก่อนว่าเป็นเหตุผลที่ทำให้การจัดสรรที่เสมอภาคในสังคมชนิดนี้ต้องสนองตอบเป้าหมาย ความทะเยอทะยานและแผนการชีวิตที่แตกต่างกันของคนที่เป็นสมาชิกของสังคมชนิดนี้ การวิเคราะห์เหตุผลทั้งคู่เปรียบเทียบกันจะทำให้เรามองเห็นความขัดแย้งที่ว่าได้ชัดเจนขึ้น เมื่อ ดอว์คินให้เหตุผลว่าการจัดสรรที่เสมอภาคที่สุดต้องมีลักษณะแบบเดียวกันการจัดสรรในตลาดประมูล เหตุผลของเขาตรงนี้คือ เพราะคนแต่ละคนมีอรรถวิสัยเกี่ยวกับสิ่งที่ดีมีคุณค่าสำหรับตนต่างกันตั้งแต่เริ่มต้น การจัดสรรที่เสมอภาคสำหรับคนเหล่านี้ จึงต้องเป็นการจัดสรรที่แต่ละคนเป็นผู้เลือกเองว่าเขาต้องการทรัพยากรชิ้นใดที่ถูกนำออกขายในตลาดประมูล โดยเปรียบเทียบค่าของทรัพยากรนั้นกับความพอใจของเขาก่อนตัดสินใจ ส่วนการจัดสรรชนิดอื่นที่บุคคลไม่มีส่วนกำหนดเอง เช่น ให้ผู้นำการประมูลเป็นผู้กำหนดสิ่งที่จะนำมาจัดสรรด้วยตนเองโดยนำทรัพยากรที่มีอยู่มาจัดเป็นชุดๆ แบบเดียวกัน และแจกจ่ายแต่ละชุดให้กับคน...แต่ละคนไม่ถือว่าเสมอภาคในแบบเดียวกัน เพราะเป็นไปได้ที่บางคน

อาจได้รับสิ่งที่เขาไม่ต้องการทั้งหมด จนทำให้การดำเนินชีวิตของเขาต้องเสียเปรียบคนอื่นที่ได้ทรัพยากรแบบเดียวกันกับเขา แต่ทรัพยากรเหล่านั้นมันสอดคล้องกับแผนการชีวิตที่คนๆ หลังมีอยู่มากกว่า อคติที่แตกต่างเชิงคุณค่าจึงเป็นทั้งสิ่งที่กำหนดขอบเขตและให้ความชอบธรรมกับการจัดสรรที่เสมอภาคและยุติธรรม เพราะคนเชื่อในสิ่งที่แตกต่างกัน ทุกคนจึงควรมีสិทธิเป็นผู้เลือกสำหรับตนเองว่า สิ่งใดที่ตนต้องการและตอบสนองแผนการชีวิตหรือเป้าหมายของตนได้ดีกว่าสิ่งอื่นๆ แต่ทั้งนี้สิ่งที่ดอว์กินอ้างเพิ่มเติมเข้ามาคือ ในการเลือกสิ่งที่ดีสำหรับตนนั้น ทุกคนจะยอมรับความคิดเรื่องส่วนแบ่งที่เสมอภาคและเป็นธรรมสำหรับทุกคนเป็นพื้นฐานอยู่ก่อน ตลอดจนเข้าใจความคิดดังกล่าวในแบบเดียวกันคือ ส่วนแบ่งทรัพยากรที่คนหนึ่งได้รับจะเป็นธรรมหรือไม่ คนแต่ละคนต้องเป็นผู้ตัดสินสำหรับตนเอง การตัดสินส่วนแบ่งที่เป็นธรรมจึงต้องทำในเชิงอัตวิสัย (subjective) และหากทุกคนยอมรับว่าการจัดสรรครั้งหนึ่งเป็นธรรมในความหมายนี้แล้ว จึงแน่ใจได้ว่าการเลือกอย่างอิสระของแต่ละคนไม่ละเมิดส่วนแบ่งทรัพยากรที่เป็นธรรมของกันและกัน เงื่อนไขนี้ในตลาดประมูลบรรลุได้ โดยการที่รัฐจัดสรรเปลือกอ้อยสำหรับใช้เป็นปัจจัยในการประมูลสำหรับทุกคนเป็นจำนวนเท่าๆ กัน²⁵⁴ เพื่อสนับสนุนประเด็นนี้จึงเสี่ยงไม่ได้ที่ดอว์กินต้องอ้างเหตุผลบางอย่างเพื่อจะสรุปว่า การยอมรับในหลักการเรื่องส่วนแบ่งที่เป็นธรรมนี้เป็นไปได้ตั้งแต่ต้นเพราะคนอิสระแม้จะมีความเชื่อเกี่ยวกับชีวิตที่ดีต่างกัน แต่ทุกคนยอมรับในความสำคัญที่เท่าเทียมกันของทุกชีวิต (หลักแห่งความเสมอภาคชนิดนามธรรม) และหลักทางจริยะแบบเสรีนิยมที่เชื่อว่าทุกคนต้องมีอิสระที่จะเลือกใช้ชีวิตตามคุณค่าที่ตนปรารถนา (จริยศาสตร์ส่วนบุคคลที่เน้นคุณธรรมเชิงจริยะ) โดยไม่คำนึงว่าชีวิตนั้นจะก่อให้เกิดประโยชน์แก่ส่วนรวมมากน้อยต่างกันอย่างไร เพราะค่าของชีวิตตามจริยศาสตร์แนวนี้ไม่ได้อยู่ที่ผลของชีวิต เท่ากับกระบวนการของการใช้ชีวิตเองที่ว่ามันสนองตอบต่อเงื่อนไขของชีวิตที่ถูกใช้นั้นอย่างเหมาะสมหรือไม่ ตามตรรกะของดอว์กินเอง การยอมรับในจริยศาสตร์ส่วนบุคคลชนิดนี้ต้องมาก่อนและเป็นพื้นฐานให้กับความเชื่อเกี่ยวกับสิ่งที่ดีที่คนยึดถือต่างกัน วิธีอ้างเช่นนี้ของเขามีข้อดีสำหรับดอว์กินคือ มันทำให้เขาอ้างได้ว่าความเชื่อที่แตกต่างกันที่แต่ละคนมีไม่เป็นอุปสรรคต่อความร่วมมือกัน เพราะไม่ว่าจะแตกต่างกันอย่างไรแต่ก็ยังมีจุดร่วมบางอย่างที่ทุกคนต่างยึดถืออยู่เหมือนกัน

ดอว์กินดูเหมือนจะเชื่อว่าการพยายามประนีประนอมจุดยืนที่แตกต่างกันเข้าด้วยกัน ในทฤษฎีของเขาจะทำให้ข้อเสนอของเขาเปิดกว้างและเป็นที่ยอมรับได้จากจุดยืนที่หลากหลายกว่า เนื่องจากมันรวมเอาข้อดีของหลายจุดยืนไว้ด้วยกัน ท่าทีเช่นนี้ของเขานำไปสู่ปัญหาในการให้หลัก

²⁵⁴ Dworkin, Ronald. 1981. "What is Equality? Part II: Equality of Resources." In *Philosophy & Public Affairs*, p. 286

การแก้จุดยืนเหล่านี้โดยไม่ทำให้ทฤษฎีของเขาออกมาในรูปที่ขัดแย้งกันเอง ซึ่งจะพิจารณาในสวนต่อไป

การจัดสรรที่เสมอภาคทางทรัพยากรกับการให้หลักการ

ที่ผ่านมาเราพบว่า การจัดสรรที่เสมอภาคของดอว์กินได้หลักการมาจากสองทางคือ (1) สำหรับตลาดเสรี ดอว์กินอ้างเหตุผลจากเสรีภาพในการเลือกและความเสมอภาคทางต้นทุนค่าเสียโอกาสซึ่งเป็นมโนทัศน์พื้นฐานของการจัดสรรโดยกลไกตลาด และ (2) สำหรับการแทรกแซงของรัฐ ดอว์กินอ้างเหตุผลจากหลักแห่งเสรีภาพพื้นฐาน หลักแห่งความเสมอภาคชนิดนามธรรมและจริยศาสตร์ส่วนตัวแบบเสรีนิยม ซึ่งปัญหาที่ดอว์กินเผชิญในแง่ของการให้หลักการก็ยังเป็นปัญหาลักษณะเดียวกันกับปัญหาในการแสดงให้เห็นความเป็นไปได้ของการจัดสรรตามแนวทางที่เขาเสนอ

ความชอบธรรมของตลาดประมูลและตลาดประกันภัย

เหตุผลที่ดอว์กินใช้สนับสนุนการจัดสรรที่เสมอภาคในตลาดประมูล และตลาดประกันภัยคือ (1) เหตุผลเรื่องต้นทุนค่าเสียโอกาสที่เสมอภาค และ (2) เหตุผลเรื่องเสรีภาพที่เท่าเทียมซึ่งคุณค่าทั้งคู่คิดอ้างก็คือสองหน้าของเหรียญเดียวกัน ความเสมอภาคสัมพันธ์กับความคิดเรื่องส่วนแบ่งที่เป็นธรรม เสรีภาพที่เท่าเทียมหลังสัมพันธ์กับความคิดเรื่องการเลือกอย่างอิสระ การจัดสรรโดยตลาดเสรี ไม่เพียงให้เสรีภาพแก่ทุกคนอย่างกว้างขวางในการแสวงหาสิ่งที่ตนปรารถนาเท่านั้น หากแต่ยังให้หลักประกันถึงส่วนแบ่งที่เสมอภาคแก่ทุกคนด้วยโดยอาศัยความคิดเรื่องต้นทุนค่าเสียโอกาสที่ทุกคนเผชิญในการจัดสรรอย่างเท่าเทียม ความเสมอภาคและเสรีภาพจึงเป็นไปได้พร้อมกันภายใต้การจัดสรรโดยตลาดเสรี ซึ่งหากเหตุผลของ ดอว์กินในการอ้างเช่นนี้รับฟังได้ เขาย่อมไม่เพียงตอบข้อโต้แย้งเรื่องการชดเชยเป็นสิ่งผิดศีลธรรมของโนซิคได้เท่านั้น แต่ยังสามรถชี้ให้เห็นศักยภาพที่แฝงอยู่ของกลไกตลาดประกันภัยซึ่งเป็นตลาดเสรีประเภทหนึ่งในฐานะกลไกของการจัดสรรที่ไม่เพียงมีประสิทธิภาพ แต่ยังเอื้อต่อการจัดสรรที่มีเป้าหมายอยู่ที่ความเสมอภาคทางเศรษฐกิจอีกด้วย

จากการวิเคราะห์ที่ผ่านมาเราพบว่า ความคิดเรื่องความเสมอภาคทางต้นทุนค่าเสียโอกาส และการเลือกอย่างอิสระที่ดอว์กินใช้สนับสนุนการจัดสรรในตลาดประมูล และตลาดประกันภัยนั้นยังขาดความหมายที่ชัดเจน สำหรับต้นทุนค่าเสียโอกาส เห็นได้ชัดว่าดอว์กินมีท่าทีขัดแย้งกับเกี่ยวกับต้นทุนดังกล่าว ก.) เขาเชื่อว่าต้นทุนดังกล่าวเสมอภาคสำหรับทุกคนในตลาดประมูล แต่ ข.) ไม่แน่ใจว่าต้นทุนดังกล่าวเสมอภาคสำหรับทุกคนในตลาดประกันภัย ท่าทีแบบ ข.) ของดอว์กินสอดคล้องกับเหตุผลที่อาร์เนสัน, อเล็กซานเดอร์และซวาร์ทซิลด์และโคเฮนใช้ได้แย้งเขาว่า ข้อเท็จจริงที่กำหนดต้นทุนค่าเสียโอกาสสำหรับคนแต่ละคนนั้นมันแฝงไว้ด้วยอคติบางอย่างในตัวเอง การพิจารณาปัญหาหนี้สินราคาแพงช่วยให้เราเห็นปัญหานี้ได้ชัดขึ้น ความเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงในตลาดสร้างให้เกิดหนี้สินราคาแพงใหม่ๆ ขึ้นตลอดเวลา สำหรับบริบทที่ก่อนหน้านี้มีราคาปกติ แร

ถูกความเปลี่ยนแปลงจากอุปสงค์และอุปทานในตลาด ทำให้กลายเป็นของราคาแพงเป็นปัญหาสำหรับการชดเชยตามแนวคิดความเสมอภาคทางทรัพยากรของดอว์กิน ที่ปฏิเสธการชดเชยแก่รสนิยมราคาแพง ความต้องการต่อรสนิยมหนึ่งๆ เป็นสิ่งเปลี่ยนแปลงขึ้นลงได้ในตลาดเสรี และนั่นทำให้รสนิยมของทุกคนสามารถกลายเป็นรสนิยมราคาแพงได้เท่าๆ กัน ปัญหาของรสนิยมจึงไม่ใช่เรื่องของทางเลือกอย่างเดียว แต่เป็นปัญหาเชิงโครงสร้างของตัวตลาดเสรีเองด้วย

ริชาร์ด เบลลามิได้ชี้ให้เห็นว่าวิถีปฏิบัติ บรรทัดฐาน กติการวมทั้งโครงสร้างของตลาดเสรีนั้นไม่สามารถถูกนำมาใช้ให้หลักการแก่กลไกตลาดเสรีเช่นที่ดอว์กินทำได้ การอ้างจากต้นทุนค่าเสียโอกาส และการเลือกอย่างอิสระเพื่อสนับสนุนตลาดเสรี ในขณะที่มีทัศนคติเหล่านี้ตัวมันเองคือ ส่วนหนึ่งที่ไม่อาจถูกเข้าใจได้นอกกรอบความคิดของตลาดเสรี เป็นการอ้างเหตุผลอย่างผิดพลาด และถึงแม้ข้ามประเด็นที่ว่าความคิดเหล่านี้ที่ดอว์กินใช้ขาดความชัดเจนไปแล้ว ปัญหาของการให้หลักการก็ยังคงอยู่ เพราะ (1) โครงสร้างและวิถีปฏิบัติดังกล่าวมันคือส่วนหนึ่งของตลาดเสรีที่ตัวมันต้องให้หลักการ สิ่งที่ให้หลักการกับสิ่งที่ถูกให้หลักการในแง่นี้จึงแยกกันไม่ออกตั้งแต่ต้น การให้หลักการโดยวิธีนี้จึงออกมาในรูปของการอ้างเหตุผลลวงจากตัวเองเพื่อพิสูจน์ตัวเอง ขณะเดียวกันหากดอว์กินจะอ้างจากเหตุผลอื่นๆ เช่นเกณฑ์ความอิจฉาที่สัมพันธ์กับส่วนแบ่งที่เป็นธรรมและการเลือกอย่างอิสระก็ประสบปัญหาแบบเดียวกัน เพราะมันวางอยู่บนความเชื่อบางอย่างเกี่ยวกับตลาดเสรีอยู่ก่อนแล้ว การให้หลักการในลักษณะนี้อาจทำได้ในกรณีตลาดเสรีถูกนำมาใช้แล้วเป็นระยะเวลาพอสมควรและพบว่ามันสามารถใช้งานได้ในระดับหนึ่งคือสามารถตอบสนองความพอใจของผู้บริโภคได้อย่างมีขอบเขต ซึ่งเป็นจุดยืนแบบเดียวกับที่ดอว์กินอ้างใน Liberalism ว่าตลาดเสรีเป็นเพียงกลไกการจัดสรรที่เหมาะสม แต่ไม่ใช่องค์ประกอบเชิงแก่นของทฤษฎีแบบเสรีนิยม²⁵⁵ แต่ไม่ใช่ในสถานการณ์สมมติแบบตลาดประมูลที่ยังไม่มีกลไกการจัดสรรใดถูกนำมาใช้เลย และตลาดประมูลของดอว์กินเป็นเพียงหนึ่งในตัวเลือกทั้งหมดที่เป็นไปได้ การให้หลักการเช่นนี้จึงไม่อาจแสดงได้ว่า การจัดสรรโดยตลาดเสรีเป็นสิ่งที่พึงปรารถนาและจึงควรถูกเลือกมาใช้ในการจัดสรรทรัพยากรอย่างเท่าเทียมตั้งแต่ต้น

ทั้งโคเฮนและนารีวีสันเห็นพ้องกันว่า ตลาดประมูลทรัพยากรไม่ใช่จุดเริ่มต้นที่เป็นกลางของการจัดสรรที่ยุติธรรมแบบที่ดอว์กินเข้าใจ แต่มันคือผลของการยอมรับสมมติฐานเกี่ยวกับส่วนแบ่งทรัพยากรที่เป็นธรรมรวมทั้งสมมติฐานอื่นๆ อีกหลายอย่างของความเสมอภาคทางทรัพยากรมาก่อนหน้านั้นแล้ว สมมติฐานเหล่านี้ต้องถูกตรวจสอบก่อน และผลการตรวจสอบก็คือมันเชื่อมากเกินไปอยู่ก่อนเกี่ยวกับความยุติธรรมของตลาดเสรี จนดอว์กินไม่อาจอ้างจากเหตุผลนี้เพื่อสนับสนุนตลาดเสรีได้ จี. เอ. โคเฮนวิจารณ์ความคิดเรื่องส่วนแบ่งที่เป็นธรรม (fair shares) ของ

²⁵⁵ Dworkin, Ronald. 1985. Liberalism. In *A Matter of Principle*. p. 128-36, 141-3

ดอว์คินว่า การพูดถึงความคิดนี้คือดอว์คินเชื่ออยู่ก่อนแล้วการจัดสรรที่ปฏิบัติต่อทุกคนอย่างเท่าเทียมคือ การจัดสรรทรัพยากรแก่ทุกคนอย่างเท่าเทียมกันเพื่อให้แต่ละคนมีโอกาสอย่างเท่าเทียมที่จะบรรลุชีวิตแบบที่ตนแสวงหา แต่การอ้างเช่นนี้ไม่ได้แสดงเช่นกันว่าทฤษฎีของดอว์คินเหนือกว่าทฤษฎีอื่นๆ ที่เขาปฏิเสธ ทำนองเดียวกันอเล็กซานเดอร์และชาร์ทซ์ซิลด์วิจารณ์ว่าความเป็นไปได้ของการรวมตัวกันเพื่อประมูลบางสิ่งเพื่อเป้าหมายร่วมกันเช่น สำหรับเป็นทรัพยากรสาธารณะอาจมีผลกระทบต่อคนอื่นที่เป็นคนกลุ่มน้อยหรือมีความต้องการต่างจากคนอื่น ๆ ดังนั้น การจัดสรรโดยวิธีเช่นนี้จึงอาจไม่ใช่สิ่งที่คนมีเหตุผลบางคนยอมรับได้

เป็นไปได้ที่ดอว์คินอาจปฏิเสธเหตุผลของโคเฮนและอเล็กซานเดอร์ว่ามาจากจุดยืนภายนอกทฤษฎีความเสมอภาคทางทรัพยากร ในการทำเช่นนั้นเขาสามารถปฏิเสธเหตุผลของทั้งคู่ได้โดยจำกัดขอบเขตการให้หลักการของตนอยู่เฉพาะที่ความยุติธรรมของโครงสร้างภายในของกลไกตลาดเสรีเองว่าส่งเสริมการเลือกและการกระจายต้นทุนค่าเสียโอกาสอย่างไร แต่ถ้าทำเช่นนั้นหมายถึงดอว์คินก็ต้องปฏิเสธเหตุผลเรื่องการชดเชยของตัวเองเช่นกัน เพราะอย่างที่กล่าวมาแล้วว่า เหตุผลของการชดเชยขัดแย้งกับหลักการของตลาดเสรีที่เน้นความสำคัญของเสรีภาพในการเลือก และวิถีปฏิบัติที่ตามมาอื่นๆ เช่น ระบบกรรมสิทธิในทรัพย์สิน เป็นต้น การที่ดอว์คินถอยไปรับเหตุผลสนับสนุนตลาดเสรีจากภายในตัวมันเอง ทำให้เขาต้องเผชิญกับข้อโต้แย้งจำนวนมากต่อรูปแบบชนิดนี้ของการจัดสรรทางเศรษฐกิจอีกทั้งต้องยอมรับว่า (2) การจัดสรรโดยกลไกตลาดเสรีเป็นเพียงวิถีปฏิบัติอย่างหนึ่งของคนในการมาสัมพันธ์กัน ซึ่งหมายความว่ามันไม่ใช่กฎที่บุคคลต้องยอมรับแม้จะขัดกับประโยชน์ของตน วิถีปฏิบัติแบบตลาดเสรีเป็นที่ยอมรับได้ตราบไต่ความขัดแย้งยังไม่เกิดขึ้นเท่านั้น แต่เครื่องมือสำหรับระงับความขัดแย้งเมื่อมันเกิดขึ้นต้องถูกแสวงหาจากแหล่งอื่นที่อยู่ภายนอกตลาดดังกล่าว

ความชอบธรรมของรัฐและหลักแห่งเสรีภาพ/เครื่องกีดขวางพื้นฐาน

หลักแห่งความเป็นกลางคือเหตุผลทางศีลธรรมที่ดอว์คินใช้สนับสนุนอำนาจรัฐที่จะแทรกแซงการจัดสรร โดยการกำหนดหลักแห่งเสรีภาพ/เครื่องกีดขวางพื้นฐานขึ้นมาจำกัดขอบเขตการใช้เสรีภาพในการเลือกในตลาดของปัจเจกบุคคล แพทริก นีลวิจารณ์ว่ารัฐไม่สามารถเป็นกลางต่อทุกความเชื่อเกี่ยวกับสิ่งที่ได้ โดยไม่ขัดแย้งกับเหตุผลของการดำรงอยู่ของรัฐและของรูปแบบสังคมที่รัฐเป็นส่วนหนึ่งอยู่²⁵⁶ หน้าที่ในการเป็นกลางที่ดอว์คินอ้างไม่สอดคล้องกับเหตุผลที่ต้องมีรัฐซึ่งเป็นเหตุผลของความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม รัฐมีหน้าที่ค้ำจุนและรักษาให้แบบแผนและวิถีปฏิบัติตลอดจนความเชื่อหลักๆ ในสังคมยังคงอยู่ได้โดยไม่ถูกระทบกระเทือน หน้าที่ของรัฐจึงเรียกร้องให้รัฐต้องละเมิดหลักของความเป็นกลาง นีลเห็นว่าการโต้แย้งว่าการละเมิดหลักดังกล่าว

²⁵⁶ Neal, Patrick. 1997. *Liberalism and Its Discontents*. pp. 22-23, 30-31

ก.) ผิดศีลธรรมหรือ ข.) เป็นไปไม่ได้ล้วนทำไม่ได้ทั้งคู่ การอ้างแบบแรกแสดงว่าดอว์คินเชื่ออยู่แล้วว่าหลักแห่งความเป็นกลางมีลักษณะเป็นอภิจริยศาสตร์สำหรับรัฐและปัจเจกบุคคล ซึ่งสามารถตัดสินถูกผิดทางศีลธรรมความเชื่อเกี่ยวกับรัฐแบบอื่นๆ ได้ และนั่นย่อมทำให้เขาประสบปัญหาแบบเดียวกับการอ้างหลักแห่งความเป็นกลางเพื่อสนับสนุนทฤษฎีเสรีนิยม คนที่ไม่เห็นด้วยกับทฤษฎีดังกล่าวจำเป็นต้องยอมรับหลักแห่งความเป็นกลาง ซึ่งตัวมันเองส่วนหนึ่งแฝงไว้ด้วยมุมมองแบบเสรีนิยมอยู่ก่อนแล้ว ทำนองเดียวกันการอ้าง (2) มีลักษณะของการอ้างความเป็นไปไม่ได้ในเชิงตรรกะหรือในทางปฏิบัติที่ไม่อาจใช้เป็นเหตุผลสนับสนุนหลักความเป็นกลางได้ เพราะหากหลักความเป็นกลางในความหมายที่ดอว์คินปฏิเสธเป็นไปไม่ได้ หลักความเป็นกลางในความหมายที่เขาสนับสนุนก็อาจถูกมองว่าเป็นไปไม่ได้เช่นกัน เกณฑ์ทางตรรกะจึงนำมาใช้ตัดสินคุณค่าของหลักทางศีลธรรมไม่ได้ ในแง่นี้ปัญหาของการให้หลักการแก่การแทรกแซงของรัฐโดยอ้างจากหลักแห่งความเป็นกลาง เช่นที่ดอว์คินทำ จึงต้องเผชิญกับปัญหาแบบเดียวกับการให้หลักการแก่หลักเสรีภาพพื้นฐานที่รัฐกำหนดขึ้น ดอว์คินดูเหมือนประเมินพลังทางศีลธรรมของหลักเหล่านี้ต่อรัฐไว้สูงเกินความจริง (overestimate) และประเมินแรงผลักดันที่อาจนำรัฐไปสู่การละเมิดหลักดังกล่าวไว้ต่ำเกินความจริง (underestimate) สิ่งที่ดอว์คินไม่ได้พูดถึงคือ รัฐอาจมีเหตุผลหลายประการที่ทำให้ต้องละเมิดต่อหลักแห่งความเป็นกลางที่เขาเสนอ

เหตุผลของนีลในแง่หนึ่งอาจมองได้ว่า เป็นเหตุผลโต้แย้งหลักแห่งความเป็นกลางที่มาจากภายนอกทฤษฎีความเสมอภาคของดอว์คิน การโต้แย้งดอว์คินอาจทำได้จากภายในทฤษฎีเองเช่นกัน ในการอ้างว่ารัฐต้องเป็นกลางต่อทุกความเชื่อเกี่ยวกับสิ่งที่ดีที่พลเมืองของรัฐยึดถือนั้น ดอว์คินต้องการให้ความเป็นกลางดังกล่าวสนับสนุนอัตตวิสัยที่แตกต่างเชิงคุณค่าของคนในรัฐ และอัตตวิสัยดังกล่าวคือสิ่งที่รองรับการจัดสรรที่เสมอภาคและยุติธรรมแบบเสรีนิยมที่เขาเสนอ ดอว์คินยกตัวอย่างบิดาของครอบครัวหนึ่ง ซึ่งต้องตัดสินใจแบ่งมรดกให้แก่บุตรหลายคนของเขา บุตรแต่ละคนมีวิถีชีวิตและความสามารถ ความสนใจไปคนละแบบ ดอว์คินอ้างว่าความยุติธรรมเรียกร้องให้บิดาต้องแบ่งมรดกให้แก่บุตรที่มีร่างกายพิการมากกว่าบุตรคนอื่นๆ แต่ต้องไม่แบ่งให้แก่บุตรที่มีรสนิยมการใช้ชีวิตหรูหราฟุ่มเฟือยมากกว่าคนอื่นๆ ดอว์คินเห็นว่า การจัดสรรมรดกให้แก่บุตรทุกคนอย่างเท่าเทียมโดยไม่อ่อนไหวต่อความโชคร้ายที่บุตรคนพิการเผชิญ แต่สนองตอบการเลือกอย่างอิสระของบุตรคนที่มีรสนิยมราคาแพง คือการแสดงถึงความเป็นกลางของบิดาต่อบุตรทุกคน เหตุผลของดอว์คินตรงนี้จะเพียงพอในตนเองได้เขาต้องสามารถแสดงให้เห็นว่า ส่วนแบ่งที่บิดาจัดสรรให้แก่ทุกคนนั้นสะท้อนส่วนแบ่งที่เป็นธรรมชนิดเป็นวัตถุวิสัยบางอย่างออกมา ชีวิตของบุตรทุกคนมีต้นทุนของตนเอง บิดาต้องรู้ต้นทุนของแต่ละชีวิตก่อน จึงจะตัดสินใจแบ่งสรรมรดกให้แก่ทุกคนแบบที่สามารถสะท้อนต้นทุนนั้นออกมาได้ดีที่สุด แต่ส่วนแบ่งที่เป็นธรรมชนิดเป็นวัตถุวิสัยนี้เกี่ยวข้องกับอัตตวิสัยที่แตกต่างของบุตรแต่ละคนน้อยกว่าที่ดอว์คินเข้าใจ ในแง่นี้มีความเกี่ยวข้องกันอยู่

ระหว่างส่วนแบ่งที่เป็นธรรมกับอัตวิสัยของแต่ละคน เพราะหากบิดาไม่รู้้อยู่ก่อนว่าบุตรแต่ละคนของตนมีวิถีชีวิตแบบใดและแสวงหาสิ่งใด การกำหนดต้นทุนเช่นนั้นสำหรับทุกคนย่อมทำได้ยาก การกำหนดต้นทุนชีวิตสำหรับแต่ละคนจึงต้องอาศัยความรู้เกี่ยวกับอัตวิสัยที่แต่ละคนมี แต่ความสำคัญของอัตวิสัยตรงนี้ต้องไม่ถูกนำไปสับสนกับความสำคัญของมันในฐานะสิ่งที่ให้หลักการ หรือเกณฑ์ตัดสินความยุติธรรมของการจัดสรร การจัดสรรที่ยุติธรรมจากจุดยืนที่เป็นกลางของบิดาไม่จำเป็นต้องเป็นสิ่งเดียวกันกับการจัดสรรที่ยุติธรรมจากจุดยืนแบบอัตวิสัยของบุตรแต่ละคน บุตรคนที่พิการอาจได้แย้งการตัดสินใจของบิดาว่าให้ในสิ่งที่เขาควรได้รับน้อยไป และบุตรคนที่ใช้ชีวิตหรูหราฟุ่มเฟือยก็อาจได้แย้งได้แบบเดียวกัน แต่ความยุติธรรมเรียกร้องให้บิดาต้องไม่สนใจข้อโต้แย้งเหล่านี้ แต่ที่ดอว์กินอ้างกลับเป็นตรงกันข้ามคือ บิดาต้องสนใจและรับฟังข้อโต้แย้งที่มาจากบุตรทุกคน หลักความเป็นกลางที่ดอว์กินอ้างถึงในที่สุดจึงสามารถถูกต่อรองได้ด้วยเหตุผลเชิงอัตวิสัยของคนที่หลักดังกล่าวมุ่งปกป้องความเชื่อเกี่ยวกับสิ่งที่ดีและสิทธิที่จะเชื่อเช่นนั้นของพวกเขาไว้นั่นเอง

เพื่อแก้ปัญหานี้ สิ่งที่ดอว์กินใช้อ้างเพื่อแสดงว่าคนมีเหตุผลจะไม่เรียกร้องในสิ่งที่เบี่ยงเบนไปจากส่วนแบ่งที่เป็นธรรมชนิดอัตวิสัยคือ หลักความเสมอภาคชนิดนามธรรม (Abstract Egalitarianism Thesis) หลักดังกล่าวคือเหตุผลทางศีลธรรมที่ดอว์กินใช้สนับสนุนการจัดสรรทรัพยากรอย่างเสมอภาค การจัดสรรเสรีภาพพื้นฐานอย่างเสมอภาคโดยรัฐ²⁵⁷ และหลักแห่งความเป็นกลาง ดอว์กินเชื่อว่าการจัดสรรที่เสมอภาคทางทรัพยากรคือการตีความหรือความเข้าใจที่ดีที่สุดเกี่ยวกับหลักความเสมอภาคชนิดนามธรรมที่เชื่อว่าชีวิตของทุกคนสำคัญอย่างเท่าเทียมกัน²⁵⁸ เขาอ้างว่า หลักแห่งเสรีภาพพื้นฐานโดยเฉพาะหลักแห่งการทำให้ทรัพยากรเป็นนามธรรมทำหน้าที่เป็นตัวกลางที่เชื่อมการจัดสรรที่เสมอภาคเข้ากับหลักแห่งความเสมอภาคทางทรัพยากร²⁵⁹ หลักแห่งเสรีภาพพื้นฐานที่รัฐจัดสรรให้แก่พลเมืองจึงมีสถานะเป็นตัวเชื่อมโยง (bridge) ความเสมอภาคทางทรัพยากรกับหลักความเสมอภาคชนิดนามธรรม การจัดสรรที่เสมอภาคกับหลักแห่งเสรีภาพพื้นฐานและหลักความเสมอภาคชนิดนามธรรมจึงเกี่ยวโยงซึ่งกันและกันอย่างใกล้ชิด แต่การให้หลักการสุดท้ายมาจากหลักความเสมอภาคชนิดนามธรรมเนื่องจากดอว์กินเชื่อว่าคนที่ยอมรับในหลักดังกล่าวจะยอมรับเช่นกันว่าการจัดสรรทรัพยากรแก่ทุกคนอย่างเสมอภาคเท่านั้นที่จะสนองตอบข้อเรียกร้องของหลักชนิดนี้ แต่เมื่อถูกถามโดยนาร์วีสันว่าข้อเรียกร้องของหลักดังกล่าวที่ต้องให้ความสำคัญทางศีลธรรมมาจากที่ใด ดอว์กินกลับตอบว่า พลังทางศีลธรรมของหลักความเสมอภาคชนิดนามธรรมไม่

²⁵⁷ Dworkin, Ronald. 1987. The Place of Liberty. In *Iowa Law Review*, pp. 24-27

²⁵⁸ Dworkin, Ronald. 1983. Comment on Narveson: In Defense of Equality. In *Social Philosophy & Policy*. p. 25

²⁵⁹ Dworkin, Ronald. 1987. The Place of Liberty. In *Iowa Law Review*. pp. 25

ได้วางอยู่บนเหตุผลทางศีลธรรมอื่นใดนอกจากตัวมันเอง²⁶⁰ [the principle is too fundamental...to admit of any defense in the usual form. It seems unlikely that it can be derived from any more general and basic principle of political morality that is more widely accepted. Nor can it be established through one or another of the methods of argument popular in political theory, for these already presuppose some particular conception of equality.] เพราะหลักดังกล่าวจริงอย่างที่ใครก็ปฏิเสธไม่ได้ จึงไม่มีเหตุผลที่ใครจะปฏิเสธมัน การอ้างเช่นนี้ชี้ให้เห็นว่า ดอร์คินต้องการให้เส้นทางทำให้หลักการแก่การจัดสรรที่เสมอภาคแบบเสรีนิยมของเขามาสิ้นสุดที่หลักแห่งความเสมอภาคชนิดนามธรรม แต่การที่เขาปฏิเสธพื้นฐานทางศีลธรรมแบบอื่นที่รองรับหลักดังกล่าวอยู่ ส่งผลให้หลักแห่งความเสมอภาคที่เขาอ้างถึงนี้ต้องแบกน้ำหนักของการให้หลักการแก่ทฤษฎีความเสมอภาคและทฤษฎีเสรีนิยมที่เขาเสนอไว้ทั้งหมด และจึงกลายเป็นจุดอ่อนที่สำคัญที่สุดของทฤษฎี เมื่อถูกโต้แย้งโดยแจน นาร์วีสันถึงความชอบธรรมของหลักดังกล่าว นาร์วีสันยอมรับนิยามของหลักดังกล่าวที่ว่า ชีวิตทุกชีวิตมีความสำคัญอย่างเท่าเทียมกัน และจำเป็นที่ชีวิตเหล่านี้ต้องถูกสนับสนุนให้ประสบความสำเร็จ แทนที่จะถูกใช้อย่างสูญเปล่าและล้มเหลว แต่ตั้งคำถามกับดอร์คินว่า หลักดังกล่าวผูกมัดบุคคลแต่ละคนให้ต้องยอมรับมันได้อย่างไร ใครบ้างที่ต้องสำนึกถึงและยอมรับให้ตนต้องถูกผูกมัดโดยพลังทางศีลธรรมของการอ้างเช่นนี้ เพียงแค่แต่ละคนยอมรับว่าตนเห็นความสำคัญของชีวิตตนเหนือกว่าชีวิตคนอื่น ๆ เท่ากับไม่มีปัจเจกบุคคลคนใดยอมรับหลักที่ว่านี้แล้ว โดยเฉพาะเมื่อดอร์คินอ้างว่าหลักดังกล่าวไม่ได้พลังทางศีลธรรมมาจากเหตุผลเรื่องหน้าที่ทางศีลธรรม²⁶¹ เจตนาของดอร์คินในการปฏิเสธเหตุผลจากหน้าที่ทางศีลธรรมในฐานะที่มาของพลังผูกมัดบุคคลทางศีลธรรมของหลักความเสมอภาคชนิดนามธรรมคือ เพื่อแสดงให้เห็นว่านอกจากตัวมันเองแล้ว ไม่มีหลักการใดที่มีสถานะพื้นฐานในทางศีลธรรมเหนือกว่าหลักความเสมอภาคชนิดนามธรรม คำถามของนาร์วีสันอาจเข้าใจได้ว่าหมายถึง หากหลักดังกล่าวขาดเหตุผลเรื่องหน้าที่ทางศีลธรรมบางชนิดที่คนยอมรับเป็นพื้นฐานรองรับอยู่ก่อน ดอร์คินจะอธิบายแรงจูงใจ (motivation) ที่นำบุคคลมาสู่การยอมรับหลักดังกล่าวได้อย่างไรตั้งแต่ต้น คำอธิบายดังกล่าวมีความสำคัญที่มองข้ามไม่ได้ โดยเฉพาะเมื่อดอร์คินเริ่มต้นทฤษฎีของเขาจากการอ้างถึงอัตตวิสัยที่แตกต่างเชิงคุณค่าของแต่ละคน ความแตกต่างดังกล่าวนำไปสู่คำถามเกี่ยวกับความเป็นไปได้ที่คนแต่ละคนจะยอมรับข้อผูกมัดของการชดเชย แม้มันอาจขัดแย้งกับผลประโยชน์ส่วนบุคคล คำถามเกี่ยวกับแรงจูงใจสามารถถูกถามได้ในหลายระดับ แต่ระดับที่เป็นพื้นฐานที่สุดที่

²⁶⁰ Dworkin, Ronald. 1983. Comment on Narveson: In Defense of Equality. In *Social Philosophy & Policy*, p. 25

²⁶¹ เรื่องเดียวกัน

ต้องถูกถามก่อนคือ แรงจูงใจที่บุคคลจะยอมรับหลักความเสมอภาคชนิตนามธรรมที่ดอร์คินใช้อ้างในการให้หลักการแก่ทฤษฎีความเสมอภาคทางทรัพยากรของเขานั้นเกิดมาจากที่ใด ข้อโต้แย้งของนาร์วีสันจึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง ในแง่หนึ่งแม้นาร์วีสันจะประกาศชัดว่าข้อโต้แย้งของเขามาจากจุดยืนแบบประโยชน์นิยม (utilitarianism) ที่ไม่เชื่อว่าบุคคลที่รับรู้ว่าผลประโยชน์ของตนอยู่ที่ใดจะยอมรับได้ที่จะสละผลประโยชน์เหล่านั้นแม้เพียงบางส่วน²⁶² แต่เหตุผลโต้แย้งของเขาก็เป็นเหตุผลที่ชอบธรรมเมื่อมองจากภายในทฤษฎีแบบเสรีนิยมเช่นกัน มันสอดคล้องกับความคิดเรื่องข้อเท็จจริงแบบพหุนิยม (fact of pluralism) ของจอห์น รอลส์ที่เชื่อว่า ในสังคมเสรีนิยมร่วมสมัยบุคคลที่เป็นสมาชิกของสังคมนั้นเชื่อในคุณค่าที่แตกต่างและขัดแย้งกัน²⁶³ และความแตกต่างนั้นคือข้อจำกัดของการให้หลักการทางศีลธรรมการเมือง ความเชื่อเช่นนี้ทำให้รอลส์อ้างว่าการอ้างจากหลักความเชื่อใดๆ ต้องแน่ใจก่อนว่าความเชื่อนั้นคือสิ่งที่คนมีเหตุผลยอมรับได้ไม่ว่าคนเหล่านี้จะเชื่อในหลักทางศีลธรรมหรือศาสนาหลักใดอยู่ก่อน²⁶⁴ การตกลงยอมรับข้อปฏิบัติบางอย่างเพื่อใช้เป็นมาตรฐานหรือกติกาในการอยู่ร่วมกันจึงเป็นเรื่องยาก โดยเฉพาะเมื่อข้อปฏิบัติเหล่านี้ส่งผลกระทบต่อคุณค่าหรือหลักความเชื่อใหญ่ที่แต่ละคนยึดถืออยู่ แก่นของคำถามของนาร์วีสันจึงอยู่ที่ดอร์คินจะยืนยันความเห็นพ้องกันของบุคคลอิสระ ในสถานการณ์สมมติเกี่ยวกับความชอบธรรมของการจัดสรรตามแนวทางของความเสมอภาคทางทรัพยากรพร้อมกับยอมรับความแตกต่างทางอัตวิสัยที่คนเหล่านี้มีเกี่ยวกับคุณค่าไปด้วยกันได้อย่างไร สมมติฐานของความเห็นพ้องต้องกันหรือความเป็นเอกนิยมเชิงหลักการกับความเป็นพหุนิยมเชิงคุณค่านี้ต้องการคำอธิบายที่ชัดเจนกว่าที่ดอร์คินให้ การอ้างหลักความเสมอภาคชนิตนามธรรมไม่สามารถเป็นทางออกที่ดอร์คินจะใช้หลบเลี่ยงการให้คำอธิบายตรงนี้ได้ หลักความเสมอภาคดังกล่าวต้องการการให้หลักการสำหรับตัวมันเองเช่นกัน หากดอร์คินไม่ต้องการให้การอ้างความยุติธรรมในการจัดสรรวางอยู่บนเหตุผลแบบสัญชาตนิยม (intuitionism) รอลส์ได้แสดงให้เห็นแล้วว่าการอ้างสัญชาตนิยม (intuition) เพื่อสนับสนุนหลักความยุติธรรมมีปัญหาในแง่ที่คนแต่ละคนอาจอ้างสัญชาตนิยมที่แตกต่างและขัดแย้งกัน และความแตกต่างเช่นนี้เรียกร่องหลักเกณฑ์ตรงกลางที่จะมาตัดสินว่าสัญชาตนิยมของใครถูกต้องกว่า แต่โดยธรรมชาติของการอ้างจากสัญชาตนิยมไม่สามารถให้หลักเกณฑ์เช่นนั้นได้ สัญชาตนิยมของแต่ละคนถูกต้องหากมองจากจุดยืนของคนๆ นั้นจึงก่อให้เกิดปัญหาเรื่องลำดับความสำคัญ (priority)²⁶⁵

นอกจากนี้ คำถามเรื่องแรงจูงใจยังสามารถถูกถามได้ในอีกระดับหนึ่งนอกจากที่นาร์วีสันถาม ซึ่งคำถามระดับนี้สามารถเป็นปัญหาสำหรับทฤษฎีความยุติธรรมตามแนวทางแบบ

²⁶² Narveson, Jan. 1983. On Dworkinian Equality. In *Social Philosophy & Policy*, pp. 8-10

²⁶³ ดู Rawls, John. 1993. *Political Liberalism*. P. 54. New York: Columbia University Press.

²⁶⁴ เรื่องเดียวกัน, หน้า 247

²⁶⁵ Rawls, John. 1971. *A Theory of Justice*. p. 22

พันธสัญญาของรอลส์ได้เช่นเดียวกัน คำถามดังกล่าวอยู่ในรูปที่ว่า แม้คนส่วนใหญ่จะยอมรับว่าในเชิงหลักการหรือในแง่ของอุดมคติเกี่ยวกับสิ่งที่ควรเป็น (what ought to be) หลักการจัดสรรของดอว์คินหรือหลักความยุติธรรมในฐานะความเที่ยงธรรมของรอลส์อาจฟังดูน่าเชื่อถือ และเป็นที่ยอมรับได้ แต่ในแง่ของความเป็นจริง การยอมรับหลักดังกล่าวในฐานะอุดมคติไม่จำเป็นต้องหมายถึงคนแต่ละคนต้องมีแรงจูงใจที่จะปฏิบัติตามหลักขี้นี้จริง คนอาจมีความเชื่อที่ดีเกี่ยวกับหลักขี้นี้ แต่ก็ได้ไม่ได้หมายถึงการมีความเชื่อเช่นนั้น ต้องนำไปสู่การยอมรับในพลังผูกมัดทางศีลธรรมของหลักดังกล่าวตามมา แพทริก นีลวิจารณ์ทฤษฎีความยุติธรรมของจอห์น รอลส์ว่าเชื่ออยู่ก่อนในความเชื่อมโยงระหว่างความเชื่อที่บุคคลมี กับแรงจูงใจที่จะทำตามความเชื่อ นั้น เมื่อเขาอ้างว่าคนมีเหตุผลจะยอมรับพลังผูกมัดทางศีลธรรมของความเชื่อเรื่องความยุติธรรมที่ตนมีอยู่ร่วมกัน²⁶⁶ นีลไม่ได้ปฏิเสธว่าแรงจูงใจดังกล่าวเกิดขึ้นไม่ได้ แต่เขาเรียกร้องคำอธิบายที่ชัดเจนจากรอลส์ว่ามันเกิดขึ้นและมีผลผูกพันพฤติกรรมทางการเมืองของบุคคลได้อย่างไร เหตุผลของนีลตรงนี้ถูกแอนเดอร์สันนำมาเชื่อมโยงเข้ากับความคิดเรื่องการชดเชยตามหลักความเสมอภาคของดอว์คินโดยตรง เมื่อเธอได้แย้งว่าการที่ดอว์คินเริ่มต้นจากสมมติฐานเรื่องปัจเจกบุคคล และการประเมินค่าเชิงอัตวิสัยจากความพอใจของบุคคล ทำให้เขาต้องเผชิญกับปัญหาที่ว่าแม้บางคนเมื่อเข้าสู่หลั่ม่านแห่งความไม่รู้ของตลาดประกันภัยอาจเลือกซื้อประกันภัยจริง แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเมื่อออกจากหลั่ม่านดังกล่าวสิ่งที่เขาตัดสินใจไปจะยังคงมีผลผูกมัดต่อตัวเขาอยู่ การยอมรับหลักบางขี้นิดมาผูกมัดตนเองร่วมกันต้องการพันธะบางอย่างซึ่งไม่สามารถมีฐานอยู่บนการประเมินค่าอย่างเป็นอัตวิสัยของปัจเจกบุคคลแต่ละคนได้ สำหรับแอนเดอร์สันพันธะดังกล่าวต้องมาจากการตกลงร่วมกันของบุคคลอิสระที่จะยอมรับหลักการบางอย่างเพื่อมาใช้เป็นกติกาจำกัดการจัดสรรที่ยุติธรรมสำหรับทุกคนแบบเดียวกัน

การอ้างถึงทัศนคติที่เชื่อในคุณธรรมเชิงจริยะ ในฐานะจริยศาสตร์ส่วนบุคคลแบบเสรีนิยมสะท้อนว่าดอว์คินเองก็มองเห็นถึงความจำเป็นที่ต้องอธิบายถึงที่มาของ “แรงจูงใจ” ของบุคคลในการรับหลักความเสมอภาคขี้นิดนามธรรม สำหรับเป็นหลักพื้นฐานสำหรับการจัดสรรที่ยุติธรรมร่วมกัน แต่การอ้างจริยศาสตร์ดังกล่าวมีปัญหาเช่นเดียวกับการอ้างหลักความเสมอภาคขี้นิดนามธรรม คำอธิบายของดอว์คินบอกเพียงแต่ว่าจริยศาสตร์ดังกล่าวยอมรับความเชื่อแบบใดและปฏิเสธความเชื่ออื่นอย่างไร แต่ไม่ได้ให้เหตุผลที่รับฟังได้ว่า เหตุใดคนซึ่งมีความเชื่อแบบอื่นอยู่ก่อนต้องเปลี่ยนมายอมรับความเชื่อที่จริยศาสตร์ขี้นิดนี้ให้ความสำคัญ ในทางหนึ่งดูเหมือนดอว์คินจะเชื่อว่าคนส่วนใหญ่ในสังคมเสรีนิยมจะเชื่อใน จริยศาสตร์ส่วนบุคคลขี้นิดนี้ที่สนับสนุนหลักความเสมอภาคขี้นิดนามธรรมอยู่ก่อนแล้ว เขาอ้างว่า ทรศนะแบบเสรีนิยมที่วางอยู่บนพื้นฐานของจริยศาสตร์ขี้นิดนี้คือทรศนะที่น่าประทับใจ (arresting) และถูกยอมรับทั้งในยุโรปตะวันออกและหลาย

²⁶⁶ Neal, Patnck. 1997. Liberalism and Its Discontents. pp. 195-197

ส่วนของเอเชียในปัจจุบัน ทั้งยังดูเป็นธรรมชาติอย่างยิ่งสำหรับผู้มีจิตใจรักการเปลี่ยนแปลงในยุโรป และอเมริกาตั้งแต่เมื่อสองศตวรรษที่ผ่านมา²⁶⁷ มันจึงเป็นทฤษฎีที่ได้พื้นฐานความชอบธรรมมาจากสิ่งที่คนในสังคมเสรีเชื่ออยู่ก่อน วิธีการอ้างเช่นนี้เราได้เห็นแล้วว่าเป็นจุดอ่อนสำหรับทฤษฎีของดอร์คินอย่างไร การอ้างว่าจริยศาสตร์หรือหลักความยุติธรรมทางการเมืองหนึ่งคือสิ่งที่ชอบธรรม เพราะมันเป็นสิ่งที่คนส่วนใหญ่ยอมรับหรือเชื่อว่าดียังเป็นสิ่งที่สงสัยได้จากจุดยืนของความถูกต้อง แต่นั่นยังไม่สำคัญเท่ากับว่าในการทำเช่นนั้นเท่ากับดอร์คินได้ทำลายเหตุผล (point) ของการให้หลักการแก่หลักทางศีลธรรมการเมืองสำหรับทฤษฎีของเขาเอง การให้หลักการดังกล่าวเป็นสิ่งจำเป็นโดยเฉพาะเมื่อดอร์คินยอมรับอยู่แล้วว่า หลักดังกล่าวต้องถูกประเมินโดยคนที่เชื่อในสิ่งที่ดีที่ต่างกัน การอ้างว่าคนที่เชื่อในสิ่งที่ดีต่างกันจะไม่มีปัญหาในการยอมรับหลักความยุติธรรมหนึ่งอาจถูกเข้าใจได้สองแบบ คือ (1) หลักความยุติธรรมนั้นครอบคลุมสิ่งที่ดีทุกสิ่งทุกอย่างที่ทุกคนแสวงหา ซึ่งหมายความว่า หลักดังกล่าวต้องมีความหมายที่กว้างมาก หรือเป็นหลักเชิงรูปแบบที่ไม่เน้นเนื้อหาสาระมากนัก ดอร์คินดูเหมือนเชื่อว่าหลักความเสมอภาคชนิดนามธรรมของเขามีลักษณะเช่นนี้ แต่ประเด็นนี้รวีสันและนีลได้วิจารณ์ดอร์คินไว้แล้วว่า หลักแห่งความเสมอภาคนามธรรมหรือแม้แต่ทัศนคติทางจริยะแบบที่ดอร์คินอ้างมีเนื้อหาสาระมากกว่าที่ดอร์คินเองดูเหมือนจะเข้าใจ หลักและทัศนคติเหล่านั้นเรียกร่องการปฏิบัติหลักทางศีลธรรม และทัศนคติเกี่ยวกับความเชื่อแบบอื่นที่ไม่สอดคล้องกับตัวมัน เมื่อเป็นเช่นนั้นหลักและทัศนคติดังกล่าวจึงไม่ได้ทั้งมีความหมายกว้างมากหรือปราศจากเนื้อหาสาระแต่อย่างใด ซึ่งดอร์คินเองก็ยอมรับลักษณะที่ว่านี้ของจริยศาสตร์ส่วนบุคคลของเขาเมื่อเขาอ้างว่า เราต้องเข้าใจว่าแม้จริยศาสตร์ดังกล่าวซึ่งเขาถูกเข้าใจอย่างเป็นปรัชญา (the philosophical level of ethics) จะดูเหมือนมือคิดเข้าข้างความเชื่อบางอย่าง แต่ในระดับที่เป็นเนื้อหาสาระกว่านั้น (more substantial levels) จริยศาสตร์แบบเสรีนิยมเรียกร่องความเป็นกลางที่ไม่มีมือคิดเข้าข้างความเชื่อแบบใดเลย²⁶⁸ ในแง่นี้ ดอร์คินเองจึงยอมรับในระดับหนึ่งว่าหลักทางจริยะที่เขาใช้อ้างนั้นตัวมันเองแฝงไว้ด้วยอคติบางแบบจริง แต่หากเป็นเช่นนั้นการอ้างว่าจริยศาสตร์ที่ประกอบจากหลักดังกล่าวเป็นกลางและไม่แฝงไว้ด้วยอคติใดๆ จึงไม่มีน้ำหนักที่น่ารับฟัง หรือในอีกทางหนึ่ง เราอาจเข้าใจการอ้างข้างต้นของดอร์คินในอีกลักษณะหนึ่งว่า (2) สิ่งที่ดีที่แต่ละคนแสวงหา นั้นไม่ได้แตกต่างกันมากจนถึงขั้นที่ไม่อาจลงรอยกันได้ ดอร์คินเองดูเหมือนเชื่อแบบนี้เช่นกัน ในการพูดถึงผลประโยชน์ที่บุคคลมีว่ามีอยู่สองชนิดคือ ผลประโยชน์ชนิดหยาบที่คนแสวงหาโดยปราศจากการไตร่ตรองและผลประโยชน์ชนิดสำคัญที่คนแสวงหาด้วยเหตุผลที่มาจากหัวใจครุฑดีแล้ว เจตนาของดอร์คินคือ สนับสนุนข้ออ้างของเขาที่ว่าทุกคนควรมีเสรีภาพที่จะแสวงหาชีวิตที่ดีตามความเข้าใจของตนโดยปราศจากการแทรก

²⁶⁷ Dworkin, Ronald. 1990. Foundations of Liberal Equality. In *The Tanner Lectures on Human Values*. p. 237

²⁶⁸ เรื่องเดียวกัน หน้า 42

แข่งของรัฐและผู้อื่น เพื่อปกป้องเสรีภาพและโอกาสในการใช้ชีวิตของบุคคลไม่ว่าคนเหล่านั้นจะแสวงหาสิ่งดีมีคุณค่าที่ต่างจากคนอื่นอย่างไร แต่ขณะเดียวกันดอว์คินไม่ต้องการยอมรับว่า มีความเป็นไปได้ที่ความแตกต่างเชิงคุณค่าที่ว่าจะรุนแรงจนถึงขั้นเป็นความขัดแย้งกันเกี่ยวกับคุณค่า ทำให้เขาต้องอ้างต่อไปว่า (ก.) อย่างไรก็ตามเสียผลประโยชน์สองชนิดนี้ที่บุคคลมีมักไปในทิศทางเดียวกันคือ ในทิศทางของผลประโยชน์ชนิดสำคัญที่บุคคลรับรู้เป็นหลัก เพราะหากเกิดผลประโยชน์สองชนิดเกิดขัดแย้งกันขึ้นบุคคลจะเลือกแสวงหาผลประโยชน์ชนิดสำคัญก่อน การอ้างเช่นนี้มีประโยชน์ในแง่ที่มันทำให้ดอว์คินสามารถอ้างต่อไปได้ว่า จริยศาสตร์ส่วนบุคคลแบบเสรีนิยมของเขาไม่ได้วางอยู่บนพื้นฐานของอัตวิสัยของบุคคลสูงจนเกินไป จนทำให้การมองเห็นสิ่งที่เป็นผลประโยชน์ร่วมกันชนิดวัตถุวิสัยเป็นไปได้เลย ซึ่งทำให้เขาต้องอ้างต่อไปว่า (ข.) ในที่สุดแม้บุคคลจะเชื่อต่างกันเกี่ยวกับผลประโยชน์ชนิดหยาบที่ตนมี แต่คนส่วนใหญ่มีแนวโน้มจะรับรู้ผลประโยชน์ชนิดสำคัญของตนเป็นแบบเดียวกันคือ ชีวิตที่ดีต้องอยู่ภายในขอบเขตของชีวิตที่ยุติธรรมที่ทุกคนได้รับจัดสรรทรัพยากรหรือปัจจัยที่จำเป็นสำหรับการดำเนินชีวิตของเขาแต่ละคนอย่างเท่าเทียมกันเมื่อวัดจากจุดยืนชนิดอัตวิสัยของแต่ละคน การอ้างเช่นนี้อาจถูกเข้าใจได้ว่ากำลังอ้างในสิ่งที่ขัดแย้งกันเอง บุคคลต่างกันในความเชื่อเรื่องสิ่งที่ดีสำหรับตน แต่ขณะเดียวกันไม่มีใครต่างกันในสิ่งที่คนเหล่านั้นจะเชื่อว่าเป็นสิ่งที่ดีสำหรับเขา หากเขาได้ใช้เหตุผลไตร่ตรองเกี่ยวกับเรื่องนี้อย่างเพียงพอ

การอ้างเหตุผลสนับสนุนจริยศาสตร์ส่วนบุคคลจากความเข้าใจตนเอง (self-image) ในฐานะบุคคลทางจริยะของดอว์คินในแง่นี้ยังไม่เป็นที่น่าพอใจ ดอว์คินอ้างว่าจริยศาสตร์ดังกล่าว “เรียกร้องให้ทุกคนมองเห็นและทดสอบความเห็นอย่างเป็นรูปธรรมที่แต่ละคนมีจากความเข้าใจบางอย่าง คนที่รับว่าวิถีที่เขาใช้ชีวิตมีความสำคัญเชิงวัตถุวิสัยสำหรับเขา...ไม่สามารถเชื่อไปพร้อมกันว่าชีวิตที่ดีที่สุดคือชีวิตที่มีความสุขสนุกสนานมากที่สุด เว้นเสียแต่เขาจะเชื่อว่าความสุขและความเพลิดเพลินคือคุณค่าในตัวเองและเป็นวัตถุวิสัย.....[ดอว์คิน] ไม่ได้หมายความว่า ในสังคมเดียวกันทุกคนเห็นพ้องกันเกี่ยวกับคำตอบของคำถามเชิงนามธรรม คนเห็นต่างกันเกี่ยวกับจริยศาสตร์ที่เป็นนามธรรม.....แต่ความเห็นที่แตกต่างตรงนี้ไม่ได้ร่อนแรงหรือคมกล้าแบบเดียวกับความเห็นที่เป็นรูปธรรมกว่าแบบอื่นๆ เป็น” ปัญหาสำหรับเราในการเข้าใจการอ้างเหตุผลสนับสนุนจริยศาสตร์ส่วนบุคคลตรงนี้จึงอยู่ที่ เราจะเข้าใจว่าดอว์คินกำลังให้ความสำคัญกับสิ่งใดมากกว่าระหว่าง ก.) ความเชื่อที่แตกต่างกันเกี่ยวกับสิ่งที่ดีที่คนแสวงหามันโดยปราศจากการไตร่ตรองและ ข.) ความเชื่อเกี่ยวกับความยุติธรรมในฐานะสิ่งที่ดีร่วมกันที่คนแสวงหาภายหลังจากเขาได้ใช้เหตุผลไตร่ตรองเรื่องนี้อย่างดีพอแล้ว ความแตกต่างกันระหว่างบุคคลหรือ ก.) มีความสำคัญสำหรับดอว์คิน เพราะมันคือเหตุผลที่เขาใช้อ้างสนับสนุนความเสมอภาคแบบเสรีนิยมและการจัดสรรที่เสมอภาคตามหลักของความเสมอภาคทางทรัพยากรตั้งแต่ต้น หากคนปราศจากความแตกต่างชนิดนี้ การจัดสรรที่เสมอภาคแบบใดๆ ก็มีค่าไม่ต่างกันและปัญหาของการจัดสรรจะลด

ความซับซ้อนลงเป็นอย่างมาก ดอร์คินเองยอมรับว่ามีความเป็นไปได้สูงที่คนในสังคมเสรีอาจมีความเชื่อเกี่ยวกับสิ่งดีที่ผิดศีลธรรมจากจุดยืนแบบเสรีนิยมเองได้ เช่น ความเชื่อเรื่องการเหยียดผิวหรืออคติทางเพศ อันที่จริงเขาเองใช้เหตุผลประเภทนี้ปฏิเสธความคิดเรื่องการจัดสรรบนพื้นฐานของความเสมอภาคทางสวัสดิการด้วยซ้ำ²⁶⁹ แต่หากเราให้ความสำคัญกับความแตกต่างตรงนี้มากเกินไปก็จะกลับมาเป็นปัญหาในการเข้าใจว่าเหตุใดดอร์คินจึงอ้างว่าความแตกต่างที่ว่านี้ไม่ได้เป็นอุปสรรคต่อการที่คนมีเหตุผลจะเชื่อในหลักการของความเสมอภาคแบบที่เขาเสนอ หรือแม้กระทั่งเชื่อในจริยศาสตร์ส่วนบุคคลที่ทำให้การยอมรับหลักการดังกล่าวเป็นไปได้อย่างดีตั้งแต่ต้น คำอธิบายเรื่องจริยศาสตร์ส่วนบุคคลของดอร์คินจึงไม่ลงรอยกับเหตุผลเรื่องความแตกต่างเชิงอัตวิสัยเกี่ยวกับคุณค่าของคนแต่ละคน แบบเดียวกับที่คำอธิบายเรื่องตลาดเสรีของเขาไม่ลงรอยกับอำนาจแทรกแซงการจัดสรรของรัฐ และคำอธิบายเรื่องอิสระในการเลือกไม่ลงรอยกับเสรีภาพที่ถูกจำกัดโดยรัฐนั่นเอง เมื่อเหตุผลทั้งคู่ขัดกันเองเช่นนี้จึงทำให้การให้หลักการแก่การจัดสรรโดยรัฐ และหลักแห่งเสรีภาพพื้นฐานที่รัฐกำหนดขึ้นของดอร์คินขาดความชัดเจน ในแง่ที่ว่าในที่สุดแล้วตัวหลักการที่จะมาเป็นพื้นฐานสำหรับการจัดสรรชนิดนี้ก็ยังคงขาดพื้นฐานที่ให้ความชอบธรรมแก่ตัวมัน หลักการเหล่านี้มีปัญหาในแง่ที่ว่าใครจะเป็นผู้ยอมรับมันตั้งแต่ต้น และเหตุผลที่จะนำคนเหล่านี้ไปสู่การยอมรับหลักการที่ดอร์คินอ้างคืออะไร จากตรงนี้เราจึงพบว่าการให้หลักการแก่การจัดสรรที่เสมอภาคและยุติธรรมโดยการอ้างจากหลักสากลนามธรรมอย่างหลักความเสมอภาคชนิดนามธรรม และจริยศาสตร์ที่เน้นคุณธรรมเชิงจริยะของบุคคล มากกว่าผลดีที่บุคคลสร้างให้เกิดขึ้นกับโลกและสังคมส่วนรวมนั้นมีปัญหาของการอ้างเหตุผลส่วนตัวแบบที่เราพบมาแล้วในกรณีของการอ้างเหตุผลจากโครงสร้างและวิถีปฏิบัติภายในของตลาดเสรีเพื่อสนับสนุนการจัดสรรโดยกลไกตลาดประมูลและตลาดประกันภัย เราอาจวิเคราะห์ได้ว่า ปัญหาดังกล่าวเกิดจากที่ดอร์คินพยายามจะรักษา และรวมเอาข้อดีของทุกจุดยืนไว้ในทฤษฎีของเขา มากกว่าที่จะมองว่าจุดยืนแต่ละชนิดที่เขาปรับมาใช้นั้นมีขอบเขตและขีดจำกัดของตัวเอง การนำจุดยืนดังกล่าวต่างๆ มาใช้ในลักษณะที่ฝืนขีดจำกัดของมันในที่สุดจะทำให้พลังทางเหตุผลของจุดยืนเหล่านั้นลดลง จนไม่สามารถใช้สนับสนุนประเด็นที่ดอร์คินเองต้องการได้ การนำเหตุผลเรื่องหลักทางศีลธรรมที่เกี่ยวข้องกับความยุติธรรมทางสังคม และความยุติธรรมในการจัดสรรมาใช้สนับสนุนตลาดเสรีคือ ตัวอย่างหนึ่งที่สะท้อนว่าดอร์คินยังมองไม่เห็นความขัดแย้งที่แหลมคมที่แฝงอยู่ในการรับตลาดเสรีและความยุติธรรมทางสังคมไปพร้อมกัน การเลือกจุดยืนแต่ละจุดยืนทางศีลธรรมมาสนับสนุนทฤษฎีทางศีลธรรมการเมืองหนึ่ง จึงต้องกระทำด้วยความระมัดระวังรวมทั้งต้องอาศัยการตระหนักถึงความจำเป็นของการแลก (trade-off) จุดยืนบางจุดยืนกับจุดยืนอื่น

²⁶⁹ Dworkin, Ronald. 1981. What is Equality? Part I: Equality of Welfare. In *Philosophy & Public Affairs*. pp. 197-201

ที่เข้ากับมันไม่ได้ ดอว์คินเองเหมือนกับจะเชื่อว่าจะไม่มีจุดยืนทางศีลธรรมการเมืองใดที่แตกต่างและขัดแย้งกันอย่างเป็นสาระสำคัญ แต่เชื่อว่าการประนีประนอมจุดยืนเหล่านี้ไม่เพียงเป็นไปได้แต่ยังเป็นสิ่งที่พึงปรารถนา งานเขียนเล่มล่าสุดของดอว์คินคือ *Sovereign Virtue* นั้นรูปภาพหน้าปกแสดงถึงตาสั่งที่อยู่ในสภาพสมดุล ภาพดังกล่าวสะท้อนถึงท่าทีของดอว์คินทั้งหมดที่ปรากฏในการอภิปรายเรื่องความเสมอภาคของเขาตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงที่สุด ซึ่งเราจะพบว่าดอว์คินให้ความสำคัญค่อนข้างมากกับการถ่วงดุลและการให้น้ำหนักแก่คุณค่าต่างๆ ดอว์คินเองเชื่อว่าการค้นหาจุดสมดุล เช่นที่ว่าเป็นไปได้ ขณะที่ประสบการณ์ที่ผ่านมาของการอภิปรายทางศีลธรรมการเมืองและข้อถกเถียงตลอดจนข้อโต้แย้งที่สลับซับซ้อนที่มาพร้อมกับการอภิปรายดังกล่าว ทำให้นักปรัชญาที่ได้แย้งเขาอย่างแพทริก นีลและแจน นาร์วีสันเชื่อว่าจุดสมดุลที่ว่านี้เป็นไปไม่ได้ การให้หลักการทางการเมืองต้องการจุดยืนที่ชัดเจน มั่นคงและตรงประเด็นมากกว่าที่ดอว์คินให้ การจะได้แย้งเหตุผลของนีลและนาร์วีสันในที่นี้ต้องการตัวอย่างเชิงประจักษ์ หรือการอ้างเหตุผลที่ชัดเจนเป็นระบบว่าการแสวงหาจุดถ่วงดุลที่เหมาะสมระหว่างจุดยืนที่แตกต่างกันเหล่านี้เป็นไปได้อย่างไร ซึ่งเป็นสิ่งที่ดอว์คินไม่ได้ให้ไว้ ทั้งคู่ในการสนับสนุนทฤษฎีความเสมอภาคของเขา

การให้หลักการแก่ทฤษฎีการจัดสรรที่เสมอภาคของดอว์คินในที่สุดจึงต้องประสบกับปัญหาแบบเดียวกับการอธิบายถึงความเป็นไปได้ของการจัดสรรที่เสมอภาคตามทฤษฎีดังกล่าว เนื่องจากการจัดสรรที่เขาพูดถึงนั้นประกอบด้วยการจัดสรรสองลักษณะซึ่งขัดแย้งกันคือ (1) การจัดสรรอย่างอิสระโดยโครงสร้างของตลาดเสรี (free market) ซึ่งเน้นเสรีภาพของปัจเจกบุคคลในการแสวงหาสิ่งที่ตนปรารถนาอย่างเป็นอัตวิสัย และ (2) การจัดสรรภายใต้การกำกับดูแลของรัฐ (welfare state) ซึ่งเป็นผู้กำหนดหลักแห่งเสรีภาพ/เครื่องกีดขวางพื้นฐานชนิดเป็นวัตถุวิสัยเพื่อลดผลกระทบจากการใช้เสรีภาพของปัจเจกบุคคลในตลาดเสรี เพื่อให้เกิดความเสมอภาคในการจัดสรรมากขึ้น ปัญหาลักษณะนี้แม้จะเป็นปัญหาของนักปรัชญาเสรีนิยมเสมอภาคนิยมแทบทั้งหมดที่สนับสนุนตลาดเสรีและรัฐสวัสดิการไปพร้อมกัน แต่สำหรับดอว์คินแล้วปัญหาดังกล่าวมีลักษณะเฉพาะตัว อันเกิดจากการที่ดอว์คินพยายามให้หลักการแก่ทฤษฎีความเสมอภาคของเขาโดยแยกเป็นสองส่วน ซึ่งยิ่งชี้ให้เห็นชัดถึงความไม่ลงรอยกันของสององค์ประกอบความคิดในทฤษฎีของเขาที่วางอยู่บนหลักเหตุผลและเป้าหมายคนละชนิดกัน ในแง่หนึ่งดอว์คินดูเหมือนพยายามก้าวข้ามองค์ประกอบชนิดแรกคือ ตลาดเสรีเพื่อไปสู่การจัดสรรโดยรัฐเพื่อรักษาความคิดเรื่องความเสมอภาคทางด้านทุนค่าเสียโอกาส โดยอ้างถึงข้อบกพร่องของตลาด แต่ในที่สุดเราพบว่า ความพยายามดังกล่าวของดอว์คินไม่เป็นผล ที่เป็นเช่นนี้เพราะเขายังคงลังเลไม่ต้องการทิ้งอัตวิสัย (subjectivity) ที่แตกต่างกันของปัจเจกบุคคลที่บุคคลแสดงออกในตลาด เนื่องจากมันประกอบเป็นอัตลักษณ์ที่ต่างกันของแต่ละคน จุดประสงค์ของดอว์คินในการเสนอทฤษฎีแบบเสรีนิยมและการจัดสรรที่เสมอภาคแบบเสรีนิยมคือ เพื่อปกป้องคนที่มียุทธลักษณะแตกต่างหรือแปลกแยกจากคนส่วนใหญ่และสิทธิใน

การเลือกดำเนินชีวิตของคนเหล่านี้ อุดมการณ์ของคนเหล่านี้จึงต้องเป็นสิ่งที่ถูกยอมรับอยู่ก่อนเช่นที่มันเป็น (given) การตรวจสอบอุดมการณ์เหล่านี้ไม่ใช่จุดประสงค์ของดอร์คีน แต่จากท่าทีตรงนี้ บังคับให้ดอร์คีนต้องยอมรับตลาดเสรี ในฐานะพื้นที่ที่คนมีอิสระอย่างเท่าเทียมกันที่จะแสดงออกซึ่ง อุดมการณ์ที่ตนมี ดังนั้นเราจึงพบว่า (1) เหตุผลเรื่องต้นทุนค่าเสียโอกาสและการเลือกอย่างอิสระนั้น อ้างอิงมาจากความคิดเรื่องตลาดเสรี แต่เมื่อดอร์คีนนำเหตุผลเหล่านี้มาใช้สนับสนุนตลาดเสรีอีกครั้ง การอ้างเหตุผลของเขาจึงมีลักษณะที่วนตัวเอง และจึงเป็นการให้หลักการที่ไม่ประสบความสำเร็จ ขณะเดียวกัน (2) เหตุผลที่ดอร์คีนใช้สนับสนุนการจัดสรรภายใต้หลักแห่งเสรีภาพพื้นฐานที่ รัฐกำหนดขึ้นมีลักษณะเป็นเหตุผลนามธรรมที่พลังผูกมัดของมันขึ้นกับการยอมรับของปัจเจกบุคคล การที่ดอร์คีนทั้งอ้างว่าปัจเจกบุคคลมีอัตวิสัยที่แตกต่างกัน พร้อมทั้งอ้างว่าคนเหล่านั้นสามารถยอมรับในหลักเหตุผลเชิงจริยธรรมแบบเดียวกันได้โดยไม่ขัดแย้งตัวเอง ทำให้การอ้างเหตุผลของเขาถูก วิเคราะห์ได้ว่า ประเมินพลังผูกมัดทางศีลธรรมของทฤษฎีเหล่านี้ไว้สูงจนเกินไป ขณะเดียวกันก็ ประเมินเหตุผลอันชอบธรรมที่หลักนามธรรมเหล่านี้อาจไม่เป็นที่ยอมรับของคนในสังคมบนพื้นฐาน ของอัตวิสัยที่แตกต่างของคนเหล่านั้นไว้ต่ำเกินไปเช่นกัน ในแง่นี้ ทฤษฎีความเสมอภาคทาง ทรัพยากรของดอร์คีนจึงต้องประสบปัญหาถึงสองต่อคือ (1) ทำอย่างไรจึงจะแสดงให้เห็นว่าทฤษฎี ดังกล่าวเป็นไปได้จริงในเชิงตรรกะต่างๆ ที่วางอยู่บนข้ออ้างและหลักเหตุผลซึ่งขัดแย้งกัน และ (2) แม้ ก้าวข้ามข้อจำกัดเรื่องความเป็นไปได้ในทางทฤษฎีของตัวเองมาได้แล้วก็ตาม ก็ยังต้องประสบกับ ปัญหาที่ว่าทำอย่างไรทฤษฎีดังกล่าว ซึ่งวางอยู่บนหลักการเชิงนามธรรมจะเป็นที่ยอมรับได้สำหรับ คนส่วนใหญ่ในสังคมเสรีอันเป็นกลุ่มที่ดอร์คีนต้องการการสนับสนุนสำหรับทฤษฎีของเขามากที่สุดได้ ทฤษฎีการจัดสรรที่เสมอภาคทางทรัพยากรจึงยังเป็นเพียงอุดมคติของความเสมอภาคที่ห่าง ไกลความเป็นจริง